ருஅ - ம் அத்தியாயம்.

கள்ளிக்குருவிகளை மீட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கள்ளிக்குருவிகளுக்குச் சீட்டுவிட்டு, அவற்றைமீட்டின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் குடியிருக்கும் தானம் தருக்கள் அடர்ந்த பெருந் தோப்பு ஆனதால், அங்கேபலவிதப் பறவைகளும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பறவைகளுள் சாம்பல்வர்ண முள்ள கள்ளிக்குருவிகள் ஒரு கூட்டமாய் அந்தத் தோப்பில் குடியிருந்தன. அந்தக் குருவிகள் சிலபோது ஆண்டவரவர்களின் விரிப்பின்மேலும் வந்து துள்ளித்துள்ளி உலாவிப் போகும். அதை ஆண்டவரவர்கள் சந்தோஷமாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பார்கள். அக்குருவிகள் தங்கள் இருப்பிடம்வந்து சத்தமிட்டுக்கொண் டிருப்பதைப் பற்றி ஒரு நாளாவது அவர்கள் மனம் நோகவில்லை.

இப்படி யிருக்கும்போது, அடுப்பிற்கு விறகொடிக்கப்போன பகீர் ஒருவர் மேற்படிக் கள்ளிக்குருவிக்கூட்டத்தைக்கண்டு, அதை இலக்குவைத்து ஒரு கல்லையெடுத்து வில்லில்வைத்துத் தெறித்தார். அந்தக்கல் ஒருகுருவிமேற்படவே, அந்தக்குருவி பொத்தென்று விழுந்து செத்தது. ஒருபகீர் தங்கள் இனத்தில் ஒன்றைக் கல்லெறிந்து கொன்றவுடன் அந்தக் கள்ளிக் குருவிகளெல்லாம் ஏகோபித்து, நம்மை உயிர்வதை செய்யும் இந்தச் சண்டாளரிருக்குமிடத்தில் நாம் இனி இருக்கக்கூடாது. வேறே எங்கேயாவது போய்விடலாம் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, இந்தச்சங்கதியை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில்

தெரிவித்துவிட்டு வரும்படி ஒருகுருவியை மாத்திரம் அநுப்பிவிட்டு, மற்ற எல்லாக் குருவிகளும் புறப்பட்டு வாஞ்குருக்குப் போய்விட்டன.

முறையிடவந்த குருவி ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து தலைசாய்ந்து நின்று: எஜமானவர்களே, அற்ப ஜெந்துவாகிய நாங்கள் இதுவரையும் இந்தத்தோப்பில் உல்லாசமா யுலாவித்திரிந்தோம். தங்கள் சாகையில் தங்களுடன் மருவியிருந்த எங்கள் பாக்கியமே பாக்கியம். இப்போது நாங்கள் அந்தப் பாக்கியத்தை இழக்க நேரிட்டது. மகத்துவமுள்ள தாங்கள் வீற்றிருக்கும் விரிப்பின்மேலும் ஏறி மிதித்து விளையாடத் தாங்களும் கருணைக்கண்களாற் பார்த்துச் சந்தோஷப் படுவதை அறிந்த யாராவது எங்களைக் கொல்லத் துணிவார்களா? இப்போது தங்கள் பகீர்களில் ஒருவர் எங்களில் ஒரு குருவியை நிமித்தமின்றிக் கல்லால் எறிந்து கொன்றுவிட்டார். அதனால், நாங்களெல்லாம் இனி இங்கிருப்பதில்லை யென்று குடி வாங்கிப் போய்விட்டோம். இந்தச் செய்தியைத் தங்கள் சமுகத்தில் தெரிவிக்க வேண்டியே நான் வந்தேன் என்று சொல்லிற்று.

மன்னுயிரைத் தம்முயிரென்று பாவிக்கும் மகத்துவமுள்ள ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தக் குருவியின் முறைப்பாட்டைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், அவர்கள் கண்களில் தண்ணீர் தளம்பிற்று. மனதுருகி இரக்கங்கொண்டவுடனே பகீர்களைக் கூப்பிட்டு கள்ளிக்குருவிகளைக் கொன்றவர் யார்? என்று விசாரித்தார்கள். உடனே பகீர்கள் அவரைக் கண்டுபிடித்து, ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்தினர்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் அவரைக் கடிந்து கோபித்துவிட்டு, தங்கள் கையால் ஒரு பத்திரம் எழுதி, அதை சைகு ஹஸன் என்பவர் கையிற்கொடுத்து: நீர் இதைக் கொண்டுபோய்

அந்தக் குருவிகளிருக்கும் இடத்தில் நின்றுகொண்டு, அவைகள் கேட்கும்படி வாசித்துக் காட்டிவிட்டு வாரும் என்று கட்டளைபண்ணி யநுப்பினார்கள்.

சைகுஹஸன் பத்திரத்தை வாங்கிக்கொண்டு வாஞ்கூ ருக்குப் போனார். அப்போது, இங்கிருந்து போன கள்ளிக் குருவிகள் எல்லாம் அங்கே ஒரு மரங்களடர்ந்த தோப்பில் கூடிக்கொண்டிருந்தன. அவர் அவைகளுக்கு முன்னே போய் நின்றுகொண்டு, பத்திரத்தை வாசித்தார். அவர் வாசிப்பதை அக்குருவிகள் தலைசாய்த்துக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தன.

சைகுஹஸன் குருவிகள் கேட்க வாசித்துமுடித்து விட்டு, அங்கிருந்து மீண்டுவந்தார். அவர் வருமுன்னமே அந்தக்குருவிகள் எல்லாம் கூட்டங்கூட்டமாய் வாஞ்கூரை விட்டு நீங்கி, முதுபக்குத் தோப்பில் வந்து, முன்போலவே குடியிருந்தன.

[ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் எழுதியநுப்பின பத்திரம்,அக் குருவிகளுக்குச் சமாதானஞ்சொல்லி அடைக்கலங்கொடுத்து அழைத்த பத்திரமேயாம்.]

கள்ளிக்குருவிகளை மீட்டினது முற்றிற்று.

௬௫-ம் அத்தியாயம்.

கம்பத்துக்கப்பலைக் கண்ணாடியாலடைத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் நடுக்கடலிற் கம்பத்துக்கொண்ட கப்பலொன்றைக் கைக்கண்ணாடியால் அடைத்துக்காத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து கௌதுல்லிஸ்லாம், மீறான்சுல்தான், ஷாஹுல் ஹமீது பாத்ஷா ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கீர்த்தி உலகமெங்கும் பரவ அற்புதங்களை விளைத்துக்கொண்டு முதுபக்கில் வீற்றிருக்குங்காலத்தில், நஸாறாக்களாகிய கிறிஸ்தர்களின் மரக்கலமொன்று நடுச்சமுத்திரத்தில் ஓடிவரும்போது அதற்குக் கம்பத்துக்கண்டது. உடனே கலாசுகாரர்கள் கையோயாமல் நீரிறைகருவியால் நீரை இறைத்தார்கள். இறைக்க இறைக்க நீர் ஊறிக்கொண்டேயிருந்தது. நீரிறைகருவியா லன்றி, பின்னும் பல பாத்திரங்களைக் கொண்டும் எல்லாரும் ஒருங்குநின்று அள்ளியள்ளி இறைத்தார்கள். செய்யும் பிரயத்தினங்கள் எல்லாம் வியர்த்தமாயினவன்றி, வரும்நீர் சற்றும் குறையவில்லை. கைசலிக்கப் பாடு பட்டும் நீர் வரவர அதிகரிப்பதால், மாலுமிமுதல் எல்லாரும் உள்ளஞ்சோர்ந்து கலங்கினார்கள்; இந்த நடுச்சமுத்திரத்தில் எல்லாரும் மூழ்கிப் போவோமேயென்று ஏங்கினார்கள்; "ஓ! கடவுளே, எங்களை ரக்ஷியும்; எங்களுக்குத் திக்கில்லை" என்று சத்தமிட்டார்கள்; ஒருவரை யொருவர் கட்டிக்கொண்டு: நமக்கு இனி மீக்ஷியில்லையேயென்று புலம்பினார்கள். இன்னும் சற்றுநேரத்தில் கப்பல் மூழ்கிப் போகும் என்று அவர்களுக்குள் தீர்மானம்பிறந்தது. கூடக் காற்றும் உரத்தக் கடல் கொந்தளித்ததால், வர வர அலைக்கிளர்ச்சி அதிகப்பட்டுக் கப்பலை ஓடவொட்டாமல் மறித்தது. விசையாய்ச் செல்லும் போதினின்று

மறித்து நிற்கும்போது நீரூறுதல் அதிகரிக்குந்தானே. ஆகையால், கப்பல் நீரூறி அரைபாகமளவும் கட்டிக் கொண்டது. இதைக் கண்ட கப்பலாட்கள் பின்னும் ஓ வென்று அலறினார்கள்.

கப்பற் கம்பத்தினாற் கலக்கடிபட்டுக் கடலில் முழுகிப் போக எத்தனமாயிருக்கும் அந்த கிறிஸ்தசாதியருள் இஸ்லாமான ஒருவருமிருந்தார். அவர் எழுந்து மாலுமியிடம் போய்: நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளும். அதாவது:— தற்காலம் தேசாதி தேசங்களிலுள்ள ராசாதிராசர்களுக்கும் நேரிட்ட ஆபத்தை விலக்கி ரக்ஷிக்கும் மகாத்துமா ஒருவர் நாகபட்டணத்திற்குக் கொஞ்சம் வடபுறத்திலுள்ள கடற்கரையில் வாசஞ்செய்கிறார்கள். அவர்கள் பெயர் பலவற்றிலும் சிறந்தது ஷாகுல்ஹமீது. இப்போது நீங்கள் அவர்களை நாடிப் பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் மரக்கலம் அபாயமின்றிக் கரைசேரும் என்று சொன்னார்.

இதைக் கேட்டவுடன் மாலுமி அதற்கு இசைய, ஒரு தொகைப் பணத்தை முடிப்பாக முடிந்து, ''இது ஷாகுல் ஹமீது ஆண்டவரவர்களுக்கு காணிக்கை'' என்று பாய்மரக் கயிற்றிற்கட்டி வைத்துவிட்டு, எல்லாரும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பேரில் ஒரே சிந்தனையாயிருந்தார்கள்.

இது இப்படி நடுச்சமுத்திரத்தில் நடக்கும் அந்த நேரத்தில், ஆண்டவரவர்கள் கடற்கரையில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அப்போது முகப்பணி செய்வதற்காக நாவிதன் வந்து பணிந்து நின்று கண்ணாடியை யெடுத்து ஆண்டவரவர்கள்கையிற் கொடுத்தான். ஆண்டவரவர்களுக்கு அந்த வேளையில் கம்பத்துக்கப்பற்காரர்கள் தங்களை நாடிப் பிரார்த்தனை பண்ணித் தோத்திரஞ்செய்வது இருதயத்தில் உதிப்பாய், நாவிதன் கொடுத்த கைக்கண்ணாடியை

வாங்கி, அதை விரைவாகக் கடலில் வீசியெறிந்தார்கள். அதைக்கண்ட நாவிதன் பதறி: எஜமானவர்களே, அந்தக் கண்ணாடி தமியேனுடைய ஜீவனக்கருவிகளில் ஒன்றல்லவா! என்று சொன்னான். அதற்கு ஆண்டவரவர்கள்: பதறாதே; உன்கண்ணாடி உன்னிடம் பின்னுக்கு வரும் என்று சொன்னார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் எறிந்த கண்ணாடிபோய் நடுக்கடலிற்கிடந்து தத்தளிக்கும் கப்பலின் கம்பத்துத் துவாரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு, அடைத்துவிட்டது. அதனால், அதற்குப்பின் சமுத்திரத்திலிருந்து ஒருதுளி நீராவது கப்பலுட் செல்லவில்லை. வரவர ஏறிக்கொண்டுவந்த நீர் பிரார்த்தனை செய்ததற்குப்பின் இருந்தமட்டத்தி லிருப்பதைக் கலாசுகாரர்கள் அறிந்து, மாலுமிக்குத் தெரிவித்தார்கள். மாலுமி, இப்போது நீரை இறைத்துப்பாருங்கள் என்று ஏவினான். உடனே அவர்கள் திரண்டுநின்று இறைத்தார்கள். சற்றுநேரத்தில் நீரெல்லாம் இறைப்புண்டு, கப்பல் ஒருசொட்டு நீருமின்றி வெறிதாயிற்று. ஆகவே, இதைக்கண்ட கப்பலாட்களுக்கு ஆநந்தமும், ஆச்சரியமும் அளவுகடந்து அதிகமாயின. பின்பு ஆண்டவரவர்களை மனதார வாயாரத் துதித்துக்கொண்டு, இரண்டொருநாளில் நாகபட்டணம் வந்து நங்கூரமிட்டார்கள்.

கப்பல் கரைசேர்ந்த அன்றைத்தினமே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மேற்படி நாவிதனை யழைப்பித்து, அவன் கூட ஒருபகீரைச்சேர்த்து: இன்றைத்தினம் நாகபட்டணத்தில் வந்துசேர்ந்த இன்ன கப்பற்காரனிடம் போய், இந்த நாவிதனுடைய கண்ணாடியை வாங்கிக்கொடும் என்று சொல்லியனுப்பினார்கள். அந்தபகீர் நாவிதனையழைத்துக்கொண்டு நாகபட்டணம்போய், மேற்படிக் கப்பற்காரனை விசாரித்துக் கண்டுபிடித்து: உங்கள் கப்பலில் இவனுடைய

கண்ணாடியிருக்கின்றது; அதை எடுத்துக் கொடுங்கள் என்று கேட்டார்.

கப்பலின் கம்பத்துக் கண்ணாடியாலேதான் அடைபட்டதென்று அவர்களுக்குத் தெரியுமா? தெரியாது ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவத்தால் எவ்விதமோ அடைபட்டதென்றே நம்பியிருந்தார்கள். அப்படியிருக்க, இடையிற்போய்க் கண்ணாடி யென்று கேட்டால், அவர்கள் என்ன அறிவார்கள்? பகீரைநோக்கி: எதுகண்ணாடி? யார் கொடுத்தது? எங்கிருக்கின்றது? என்று மாலுமி சொன்னான். அப்போது பகீர் மாலுமியைப்பார்த்து: கண்ணாடியா? நீங்கள் நடுகடலில் அபாயமுண்டாய்த் தவிக்கும்போது, உங்கள் கப்பற்கம்பத்தை அடைக்க எங்கள் ஆண்டவரவர்கள் எறிந்த கண்ணாடி அது. அது இப்போது உங்கள் கப்பலிற் பாருங்கள்; கம்பத்துத் துவாரத்தை அடைத்துக் கொண்டிருக்கும் என்று சொன்னார்.

இதைக்கேட்ட மாலுமி ஆச்சரியப்பட்டு, ஆட்களை விட்டுக் கப்பலின் வெளிப்புறத்தில் நாலாபக்கமுஞ் சோதித்துப் பார்த்தான். பகீர் சொன்னபடி அந்தக் கண்ணாடி ஒரு பக்கத்தில் ஒடிந்த பலகைத் துவாரத்தில் ஒட்டி அடைத்துக்கொண் டிருந்தது. உடனே அதையெடுத்து பகீர்கையிற் கொடுத்து அநுப்பிவிட்டு, கப்பலைப் பழுது பார்த்தார்கள். நாவிதன் தன் கண்ணாடியைப் பெற்றுக் கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தான்.

மேற்படிக்கப்பல் மாலுமி இச்செய்தியை நாகபட்டணத்து அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்தான்; அது ஊரெங்கும் பரவிற்று. பின், அந்த மாலுமியும், கலாசுகாரரிற் சிலரும், ஊராரிற் பலரும் கூடி, நேர்ந்து பாய்மரக்கயிற்றிற் கட்டின காணிக்கை முடிப்பையும் எடுத்துக்கொண்டு ஹலறத்து ஆண்டவர்களைத் தரிசிக்கவந்து, பாதங்களைப்

பணிந்து, காணிக்கையைச் சமர்ப்பித்து: ஏஜமானவர்களே, நாகபட்டணத்தில் மழை பெய்யாமல் பஞ்சம் பிடித்திருக்கின்றது. மழைபெய்யக் கிருபைசெய்யுங்கள் என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். உடனே ஆண்டவரவர்கள் துஆ செய்தார்கள். அப்போது மழைவருவித்துப் பஞ்சம் நீங்கி நாடு செழித்தது.

கம்பத்துக் கப்பலைக் கண்ணுடியாலடைத்தது முற்றிற்று.

௯௯-ம் அத்தியாயம்.

பச்சைக்கராம்பழைத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் நஸாறாக்களுக்குப் பச்சைக்கராம்பை யழைத்துக்கொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல் ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் கப்பற்கம்பத்தைக் கண்ணுடி கொண்டு அடைத்ததும், பஞ்சந்தீர மழை பெய்வித்ததும், நாகபட்டணத்திலுள்ள உலாந்தாக்காரர்களுக்கு மகத்துவமாகத் தோற்றவில்லை. இவைகள் மாயாஜாலம் என்று அவர்களுக்குள் நகைத்துப் பேசிக்கொண்டார்கள். மற்றக்கருமாத்துகளைப் பற்றியும் அவர்களுக்குத் திருப்தியில்லை. அதனால், அவர்கள் பின்னும் ஆண்டவரவர்களைப் பரிக்ஷிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, எல்லாரும் கூடி ஒரு முடிவுபண்ணிக்கொண்டு புறப்பட்டு, ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து: ஏஜமானவர்களே, நாங்கள் எங்கள் ராச்சியத்தை விட்டு வந்து நெடுங்காலமாயிற்று. எங்கள் தேசத்தில் பச்சைக்கராம்பு அதிகம். அது இங்கில்லை. இப்போது நாங்கள் அதைப்பார்க்க ஆசைப்படுகின்ருேம். தாங்கள் அங்கிருந்து அதை அழைத்துக் காட்டக்கூடுமா? என்று கேட்டார்கள்.

இதைக்கேட்ட ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் யாதொரு பிரதியுஞ் சொல்லவில்லை. உடனே தங்கள் வலதுகையைத் தாங்கள் போர்த்தியிருக்கும் போர்வைக்குள் இட்டு, பூங்கொத்தும், தளிருஞ்செறிந்த முறிக்கப்பட்ட ஒரு கொம்பையெடுத்து, அந்த நஸாறுக்களுக்குமுன் நீட்டினார்கள்; அது, கமகமென்ற வாசனையுடன் பச்சென்று அன்றொடித்ததாயிருந்தது. அதை அந்த நஸாறுக்கள் வாங்கிப்பார்த்து ஆச்சரியமுற்று, நாகபட்டணத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். அப்போதுங்கூட, அவர்கள் மனம் உறுதிப்பட்டு நம்பவில்லை.

அந்த நஸாறுக்கள் இதை நாம் கண்டறிய வேண்டுமென்று, இங்கே நடந்த இக்காரணத்தையும், மாதம் திகதிகளையும் குறித்து ஒரு கடிதமெழுதி, அங்கே யார் தோட்டத்திலாவது பச்சைக்கராம்பு முறிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? என்று கேட்டு, தங்கள் தேசத்துக்கு விரைவில் அநுப்பினார்கள். இந்தக்கடிதம் அங்கேபோனபோது, அங்குள்ளவர்கள் எல்லாத் தோட்டங்களையும் பரிசோதித்து, ஒரு தோட்டத்தில் ஒருமரத்தில் ஒரு சிறுகிளை முறிபட்டிருக்கக்கண்டு, இன்னார் தோட்டத்தில் இன்னதினத்தில் நீங்கள் எழுதின அடையாளப்படி ஒருகிளை முறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது உண்மைதான் என்று வதிற்கடிதம் எழுதியநுப்பினார்கள்.

இந்தக் கடிதம் வந்தபின்புதான் நாகபட்டணத்திலுள்ள உலாந்தாக் கிறிஸ்தர்களுக்கு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மீது நம்பிக்கையும், பயபக்தியும் உண்டாயின. அவர்கள் மகாத்துமாவென்றும், அவர்களின் கருமங்களெல்லாம் மகத்துவமென்றும் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

ஒருநாள் அவ்வுலாந்தாக்காரர் அனைவருங்கூடி ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து போற்றிப்

புகழ்ந்து: எஜமானவர்களே, நாங்கள் தங்களுக்குத் தொண்டர்கள். தங்கள் பணிவிடைசெய்ய என்றைக்கும் காத்திருக்கின்றோமென்று சொல்லிவிட்டு, பின் ஆண்டவரவர்களின் கட்டளை பெற்றுக்கொண்டு, சிறிய ஒரு * நாற்கால் மண்டபமும், அதற்கு மேல்புறத்தில் ஒரு † கிணறும் கட்டினார்கள். அவை இன்றைக்கும் பேர்பெற்று விளங்குகின்றன.

பச்சைக்கராம்பழைத்தது முற்றிற்று.

௬௭-ம் அத்தியாயம்.

காணிக்கை நிலைப்பாடு.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தங்கள் காணிக்கைப்பொருட்களைச் சந்ததியார்களுக்கு நிலைப்பாடாக்கின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.

ஹலறத்து மீருன் சுல்தான் ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் ஹயாத்தோடு வாழ்ந்திருக்கும் காலத்தில், பகிர்களில் நாலுபேர் பத்துப்பேராகக் கூடிக்கொண்டு, அடிக்கடி நாகபட்டணத்திற்குப் போய்வருவார்கள். அப்படிப் போய்வருகிறவர்கள் நாகபட்டணத்து அலங்காரங்களை ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களிடம் சொல்லிக் காட்டுவார்கள். இது இடைக்கிடை வழக்கமாயிருந்தது.

---

* நாற்கால் மண்டபமானது, தர்காவுக்குள்ளிருக்கும் பீர் மண்டபத்தின் நடுவிலுள்ள நான்கு தூண்களையுடைய மண்டபம்.

† கிணறானது, குளிர்ந்த மண்டபத்திற்குத் தெற்கிலுள்ள மிளகு மூப்பும் சேர்ந்து போடுகிற இரட்டைக்கிணறு.

பகீர்கள் நாகபட்டணத்துச் சிறப்பை அடுத்தடுத்துச் சொல்லக்கேட்ட சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களுக்கு நாமும் அங்கேபோய்ப் பார்த்துவரவேண்டுமென்று ஆசை யுண்டாயிற்று, ஒருநாள் அவர்கள் தங்கள் தகப்பனார் சமுகத்தில் வந்து பணிந்துநின்று : என் பிதாவே, தமியேன் சில பகீர்களுடன் நாகபட்டணத்தைப் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன் ; விடைதாருங்கள் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆண்டவரவர்கள் : நல்லது, போய்வாரும் என்று மகனாருக்கு விடைகொடுத்து அநுப்பினார்கள்.

தந்தையவர்களின் உத்தரவு பெற்றவுடன் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் சில பகீர்களுடன் கூடிக்கொண்டு நாகபட்டணத்திற்குப் போய், அங்குள்ள அரணிப்பான கோட்டையையும், அகழையும், அலங்காரமான உலாந்தக் கட்டிடங்களையும், கடைத்தெருக்களையும் பார்வையிட்டுக் கொண்டு, முஸ்லிம்கள் குடியிருக்கும் வீதி வழியே போனார்கள். அப்போது அங்குள்ள முஸ்லிம்கள் ஹலறத்து அவர்களின் முகவஜீகரத்தையும், அவயவலக்ஷணங்களையுங் கண்டு அதிகமாக மகிழ்ந்து, ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அழைத்துப்போய்ப் பசியாற்றி, அவரவரால் ஏன்ற பொருள்களைக் காணிக்கை வைத்து, உபசரித்து அநுப்பினார்கள்.

சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் நாகபட்டணத்து முஸ்லிம்கள் கொடுத்த காணிக்கைப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் கையேற்றுவாங்கி ஒரு முடிப்பாகக் கட்டிக் கொண்டு, பின்னும் அங்கே பார்க்கவேண்டிய இடங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, கூடிப்போன பகீர்களுடன் மீண்டு முதுபக்குக்குவந்து, தாங்கள் வாங்கிவந்த காணிக்கை முடிப்பைத் தகப்பனாரவர்கள் சமுகத்தில்வைத்துக் கை கட்டி நின்றார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மகனுரைப் பார்த்து: மகனே, நாகபட்டணம் போனீரா? அங்குள்ள மாட கூடங்களையும், கோட்டை கொத்தளங்களையும், அலங்கார வீதிகளையும் பார்வையிட்டீரா? உமது எண்ணம் நிறைவேறிற்ரு? நல்லது, இந்த முடிப்பு என்னமுடிப்பு? என்று கேட்டார்கள். அப்போது மகனுர்: ஆம்; பார்த்தேன்; இது அவ்வூரார் எனக்கு உபசரணைபண்ணிக் கொடுத்த காணிக்கைப்பொருள் என்று பிரதி சொன்னுர்கள்.

இதை ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு: மகனே, மனிதர்களின் பலவிதத்தீங்கின் நிமித்தம் கிடைக்கும் இந்தப் பொருள் தகாதபொருளென்று நீர் அறியவில்லையா? அதை உமக்கு அறிவிக்கின்றேன் பாரும் என்று சொல்லிவிட்டு, ஒருபகீரை நோக்கி: இதையெடுத்துப் பிழியும் என்று ஏவினுர்கள். அவர் அந்தப் பணமுடிப்பையெடுத்துக் கையினுற் பிழிந்தார். அப்போது அதிலிருந்து சீழும், இரத்தமும் வடிந்தன. அதைக்கண்ட எல்லாரும் மனம்வாடி நின்ருர்கள். ஹலறத்து அவர்களும் இந்தத் தீங்கான பொருளை உத்தரவின்றி ஒப்புக்கொண்டு வந்ததற்குத் தகப்பனுரவர்கள் என்ன பண்ணுவார்களோ என்று மனங்கலங்கி நின்ருர்கள்.

பிறகு, ஆண்டவரவர்கள் மகனுரைப் பார்த்து: மகனே, உமக்கும், உமது சந்ததிகளுக்கும் காலகாலமும் அநுபவிக்கும்படி கீமியா என்னும் வாதவித்தையைக் கற்பிக்க நாடியிருந்தேன். அது உங்களுக்கு ஏற்றதல்லவென்று அல்லாஹுத்த ஆலா இதை நியமகமாக்கினுன். உமக்கு வரும் காணிக்கைகளை உமது சந்ததிகள் அநுபவிப்பார்கள் என்று அல்லாஹுத்த ஆலா எனக்குத் தந்த வாக்கை நிறைவேற்ற வேண்டித்தான் உம்மை நாகபட்டணம் போய் இதை வாங்கிவரச் செய்தான். அவன் செய்வனவெல்லாம்

நன்மைக்காகவேயாயிருக்கும். எல்லாம் அவன் நாடியபடி நடக்கும். இவ்விதக் காணிக்கைப்பொருளே நீரும், இனி யுகமுடியும் வரையுமுள்ள உமது சந்ததிகளும் அநுப விக்கிற பொருளன்றி, வேறில்லை. இந்தக் காணிக்கைப் பொருள் இனி யுகமுடியும்வரையும் முப்பத்துமூன்று வரு ஷத்திற்கு ஒருதரம் அதிகரித்துக்கொண்டேவரும். தட வைக்குத் தடவை இரட்டிப்பாய்க்கொண்டு வளர்ந்து வரும். இவ்விதக் காணிக்கைதான் இனி உங்களுக்கு ஜீவ னப்பொருள். "உலகத்திலுள்ள மனிதர்களுக்குள் யார் யாருக்கு எந்தெந்தவழி யேற்பட்டதோ அந்தந்த வழியில் நாம் இரணங்கொடுப்போம்" என்று அல்லாகுத்தஆலா சொன்னபடி, இந்தவழியை உங்களுக்குக் காட்டினான். இவ்விதமான இந்தக் காணிக்கைப்பொருள் உமக்கும், உமது சந்ததியாருக்குமே ஆகும். அது உங்களுக்கு ரத்தமாய் விடும். மற்ற அந்நியருக்குச் சிறிதும் ஆகாது. அவர்கள் மீறி அநுபவித்தால், அவர்களுக்கு அது சிழாய்விடும் என்று சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்ட ஹலறத்து ஸையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் சஞ்சலந்தீர்ந்து, முகமலர்ந்தார்கள். பிறகு ஆண்டவரவர்கள் மகனாரைக் கூட்டிக் கொண்டு போய், முதுபக்கிலிருக்கிற கிணற்றைக்காட்டி: மகனே, இந்தக் கிணறு மகத்துவமுள்ள கிணறு. சுல்தான் ஸ்கந்தர்துல்கறு னைவர்கள் கட்டினது. இதில் தண்ணீரெடுத்து சுல்தான் ஸ்கந்தரவர்களும், நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்களும் உலு செய்து தொழுதார்கள். இப்போது நீர் இதை உற்றுப் பாரும் என்றார்கள். அவர்கள் பார்த்தவுடன் அந்தக் கிணற்றுள் செங்கழுநீர்க் கொடி யொன்று படர்ந்து பூத் திருந்தது. அதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு நின்றார்கள். பின்னும் ஆண்டவரவர்கள் மகனாரைப்பார்த்து: மகனே, இந்த ராச்சியத்தில் ஏதும் ஒரு ஆபத்து உண்டாவதானல்,

அதற்கு முன்னமே உற்பாதமாக இந்தக்கிணற்றுள் இது போலச் செங்குழுநீர் பூக்கும். அதைக்கொண்டு வருகிற ஆபத்தை முந்தியே அறியலாம். அன்றியும், இந்தக் கிணற்று நீரால் பலவித ரோகங்களும் தீரும் என்று சொல்லி விட்டு, இன்றுமுதல் நீரே சமுசாரசகிதமாக இந்த ழுதுபக்கில் குடியிருந்து வாழ்வீராக. நான் என்சாகையை வெளியில் வைத்துக்கொள்கிறேன் என்று சொல்லி, மகனுரைவாழ்த்தி ழுதுபக்கில் வைத்துவிட்டு, தாங்கள் அதற்கு மேல்புறமிருந்த பெரிய ஒரு புளியமரத்து அடியில் சாகைபண்ணிக் கொண்டார்கள்.

அன்றுமுதல் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் புளியமரத்தின் கீழேதான் பெரும்பாலும் வாசஞ்செய் தார்கள். அந்தமரம் பீர்மண்டபத்திற்குச் சமீபத்தில் வடபுறமிருக்கும் நான்குகூட மண்டபத்திற்கு நடுவிலுள்ள முற்றத்தில் வெகு அடர்த்தியா யிருந்தது.

[ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவாக்குப் பிரகாரம், அவர் கள் உபாத்தானபின், அடிக்கடி நேரிடும் பஞ்சங்களுக்கு முன்னும், புசல்களுக்கு முன்னும், சென்னபட்டணத்து நவாபு தஞ்சாவூர்மீது படையெடுத்து வருமுன்னும் ஹைதர் கலகம் வருமுன்னும், திப்பு சுல்தான் ரணகளத்தில் ஷஹீதாகுமுன்னும் ழுதுபக்குக் கிணற்றில் செங்குழுநீர் பூத்ததென்று சொல்லப்படுகின்றது. காலம்குறுகிக் காரியமும் பிறழ்ந்த பின்பு, அவ்வித உற்பாதம் உண்டாவது நின்று போயிற்று.]

காணிக்கை நிலைப்பாடு முற்றிற்று.

௬அ-ம் அத்தியாயம்.

பார்ப்பாரூருக்குப் போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பார்ப்பாரூருக்குப்போய் விருந்துண்டு, காணமற்போனகப்பலே அழைத்துக் கொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீருன்சுல்தான் ஷாஹுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் முதுபக்கிலிருந்து புளியமரத்தடியில் வந்து சாகைபண்ணினபின், அடிக்கடி அதற்கு மேல் புறத்திலுள்ள ஒரு மணல்மேட்டில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள்.

[அந்த மணன்மேடு ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாகி ஆண்டவரவர்கள் அடங்கியிருக்கும் இடத்திலிருந்தது.]

ஒருநாள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த மேட்டில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது, பார்ப்பாரூரிலுள்ள இஸ்லாமான வர்த்தகர் ஒருவர் வந்து ஸலாம் சொல்லிப் பணிந்து நின்று: எஜமானவர்களே, தமியேன் தங்களுக்கு விருந்து கொடுக்க வேண்டுமென்று பலநாளாக நாடியிருந்து, இன்றைத்தினம் எனக்கேன்றமட்டில் சில தீன்கள் தயார் பண்ணி வைத்துவிட்டு, தங்கள் சமுகத்திற்குத் தெரியப் படுத்தும்படி வந்தேன். தாங்கள் எளியேன்மீது கிருபை கூர்ந்து, தங்கள் திருவடிகளை என் சிற்றிலில் வைத்தருள வேண்டும் என்று பலவாறு புகழ்ந்து கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கு ஆண்டவரவர்களையும், மகனார் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களையும், தபோதனர்களாகிய பகீர்களில் பலரையும் விருந்துக்காக அழைத்துக்கொண்டு பார்ப்பாரூருக்குப்போனார். இதற்கிடையில் அவர் வீட்டில் புலவுச்சாதம் முதலான பலவித பதார்த்தங்கள் திட்டஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த வர்த்தகர் வீட்டிற் போய்ச் சேர்ந்தவுடன், அவர் ஆண்டவரவர்களுக்காக அலங்கரித்திருந்த இடத்தில் அழைத்துப்போய் இருக்கச் செய்தார். ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருக்கவே, மற்றவர்களும் தர்ந்தரமா யுட்கார்ந்திருந்தார்கள். பின் விருந்து கொடுக் கப்பட்டது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் முதலான அனைவரும் விருந்துண்டு முடிந்தபின், அந்த வர்த்தகர் தாமேயெழுந்து சந்தனம், புஷ்பம், தாம்பூலங்கள் பரிமாறினார். விருந்து விஷயம் சம்பிரமமாய் முடிந்தது. ஆண்டவரவர்கள் வீற் றிருக்கும் அந்தச்சபை அதிக அமைதியாயிருந்தது. பிறகு, விருந்துகொடுத்த வர்த்தகர் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து கைகட்டிநின்று: எஜமானவர்களே, தங்கள் சமுகத்தில் தமியேன் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு முறையீடுண்டு. அது:—எனக்கு இரண்டு கப்பல்கள் சொந்தமா யிருக்கின்றன அவ்விரண்டையும் நிறைசரக் குடன் இங்கிருந்து பத்தாவியாவுக்குப் பாய்விரித் தநுப்பி னேன். அவைபோய் அதிகநாளாயின. அவற்றின் சங்கதி யொன்றும் இன்னுந் தெரியவில்லை. அதனால் என்மனம் சஞ்சலத்தில் அமிழ்ந்திக் கிடக்கின்றது. தேவரீர் தாங்கள் எளியேன்மீது அன்புகூர்ந்து, அக்கப்பல்கள் சிந்தா யாத்திரையாய் வந்துசேரச் செய்யவேண்டும். இது வொன்றே என்முறைப்பாடு என்று சொன்னார்.

அந்தவர்த்தகர் சொன்ன இந்த முறைப்பாட்டை ஹல றத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அதற்கு யாதொரு பிரதி யும் சொல்லவில்லை. பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டு, தங்கள் சாகைக்குவர எழுந்தார்கள். எழும்போது, அவர் கள் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்தில் சாய்ந்து கொள்ளவும், துடைகளுக்கு வைத்துக்கொள்ளவும் போட்டியிருந்த வில்

லூதித் திண்டுகளில் இருதுடைகளுக்கும் இட்டிருந்த இரண்டு திண்டுகளையும் இருகைகளாலும் இடுக்கிக் கக்கத்தில் அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு எழுந்தார்கள். அதன் மர்மம் அந்த வர்த்தகருக்கு என்னவென்று தெரியுமா? தமது அழகிய திண்டுகளை ஆண்டவரவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு போகின்றார்களென்றே நம்பினார். அப்படி நம்பினவர் பின்னும் ஆண்டவரவர்கள் நமது இரண்டு திண்டுகளையும் கொண்டு போகின்றார்களே ஒன்றை வைத்துவிட்டு, ஒன்றையாவது கொண்டுபோகக் கூடாதா! என்று தமது இருதயத்தில் எண்ணினார். காரணநாயகர் கருத்தையறியாத அவர் இப்படி யெண்ணின மாத்திரத்தில் ஆண்டவரவர்கள் சட்டென்று ஒருகக்கத்துத்திண்டை நழுவ விட்டு, மற்றொரு திண்டைமாத்திரம் தூக்கிக்கொண்டு வெளியில்வந்து, அந்தத்திண்டையும் ஆகாயத்தில் வீசி யெறிந்துவிட்டு, ழதுபக்குக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இது நடந்த சிலநாட்களுக்குப்பின் அந்த வர்த்தக ருடைய இரண்டு கப்பலில் ஒன்றுமாத்திரம் சிந்தாயாத் திரையாய் நாகபட்டணத்துறையில்வந்து சேர்ந்தது. மற் றொன்று வரவேயில்லை. அப்போது வர்த்தகர் வந்த கப்பல் மாலுமியைப்பார்த்து: அதிகநாள் சென்ற காரணம் என்ன? இன்னொருகப்பல் எங்கே? என்றுகேட்டார். அதற்கு அவன்: நாங்கள் இரண்டு கப்பலும் ஒன்றாகவே பாய் தூக்கி ஓடிவந்தோம். நடுக்கடலில் வரும்போது இரண்டுக்கும் ஒன்றாகவே கம்பத்துக் கண்டது. அதனால் ஓட்டொழிந்து, நீரிறைத்துக்கொண்டு நடுக்கடலில் கிடந்து தவித்தோம். திடீரென்று இந்தக்கப்பல் நீரற்றுச் சுகமா யோடிற்று. மற்றொரு கப்பல் நாங்கள் பார்த்திருக்கக் கடலில் மூழ்கிப்போயிற்று. நாங்கள் மாத்திரம் அபாயமின்றி வந்துசேர்ந்தோம் என்று சங்கதி சொன்னான்.

௪௧௨ கன்ஹூல் கருமாத்து.

இதைக்கேட்ட வர்த்தகர் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து அடிபணிந்து நின்று : எஜமானவர்களே, ஒருகப்பல் மாத்திரம் வந்துசேர்ந்தது. மற்றொருகப்பல் கடலில் முழுகிப் போயிற்றும் என்று முறையிட்டார், தாமாக் கெடுத்துக்கொண்டு தவிக்கும் அவர் முறைப் பாட்டைக் கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் அவரைப்பார்த்து: கடலில் முழுகிப்போகுந் தறுவாயிலிருந்த உமது இரண்டு கப்பல்களையுமே கரைசேரும்படி கைதூக்கி விடுவதற்காக உமதுவீட்டில் இரண்டு திண்டுகளையும் நான் தூக்கினேன். நீர், ஒன்றை விட்டுவிட்டு ஒன்றைக் கொண்டுபோகக் கூடாதா? என்று எண்ணினீர். உமது எண்ணப்படி ஒன்றை விட்டுவிட்டேன். அதனால் ஒருகப்பல் ஆழ்ந்தது; மற்றொன்று வந்தது என்று காரியத்தை வெளியிட்டுச் சொன்னார்கள். அந்த வர்த்தகர் இதைக்கேட்டு, தாம் அறியாமையால் நினைத்ததற்காகக் கவலைப் பட்டவராய், ஆண்டவரவர்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு, பார்ப்பாரூர் போய்ச்சேர்ந்தார்.

பார்ப்பாருருக்குப் போனது முற்றிற்று.

---

௨௨ - ம் அத்தியாயம்.

பிளவைநோய் தீர்த்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் நாகபட்டணத்து இராயதுஞ்சாலி மரைக்காயருடைய பிளவை நோயைத் தீர்த்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல் ஹமீது ஆண்டவரவர்களை நாகபட்டணத்து முஸ்லிம்களில் அநேகர் பிரதிதினமும் வந்து தரிசனை பண்ணிக்கொண்டு போவது வழக்கமாயிருந்தது. அந்நாளில் நாகபட்டணத்தில் பாக்கியவந்தரும், ஊர்த்தலைவருமாக இராயதுஞ்சாலி மரைக்காயர் என்றொருவர் வாழ்ந்திருந்தார். அவர் ஒருநாள் தமது ஊராரைப் பார்த்து: நீங்கள் ஏன் அடிக்கடி அந்த பகீரிடத்திற் போகின்றீர்கள்? அவர் கஞ்சாப்புகை குடிக்கிறவர். அவரிடத்தில் உங்களுக்கு என்னவேலை? இனி ஒருவரும் போகாதீர்கள் என்று ஆஞ்ஞைபண்ணினர். அவர் தங்கள் தலைமைத்தனக்காரராகையால், எல்லாரும் அவர் சொல்லுக்கு அடங்கி நின்றுபோனார்கள். அன்றுமுதல் ஒருவரும் ஆண்டவரவர்களைக் காணவருகிற தில்லை.

மேற்படிமரைக்காயர் கர்வம்பிடித்து மதிகெட்டு அந்தச் சொல்லைச்சொன்ன அன்றைத்தினமே அவர் வாயில் பாரிய பிளவையொன்று கிளம்பி, அது வரவரப்பருத்து வீங்கிவெடித்துப் புழுக்கள் சொரிந்தது. அதனால், அவர் பட்டவேதனை கொஞ்சமல்ல. இராப்பகலாக அன்ன ஆகாரமற்றுக் கிடந்துவருந்தினர். அவர் பண்ணிக்கொண்ட பக்குவ பரிகாரங்கள் ஒன்றினாலும் காரியப்படவில்லை. பெரியோரைப் பழுதுபேசின கருமத்தினால் நேரிட்ட சண்டாள ரோகத்திற்கும் பரிகாரம் ஏது!

அல்லாகுத்த ஆலாவின் குத்பை வாய்கூசாமல் பழுது பேசினதால் சம்பவித்த தீங்கு இது என்று அவர் எண்ணத்தில் வரவில்லை. ஒருநாள் அவர் தமது சிநேகிதராகிய சையிது மகுதூம் என்பவரை யழைப்பித்து அருகிலிருத்தி: நான் தீனுல்லிஸ்லாத்தின் பிரகாரம் ஒரு அணுவளவும் தவறாது நடக்கிறவனாயிருக்க, இந்த ரோகம்வரக் காரணம் என்ன என்று கேட்டார். அதற்கு சையிது மகுதூம் அவரைப்பார்த்து: நீர் அறியவில்லையா! அல்லாகுத்தஆலாவுடைய ஒலியும், குத்பு மானவர்களை நீர் நிந்திக்கவில்லையா! பலர் அறிய நிந்தனை பேசினீரே! அதனாலேதான் நிந்தனைபேசின வாயில் அல்லாகுத்த ஆலா இதையுண்டாக்கினான். இது கர்மவியாதி. இதற்கு மருந்துமில்லை. மந்திரமுமில்லை. நீர்போய் அந்த ஆண்டவரவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளும். அப்படிச் செய்தாலன்றி, இது தீராது என்று மறுமொழி சொன்னார்.

இதைக்கேட்ட மரைக்காயர்: ஆம், சரிதான். அதனாலேதான் இந்தவியாதி எனக்கு வந்தது. ஆனால், நான் அந்த ஆண்டவரவர்களின் முகதாவிற்போகப் பயப்படுகிறேன். நீரும் என் கூடவந்து, எனக்காக அவர்களிடம் பரிந்து பேசுவீரானால் வருகிறேன். தயவுசெய்து வருகிறீரா? என்று கேட்டார்.

இதற்கு அவர் நல்லதென்று சம்மதித்து, மரைக்காயரை ஒரு பல்லக்கில் ஏற்றிக்கொண்டுவந்து ஒரு மறைவில் வைத்துவிட்டு, தாம் மாத்திரம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து கைகட்டிநின்று: எஜமானவர்களே, நாகபட்டணத்து இராயதுஞ்சாலிமரைக்காயர் என்பவர் தங்களை மதிப்புக்குறைவான கெட்ட சொற்சொல்லி நிந்தித்தாராம். அதனால் அவர் வாயில் பிளவை கிளம்பி, அதிகம் பாடுபடுகின்றார். இப்போது தாம் பேசினது தவறென்று கண்டு, தங்களிடம் மன்னிப்புக்

கேட்க என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார். தங்கள் முகதாவில் வர அஞ்சுகிறார். அவர்செய்தது இதுவொருதவறன்றி, மற்றவையெல்லாம் நன்மையாகவே நடக்கின்றார். தாங்கள் அல்லாதுந்தஆலாவுக்காக வேண்டி அவர்பிழையைப் பொறுத்து, வந்தநோய் தீரும்படி மனதிரங்கி ரக்ஷிக்கவேண்டுகின்றேன். எஜமானவர்களே, தயவு செய்யுங்கள் என்று கெஞ்சி மன்றாடினார்.

சையிது மதுநாம் என்பவர் இராயதுஞ்சாலி மரைக்காயருக்காகப் பரிந்து பேசினதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, யார்யார் என்னென்ன தீங்குகள் செய்தாலும் உடனுக்குடன் நன்மையையே செய்யும் வழக்கப்படி அவரைப்பார்த்து: நல்லது; அந்த மரைக்காயரை இங்கே கொண்டுவாரும் என்று உத்தரவு செய்தார்கள். உடனே அவர் ஓடிப்போய்க் இராய துஞ்சாலி மரைக்காயரை அழைத்துவந்து ஆண்டவரவர்களின் பாதாரவிந்தத்தில் விட்டார்.

உடனே மரைக்காயர் குப்புறவிழுந்து: எஜமானவர்களே, சிறியேன் தங்கள் மகத்துவத்தை இன்னபடியென்று அறியாதபடியால், வாய்கொழுத்துப் பேசிவிட்டேன். அதனால் நான் பட்டபாடு போதும். இனி என்னை ரக்ஷிப்பது தங்கள் கடன் என்று புலம்பி அழுதார். அழவே, ஆண்டவரவர்கள் அவர்மீது மனதிரங்கி, அவர் பேசினதைமன்னித்துக்கொண்டு, தேவாமிர்தம் போன்ற தங்கள் திருவாய் உமிழ்நீரை அவர்வாயில் பிளவையிற்பட உமிழ்ந்தார்கள். உடனே அந்தப் பிளவை முற்றிலும் அற்று, வாய் முன்போலச் சுகமாயிற்று.

பிளவைநோய் தீர்ந்து சுகம்பெற்ற இராயதுஞ்சாலி மரைக்காயர் ஆண்டவரவர்களைப் பணிந்து திருவடிகளைத் தொட்டு முத்தமிட்டுக்கொண்டு, வாயாரப்புகழ்ந்து, பின்:

எஜமானவர்களே, தாங்கள் என்னை ரக்ஷித்ததுபோல என் குடும்பத்தையும், ஊராரையும் ரக்ஷிக்க வேண்டி நாகபட்டணத்திற்கு எழுந்தருள வேண்டும் என்று மன்றாடினர். ஆண்டவரவர்கள் அதற்கு உடன்பட்டு, அவர்கூடவே நாகபட்டணம் போனார்கள்.

இராயதஞ்சாலி மரைக்காயர் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை அழைத்துக்கொண்டுபோய், தாம்கட்டின குத்பாப் பள்ளியில் மூன்று நாள்வரையும் இருக்கச்செய்து, ஊராரைக்கொண்டு சம்பிரமமான விருந்துகள் கொடுப்பித்து, தாமும் கொண்டாட்டமான பெருவிருந்து கொடுத்து, அவர்களின் துஆ பறக்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, அதிக மரியாதையுடன் அநுப்பினர். மூன்று நாளுக்குப்பின் ஆண்டவரவர்கள் சாகைக்கு வந்தார்கள்.

பிளவைநோய் தீர்த்தது முற்றிற்று.

---

௪௦௦ - ம் அத்தியாயம்.

வாஞ்சூருக்குப் போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் வாஞ்சூரிற் போய் கல்வத்திருந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஸையிது ஷாகுல் ஹமீது கன்ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்கள் ஒருநாள், குடும்ப விஷயத்தைத் தங்கள் மகனாரிடம் எச்சரிக்கை பண்ணிவிட்டு, சில பகீர்களை யழைத்துக் கொண்டு ஆற்றுக்கு வடபுறம் இருக்கும் * வாஞ்சூருக்குப் போனார்கள். அவ்வூர் அந்தக்காலத்தில் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டு, மேலைவாஞ்சூர் என்றும், கீழை வாஞ்சூர் என்றும் இருகூறாயிருந்தது.

---

* வாஞ்சியென்று பேர்போன ஒருவன் குடியிருந்ததால் வாஞ்சியூர் என்று பேர்பெற்று, பின்வாஞ்சூர் என்றுமருவிவழங்குகின்றது.

அவ் விருபாகத்துள் ஆண்டவரவர்கள் கீழைவாஞ்சூருக்குப்போய், அங்கே தனித்த ஒரிடத்தில் கப்ரளவில் ஒரு பள்ளம் அகழ்வித்து, அதில் இறங்கியிருந்துகொண்டு, அதன்மேல் பலகைகொண்டு மூடச்சொல்லிவிட்டு, அன்ன ஆகாரமின்றி கல்வத்தென்னும் யோகத்தி லிருந்தார்கள். நாற்பது நாள்வரையும் அந்தப்பள்ளத்தில் ஒரேயிருப்பாய் கல்வத்திருந்து, நாற்பது நாட்களுந் தீர்ந்தபின் வெளியில் வந்து, அன்றைக்கே தங்கள் பாட்டனார்மார்களாகிய நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்கள் பேரிலும், குத்புல்லக்தாபு ஷலறத்து சையிது முகியித்தீன் அப்துல்காதிறு ஜைலானி றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் பேரிலும் பாத்தி ஹாவோதி, கந்தூரிகொடுத்தார்கள். கொடுத்த கந்தூரியின் சோறு கறிகள் வேறே அரிசிமுதலியனகொண்டு சமைத்துக் கொடுக்கவில்லை ; தாங்கள் கல்வத்திருந்த வெறும்பள்ளத்தில் தங்கள் கையையிட்டுப் பலவகைக்கறிகளும், நறுமணமுள்ள புலவுச்சோறுமாக அள்ளியள்ளி எவரும் அதிசயிக்கத்தக்க தாக வந்தவர்களுக்கெல்லாம் கொடுத்தார்கள்.

இவ்விதம் ஆச்சரியத்துடன் கந்தூரிகொடுத்துவிட்டு, தாங்கள் கல்வத்திருந்த தானத்தில் ஒரு பள்ளிகட்டும்படி கட்டளை பண்ணினார்கள். அந்தக் கட்டளைப்படி சில தினத்திற்குள் அங்கே ஒரு சிறுபள்ளி கட்டப்பட்டது. அதன்பின் ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சாகைக்கு மீண்டு வந்தார்கள்.

[அப்போது கட்டின அந்தப்பள்ளிதான் இன்றைக்கும் வாஞ்சூர்ப்பள்ளிவாசல் என்று, வருஷத்திற்கு ஒருதரம் திருவிழாநடந்து விளங்குகின்றது. பிரார்த்தனைக்குத் திரள்திரளாக ஜனங்கள் அங்கே போகின்றார்கள். இப்போது அது பரான்ஸ் ராஜாங்கத்திற்குள்ளிருக்கின்றது. இருந்தாலும், அதன் பரிபாலனம் நாகூர் தர்காவின் ஆதினத்திலிருந்தே நடந்து வருகின்றது.]

வாஞ்சூருக்குப்போனது முற்றிற்று.

216

கஉக - ம் அத்தியாயம்.

புதைபலே வெளியாக்கினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பரதர்கள் புதைத்துவைத்துக் காணுமற்போன பொருளே வெளியாக்கிக் கொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா ஆண்டவரவர்களின் குடியிருப்புக்குக் கொஞ்சங் கிழக்கில் கடலருகில் மீன்பிடிகாரர்களாகிய பரதர்கள் குடியிருக்கும் பட்டினச்சேரி மாத்திரம் ஒன்றிருக்கிறதென்று முன் சொல்லப்பட்டதே, அந்தச்சேரியிலுள்ள பரதர்கள் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்திற்கு அடிக்கடிவந்து ஊழியஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இது ஆண்டவரவர்கள் அங்குவந்து தங்கின காலந்தொடங்கி வழக்கமாய் நடந்துவந்தது.

மேற்படிப் பரதர்களில் சிலர்கையில் கொஞ்சம் பணஞ் சேர்ந்து விட்டது. அந்தப்பணக்காரர்கள் ஒருநாள் ஒன்று கூடி : நாம் பணம் வைத்திருப்பது நமது சேரித்தலேவனுகிய சேர்ப்பன் அறிந்தால், பிடுங்கிக்கொள்வான். ஆகையால், அப்பணங்களையெல்லாம் கணக்குப்படி ஒன்ருகச்சேர்த்து ஒருமுடிப்பாக்கி, நிலத்தையகழ்ந்து புதைத்துவைப்போம். தேவையானபோது எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று பேசித் தீர்மானித்து, அவ்வாறே அந்தப் பணங்களையெல்லாம் சேர்த்து ஒருமுடிப்பாக்கி, தங்கள் சேரியில் ஒரு ஒதுக்கிடத்தில் ஆழமான குழியொன்று வெட்டி, அதில் புதைத்து வைத்தார்கள். இந்தரகசியம் அவர்களுக்கன்றி மற்ற யாருக்கும் தெரியாது.

சிலகாலத்திற்குப்பின் அவர்களுக்குப் பணந்தேவையாயிருந்தது. அந்த முடிப்பின் பங்குக்காரர் எல்லாரும் ஒன்ருய்ச்சேர்ந்து, புதைத்த குறியின்படி வந்து தோண்டிப்

பார்த்தார்கள் ; பணமுடிப்பு இல்லை. பின் நாலாபக்கமும் தோண்டிப் பார்த்தார்கள் ; ஒருபக்கத்திலும் காணவில்லை. தாங்கள் புதைத்த இடத்தைச்சேர அங்குமிங்குமாகப் பல இடத்திலும் கைசலிக்க வெட்டியகழ்ந்து, மணலைக் கிண்டிக் கிளறிப் பார்த்தார்கள் ; பணமுடிப்பு அகப்படவேயில்லை. பின்பு அவர்கள் : இதென்னமாயம் ! யாரும் பார்த்திருந்து கவர்ந்து கொண்டார்கள் போலும் ! அல்லது பூதங்களே மறைத்துக்கொண்டனபோலும் ! இன்னதென்றும் தெரிய வில்லையே யென்று உள்ளஞ்சோர்ந்து ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு, பின்பு, இதைப்போய் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் முறையிடலாமென்று முடிவுசெய்துகொண்டு, அவர்கள் அத்தனைபேரும் கூடிக்கொண்டு ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்திற்கு வந்தார்கள்.

வந்தபரதர்கள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் கைகட்டிநின்று : எஜமானவர்களே, எங்கள் பணங்களைச் சேரித்தலைவன் பிடுங்கிக்கொள்வானென்று பயந்து ஒன்றாகச்சேர்த்துமுடிந்து, நிலத்தைத்தோண்டிப் புதைத்து வைத்தோம். இன்று போய் நாங்கள் வெட்டிப்பார்க்க அது அகப்படவில்லை. தேவரீர் அதை வெளியாக்கித்தர வேண்டும். நாங்கள் ஏழைகள் என்று சொல்லிக் கெஞ்சினார்கள். இதைக்கேட்டவுடன் ஆண்டவரவர்கள் தாங்கள் உலுசெய்து மீந்திருந்த தண்ணீரை ஒருபாத்திரத்தில் ஊற்றி, சில அஸ்மாக்களையோதி அதில் ஊதி, அவர்கள் கையிற்கொடுத்து : நீங்கள் இதைக்கொண்டுபோய், பணம் புதைத்த இடம் பார்த்துத் தெளித்துவிட்டு, பின்பு தோண்டிப் பாருங்கள் ; உங்கள் பணமுடிப்பு அகப்படும் என்று சொல்லியநுப்பினார்கள்.

அந்தப்பரதர்கள் தண்ணீரைவாங்கிக்கொண்டுபோய்ப் பணம்புதைத்த இடத்தில் தெளித்து, பின் தோண்டினார்கள். அவர்கள் வைத்தமுடிப்பு வைத்தாற்போல இலகு

வாய் அகப்பட்டுக்கொண்டது. அதனால், அவர்கள் அளவற்ற சந்தோஷத்துடன் அதை யெடுத்துவந்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் தெரிவித்துவிட்டு, அதிக தோத்திரஞ் செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு போனார்கள்.

புதையலை வெளியாக்கினது முற்றிற்று.

க௦உ - ம் அத்தியாயம்.

புளியமரம் பேசினது

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுடன் புளியமரம் பேசின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் சாகைபண்ணிக்கொண்டிருக்க இடம் ஒரு புளியமரத்தின் அடியல்லவா? ஒருநாள் ஆண்டவரவர்கள் தனித்து அந்த மரநிழலில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அப்போது அந்தமரம் ஆச்சரியகரமாக ஆண்டவரவர்களைக் கூப்பிட்டு: எஜமானவர்களே, நான் தங்கள் சமூகத்தில் ஒரு மனுப்பண்ணிக் கொள்கின்றேன், அதாவது:—தாங்கள் என் நிழலில் உட்கார்ந்து, என்மீது சாய்ந்து, என்னை மேன்மைப்படுத்திவருகின்றீர்கள். அதனால் நான்பெற்ற பாக்கியத்தைப்போல மற்ற எந்தமரமும் பெற்றிராது. ஆனால், இனி, என்னிலிருந்து வித்து விழுந்து கன்றுகளாய், மரங்களாய், அசுசியான இடங்களிலும், அசுசியான விஷயங்களிலும் சம்பந்தப்படுவதைப்பற்றி விசனப்படுகிறேன். அதற்காகத் தேவரீர் ஒரு காரியஞ்செய்யவேண்டும். என்ன வென்றால்:— நான் பூத்து, காய்த்து, பழுத்திருக்கத்தான் வேண்டும். அப்படியிருந்தாலும், என் பழத்தில் வித்தில்லாதிருக்கும்படி வேண்டுகின்றேன். அப்படியேயாகத் தாங்கள் கிருபைசெய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிற்று.

புளியமரம் சொன்ன இந்தச்சொல்லை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு, அதைப் பார்த்து: மரமே, உன் பிரியப்படியே உனக்கு வித்தில்லாமற்போகக் கடவது; நீ நீண்டகாலம் வளர்ந்தோங்கி நிற்கக்கடவது; உன் பட்டையை, இலையை உபயோகித்த எந்த நோயாளிக்கும் எந்தநோயானலும் தீரக்கடவது என்று வாக்குக் கொடுத்தார்கள்.

[ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவாக்குப்படி அந்தப் புளியமரம் பழுத்தும் வித்தற்றதாய், நோய்களைத் தீர்க்கும் அருமருந்தாய், வெகுகாலம் வரையும் நின்று, அதன்பின் பட்டுப்போயிற்று. அதன் வேரிலிருந்து கிளைத்த மற்றொரு சிறுமரம் சிலகாலம் நின்று, கொஞ்சக்காலத்திற்குமுன் அடித்த புசலால் விழுந்து விட்டது.]

புளியமரம்பேசினது முற்றிற்று.

௧௰௩ -ம் அத்தியாயம்.

உபாத்து.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுடைய உபாத்தின் வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து குத்புல்லக்தாபு, கௌதுல் இஸ்லாம், மீறுன்சுல்தான், சையிது அப்துல்காதிறு ஷாதுல்ஹமீது கன்ஜஸவாய், கன்ஜபக்ஷ் பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் மகத்துவம் உலகமெங்கும் பரவிவிளங்க வாழ்ந்திருக்கும் காலத்தில், அவர்கள் மகனர் ஹலறத்து ஷாஹா சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் தங்கள் மனைவியாருடன் தகப்பனரவர்களின் பணிவிடையில் அமர்ந்து, முதுபக்கு என்னும் மகத்துவ மண்டபத்தில் அதிக சிறப்புடனும், ஆநந்தத்துடனும், ஆண்மக்கள் அறுவரையும், பெண்மக்கள் இருவரையும் பெற்று, புத்திரபாக்கியத்

திலும் குறைவற்று வாழ்ந்தார்கள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பௌத்திரர்மீது அதிக அன்பு பாராட்டி வந்தார்கள். அப்பிள்ளைகளின் நாமங்கள் :—1. ஷாஹா பாபாபதுறுத்தீன், 2. ஷாஹா ஹமீதுல் ஆஷிக்கீன், 3. ஷாஹா சுல்தான்கபீரி, 4. ஷாஹா சுல்தான்ஹக்கானி, 5. ஷாஹா சுல்தான் நூறுத்தீன்காமிலி, 6. ஷாஹா சுல்தான்சகிரி, 7. ஜூஹறபீவி, 8. பாத்திமாபீவி. ஆக இந்தப் பௌத்திர பௌத்திரிகள் எட்டுப்பேர்களில் மூன்றும் பௌத்திரராகிய ஷாஹா சுல்தான்கபீரி சாகிபவர்கள் மீதே ஆண்டவரவர்கள் அதிக அன்புடையவர்களாய், அவர்களை அடிக்கடி மடிமீது வைத்துக்கொண்டு உவந்திருப்பார்கள்.

நானு தேசத்தாரும் நாலாபக்கங்களிலிருந்து வந்து தங்கள் திருவடிகளைத் தரிசித்துப் போகும் மகத்துவத்துடனும், புத்திர பௌத்திரர்களாலான சம்பத்துடனும், பட்டினச்சேரிப் பரதர்கள் ஊழியஞ்செய்ய, சிஷர்களான நானூற்று நான்கு தபோதனர் புடைமருவியிருக்க ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் வாழ்ந்திருக்கும் காலத்தில், அவர்களுக்கு * அறுபத்தெட்டு வயது நிரப்பமாயிற்று. தங்களின் அறுபத்தெட்டாம் வயது நிரப்பமாய்த்திரும் ஹிஜ்றத்துத் தொளாயிரத்து எழுபத்து எட்டாம் வருஷம், ஜமாதுல்லாகிறுமாதம், பத்தாந்திகதி, வெள்ளிக்கிழமை யிரவானவுடன், தங்கள் துன்யாவினின்று ஆகிறுவுக்குப் பிரயாணப்படும் நாள் இதுதான் என்பதை முன்னமே அறிந்திருப்பதால், அன்றிரவு தங்கள் சாகையை முதுபக்குக்குள் வடகிழக்கு மூலையில் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டு அங்கேயே யிருந்தார்கள்.

---

* அறுபத்தெட்டுவயது, முறையே பதினெட்டுவயது பிதாமாக்கள் சகவாசத்திலும், பத்துவயது ஆசிரியர்சகவாசத்திலும், பனிரண்டுவயது பரதேச சஞ்சாரத்திலும், இருபத்தெட்டு வயது முதுபக்கிலுமாக முடிந்தனவென்று காரணப்புராணம் சொல்லுகின்றது.

அன்றிரா இஷாதொழுதபின் ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள் தங்கள் அருமைமகனர் ஹலறத்துஸையிது முகம் மதுயூசுபு சாகிபவர்களைத் தனியே யழைத்துப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு: மகனே, மரணம் என்கிற மவுத்தை நீர் இன்னதென்று அறிவீரா? அது ஒருபாலம். என்ன பால மென்றால்; ஒருவன் எதை உவந்திருக்கின்றானோ அதிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் பாலம். அல்லாகுத்தஆலா எனக்கு நியமித்த மவுத்தின் வேளை இப்போது வந்துவிட்டது. இன்றைத்தினம் நான் அவனைநாடிப் பிரயாணப்பட்டுப் போகின்றேன் என்று ரகசியமாகச் சொன்னார்கள்.

இந்தச்சொல் செவிக்குள் நுழைந்தபோது சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் உடலயர்ந்து, உள்ளஞ்சோர்ந்து, மதிமயங்கி, முகம்வாடி, கண்களிலிருந்து தண்ணீர் தாரை தாரையாயோட அழுதார்கள். நபிமுகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்கள் உபாத்தாய் விட்டார்கள் என்ற சொல் காதில்விழுந்தபோது அமீறுல் மூமினீன் உமறுறலி யல்லாகு அன்கு அவர்கள் ஸ்மரணையற்று, தங்கள் பட்ட யத்தை யுருவிக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு: யாராகுதல் நபிநாயகரவர்கள் உபாத்தாய் விட்டார்களென்று சொன்னால், இரண்டாப் பிளந்தெறிவேன் என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்களானால், மவுத்து என்னும் சொல்லைக் கேட்ட யாருக்குத்தான் அழுகைவராது!

தங்கள் மகனர் அழக்கண்ட மாத்திரத்தில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பின்னும் மகனரைப் பார்த்து: மகனே, நீர் ஏன் அழுகிறீர்? அழாதீர். காணப்பட்டவை யனைத்தும் மறையப்பட்டவை யென்பதை நீர் அறியீரோ? மனிதனுக்கு மரணத்தின் காலம் இப்போதுதான் என்று ஒரு வரையறையில்லை. பிறந்தநேரமுதல் அவன் எத்தனை யாண்டு சீவனோடிருந்தாலும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் மரணத்

திற்கு ஏற்றதேயாம். உண்டானவை யனைத்தும் மீண்டு போகுதல் உண்மை. இதைப்பற்றி நாம் பல திருஷ்டாந்தங் களுடன் கேட்டதுபோலே பார்க்கிறோம். நபிமார்கள், றசூல் மார்கள், அரசர்கள் முதலான யாருஞ்சரி எல்லாரும் மவுத் தென்கிற மரணபானம் பருகினவர்களன்றி, பருகாதவர்க ளில்லை. நாடு காடாகவும், காடு நாடாகவும், இரந்தவர் ஈய வும் ஈந்தவர் இரக்கவும் உலகத்தில் நேரிட்டு நடப்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தால், அல்லாகுத்தஆலா ஒருவனைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் தலைதடுமாறிப்போ மென்பது நிச்ச யம். துன்யாவில் பெண்டுபிள்ளையென்றும், காணி பூமி யென்றும், மாடமாளிகையென்றும், ஆடுமாடுகளென்றும், ஆடையாபரணங்களென்றும், பணங்காசுகளென்றும், ஒரு வருக்கொருவர் மல்லுக்கு நின்றாலும், பின்னுக்கு எல்லா வற்றையும் போட்டபடி போட்டுவிட்டு மீளா ஓட்டம் பிடிப்பார்கள். சூரிய சந்திர நக்ஷத்திரங்களானாலும் சரி, மேகசாலங்களானாலும் சரி, பரந்த சமுத்திரமானாலும் சரி தன்தன் நிலைபரம் மாறிப்போம் என்றால், இனி மனிதர் பாடென்ன? எவ்வளவு மகத்துவங்கொண்டவரானாலும் மவுத்தை அநுபவிக்கவேண்டுந்தான். மகனே, உயிரைப் போல மருவியிருந்த பிதாவோ, மாதாவோ, உற்றோரோ, மித்திரரோ, ஒருவர் மவுத்தானால், துக்கிக்கவேண்டித்தான் வரும். ஆனாலும், அத்துக்கத்தைப் பக்கத்திற்காட்டாமல் அடக்குவதே உத்தமம். நீர் பெரியவர் என்று யாரை நினைக்கின்றீர். நன்மையையே கடைபிடித்து நிற்கும்போது தமது இருதயத்திற்கு எவ்விதத் துக்கந் துயரங்கள் நேரிட் டாலும், இவையெல்லாம் நம்மைப் படைத்து ஆள்கிற அல்லாகுத்தஆலாவின் புறத்திலுள்ளவை யென்று அவற்றை ஒரு திரணமாகவும் மதிக்காமல் பொறுத்து நிற்கிறவர் யாரோ, அவர்தாம் பெரியவர். அவரே எல்லாத் தகுதிகளையு முடையவர். ஆகையால், மகனே, நீர் அழாதீர்; பொறுமை

யைக் கொண்டிரும். உமது அழுகை என் மவுத்தைத் தடுக்காது. ஆனபடியால், இந்தமவுத்து எல்லாருக்கும் கடமையானதுதான் என்று மனதைத் தேற்றிக்கொள்ளும். நான் இன்று தஹஜ்ஜத்தில் மவுத்தாய் விடுவேன். என் ஆன்மா பிரிந்தபின், நீரே தனித்து நின்று, ஆகாயத்திலிருந்து மேகமொன்றிரங்கி நின்று சொரியும் தண்ணீரைக் கொண்டு என்னைக் குளிப்பாட்டும். இந்த முதுபக்து என்னும் கட்டிடத்திற்குள் இன்னபக்கத்தில் ஒரு பெட்டி புதைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதைத் தோண்டி யெடும். அப்பெட்டிக்குள் கபன்புடவை முதலான வேண்டியபொருள்கள் அனைத்துமிருக்கும். அவற்றைக்கொண்டு எனக்குச் செய்யவேண்டிய கபனீடு முதலியவற்றைச் செய்யும். ஆனால், இன்ன இடத்தில் என்னைவைத்துக் குளிப்பாட்டும். இன்ன இடத்தில் என்னை அடக்கஞ்செய்யும். என்றைக்கும் உமதுகண் முன்னிருந்த நான் மறைந்து போனேனென்று கவலைப்படாதீர். என்னை யடக்கின மூன்றும் நாள் அதிகாலையிலெழுந்து, என்கபுறின் கால்மாட்டில் வந்து நின்று எனக்கு ஸலாம் சொல்லும். உடனே நான் உமக்குப் பிரதிசொல்லுகிறேன். அப்படி என்னிடமிருந்து பிரதி வந்ததானால், நான் உயிருடன் என்றைக்கும் உமது பக்கத்தி லிருக்கிறேனென்று எண்ணிக்கொள்ளும். நீர் உமது மனைவி மக்களுடன் இந்தத்தலத்தை விட்டு வேறே எங்கேயும் போகாதீர். இங்கேயே தரிபட்டிரும். அப்படி நீர் சொல்லும்ஸலாமுக்கு என்னிடமிருந்து பிரதி ஸலாம் வராமற்போனால், உமது மனைவிமக்களை யழைத்துக் கொண்டு, நீர் பிறந்ததும், உமது உறவின்முறையாரின் குடியிருப்புமான லாகூருக்குப் போய்விடும். என் தகப்பனாரைவிட்டு நான் எப்படிப் போவேனென்று மனங்கலங்காதீர். லாகூருக்கு அல்ல, வேறே நீர் எங்கேபோக நாடுகின்றீரோ அங்கே போய்விடும். நான் கபுறிலிருந்து உமக்குப் பிரதிசொல்லி, நீர் இங்கேயே

யிருக்க நேரிட்டால், நான் அடங்கின மூன்றும்நாளான அன்று காலையிலேயே என் கபுறின் கால்மாட்டில் ஒரு பெரியவர் வந்து நின்று பாத்திஹா வோதிக்கொண்டிருப்பார். நீர் அவரைக்கண்டு, அவர் ஓதிமுடிந்து போகிறபோது கொஞ்சந்தூரம் கூடப்போய், அவருக்கு ஸலாம் சொல்லும்; அவர் உமக்குப் பிரதிசொல்லுவார். அதன்பின் நீர் அவரை யாரென்றுகேளும். அவர் தம்மை இன்னாரென்று உமக்குத்தெரிவிப்பார். அப்போது உமக்கு உலகத்தில் ஆகவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றி அவரிடம் முறையிடும். அவர் உமக்கு வேண்டியவைகளுக்கு வழி சொல்லுவார். நீர் அவர் சொற்பிரகாரம் நடந்துகொள்ளும். ஒன்றுக்கும் ஆலோசிக்காதீர் மகனே, என்று இம்மட்டும் சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும்: மகனே, உமது பிள்ளைகளை இங்கேயழைத்து வாரும் என்று சொன்னார்கள். உடனே ஹலறத்து அவர்கள் எழுந்துபோய், தங்கள் புத்திரபுத்திரிகள் * எட்டுப் பேரையும் அழைத்துக்கொண்டு போய்த் தகப்பனார் முன் விட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் எட்டுப் பிள்ளைகளையும் கண்குளிர நோக்கி அணைத்துப் பக்கத்தில் வைத்து, வழக்கப்படி மூன்றும் பௌத்திரராகிய ஷாஹா சுல்தான்கபீரியவர்களைத் தூக்கி மடிமீது வைத்துக்கொண்டு, தங்கள் இரண்டு கைகளையும் ஏந்தி 'யா அல்லா, யாகறீம், யாறஹீம், இந்தக் கண்மணியான பிள்ளைகளையும், இந்தப் பிள்ளைகளின் சந்ததிகளையும், நீ சிறப்பாக்குவாயாக. இவர்கள்குடும்பத்தை

---

* ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாகும்போது பாபா பதுறுத்தீன், ஹமீதுல் ஆஷிகீன், சுல்தான்கபீரி என்னும் மூன்று பிள்ளைகளே பிறந்திருந்தார்களென்றும், சுல்தான்ஹக்கானி என்னும் பிள்ளை வயிற்றில் கருப்பமாயிருந்தார்களென்றும், சில கிரந்தங்கள்சொல்லுகின்றன:

மகிமையும், மகத்துவமுமுள்ள குடும்பமாக்குவாயாக''
என்று துஆ செய்து, அதன்பின் பிள்ளைகளைத் தாயார்வசம்
அநுப்பிவிட்டார்கள்.

இதற்குள் இரவு நடுச்சாமமாயிற்று. இவ்வளவுக்குள்
ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் காரியம் இப்படியென்று பகீர்களுக்குள் பிரஸ்தாபப்பட்டது. அனைவரும் ஏங்கித் திகில்பிடித்துப் பதறியெழுந்து, முதுபக்குக்கு உள்ளும் புறமுமாகச்சூழ்ந்து செறிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் மகனுருக்கும். தபோதனர்களாகிய பகீர்களுக்கும், சில நல்லறிவுகளை அடியில் வருமாறு போதித்தார்கள்:—

என்மீது அன்புள்ளவர்களே, கேளுங்கள். சர்வ வஸ்துக்களையும் சிருஷ்டித்துப் பரிபாலனம் பண்ணி ஆள்கிற கர்த்தா இன்னவிதமானவன், அவன் கிர்த்தியங்கள் இன்னவிதமானவை யென்று ஆராய்ந்தறிவது நரஜென்மமெடுத்த எவனுக்கும் முக்கிய கடமையாகும். இது ஒன்றே பிரதான காரியமல்லாமல், மற்றொன்றில்லை. நர ஜென்மமெடுத்தல் அரிது. அவ்வித ஜன்மத்தை யெடுத்தவன் தன்னையறியத்தக்க கருமத்தில் பிரவேசிக்காமல் வேறு கருமங்களில் பிரவேசித்து, நான் என்னும் அகங்காரத்தைக் கைக்கொண்டு, அந்தகாரத்தில் அமிழ்வது பின்னுக்குக் கைசேதத்தைக் கொடுக்கும். துற்குணங்கள் எல்லாவற்றையும் அறவே நீக்கி, நற்குணங்களைக்கொண்டு நடத்தலே பெருந்தன்மை. அல்லாகுத்தஆலாவின் விதிவிலக்குகளை நன்றாயறிந்து, அவற்றின் பிரகாரம் ஒழுகித் தவநிலையில் தரிபட்டுநிற்பதே தவத்திற்கு லக்ஷணம். செய்த குற்றங்களுக்கு அடிக்கடி தௌபா செய்து பரிசுத்தம் பெறவேண்டியது யாருக்குங்கடனே. அல்லாகுத்த ஆலாவின் உவப்பு யாருக்கு மிருக்கவேண்டும். இறக்குமுன் இறப்பதும், இதுபோன்ற இன்னும் பல சாதனங்களும்,

௪௨௮ கன்ஜுல் கருமாத்து.

மெய்க்குருவினிடத்து வழிபட்ட யாருக்கும் கைகூடும். இபாதத்துகளில் தொழுகை மிக மேலானது. அதில் கலப்பின்றி நிறைவேறத் தொழுவதே காரியம். பொறுமையோ எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. யார் யார் என்னென்ன தீங்கு செய்யினும், அப்போதைக் கப்போது விட்டொழித்து, அதற்குப் பிரதியாக நன்மைசெய்துவிட்டாலோ, அதனுற் கிடைக்கும் பலன் அதிகம். நன்றியறிதலும் அவசியம் வேண்டிய ஒன்றே. தவமும், ஒழுக்கமும், தருமமும், சன்மார்க்கமும், அல்லாஹுத்தஆலாவின் கற்பனைக்குக் கீழ்ப்படிதலுமான எல்லாம் மனிதன் பழகிவரும் பிரதான பழக்கங்களாம். துன்யாவை வெறுத்துப் பாடுபட்டவர்கள் ஆகிறுவில் சுவர்க்கவாழ்வுபெற்று, அளவற்ற ஆநந்தத்தை யநுபவிப்பார்கள். துன்யாவை யுவந்து அல்லாஹுத்தஆலாவையும், அவன் விதிவிலக்குகளையும் கருதிப்பாராதவர்கள் நரகயாதனைபெற்று, அளவற்ற துன்பங்களை யநுபவிப்பார்கள். இவ்விரண்டும் சத்தியம். ஆகையால், நீங்கள் துன்யாவில் மிக விழிப்பாயிருந்துகொள்ளுங்கள். துன்யாவோ மூமின்களுக்குச் சிறைக்கூடம் என்பது உங்கள் ஞாபகத்தில் இருக்கட்டும். துன்யாவில் நேரிடும் தீமைகளையெல்லாம் நன்மைகளென்றே நினையுங்கள். நீங்கள் இதுவரையும் அறிந்துள்ளவை உங்களுக்குப் போதுந்தான். ஆனாலும், பின்னும் நினைப்பூட்டுகிறேன். ஞாபகமிருக்கட்டும் என்று இம்மட்டுஞ் சொல்லி, இன்னும் பல ஞானசாரங்களையும் போதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது மகனாரவர்களும், மற்றத் தபோதனர்களும் புடைசெறிந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இதற்குள் தஹஜ்ஜத்து நேரம் அடுத்தது. மகத்துவம் பொருந்தின அந்த தஹஜ்ஜத்தென்னும் வைகறைவேளையானவுடன், முதுபக்து முழுதும் அல்லாஹுத்தஆலாவின் றஹமத்து இறங்கி நிரம்பிற்று.

சுவர்க்கத்துப் பரிமளம் கமகமவென்று வீசிக்கொண் டிருந்தது.

ஹிஜ்றத்துத் தொளாயிரத்து எழுபத்து எட்டாம் வருஷம், ஜமாத்துல்லாகிறு மாதம், பத்தாந்திகதி, வெள்ளிக்கிழமை தஹஜ்ஜத்துநேரமானவுடன், ஹலறத்து குத்புல்லக்தாபு, கௌதுல்லிஸ்லாம், மீருன்சுல்தான், சையிது அப்துல்காதிறு, ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் அறுபத்தெட்டாம் வயதில், அல்லாகுத்ஆலாவின் ஹலறத்திலாய், தங்கள் பாட்டனார் நபிமுகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்களின் கிருபைபெற்றுப் பேரின்பத்தை யநுபவிக்கும்படி, சிறப்பாகவும், மகத்துவமாகவும் * உபாத்தானார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தானவுடன் தபோதனர்களாகிய நானூற்று நான்கு பகீர்களும் மனங் கலங்கி, கொல்லென்று சத்தமிட்டு அழுதார்கள். அன்று அவர்கள் எல்லாரும் விடியும்வரையும் மெய்ம்மறந் திருந் தார்கள். பின் சூரியோதயமானவுடன் ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான சங்கதி மேலைநாகூர் நாகப்பட்டணம் முதலான பக்கத்து ஊர்களுக்கெல்லாம் தெரிவிக்கப்பட்டது. உடனே அங்கேயுள்ள முஸ்லிம்மான ஜனங்கள் எல்லாரும் திரள் திரளாய்ப் புறப்பட்டு வந்துசேர்ந்து, துக்கக்கடலில் முழுகினவர்களாய்க் கூடி யிருந்தார்கள்.

பின்பு, ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களே துக்கித்துக்கொண் டிருக்கும் பகீர்கள் முதலானவர்களுக்கு மார்க்கப்பிரசங்கஞ்செய்து துக்கந்தீர்த்து, தகப்பனு

---

* ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சத்துருக்களால் கொடுக்கப்பட்ட நஞ்சைப் பலதரம் உட்கொண்டிருப்பதால், உபாத்தின் காலத்தில் அந்த நஞ்சுகளின் குணம் மேலிட்டு, ஷஹீதாய் உபாத்தானார்களென்றும், அதனால், ஆண்டவரவர்கள் ஷுஹதாக்களி லுள்ளவர்களென்றும் ஒரு கிரந்தம் சொல்லுகின்றது.

222

ரவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கட்டளைப்படி முது பக்கில் குறித்த * தானத்தில் தோண்டினார்கள். அங்கே ஆச்சரியகரமாக ஒருபெட்டி புதைக்கப்பட் டிருந்தது. அதற்குள்ளிருந்த கபன்புடவை முதலியவைகளை யெடுத் துத் தயாராக வைத்துக்கொண்டு, ஆண்டவரவர்களைக் குளிப்பாட்ட ஆரம்பித்தார்கள். நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலா மவர்கள் குறித்துக் காட்டினபடி குளிப்பாட்டுமிடம் இது வென்று ஆண்டவரவர்கள் தெரிவித்திருந்த † இடத்தில் வளை திரையொன்று கட்டப்பட்டது. அந்தத் திரைக்குள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைக் கலிமா முழக்கத்துடன் தூக்கிக் கொண்டுபோய் வைத்து, ஹலறத்து சையிது முகம் மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் மாத்திரம் திரைக்குள் இருந்து கொண்டு குளிப்பாட்டத் தொடங்கினார்கள்.

அப்போது, ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு மேகம் இறங்கி நிழலிட்டு நின்றுகொண்டு, தன்னினின்று யானையின் துதிக் கையைப்போல ஒரு கையைநீட்டி, அதன் வழியாக வேண்டிய அளவுக்குத் தண்ணீரைச் சொரிந்து கொண் டிருந்தது. ‡ அந்தப் பரிமளமிகுந்த நீரைக்கொண்டு

---

* இந்தத் தானம் முதுபக்கின் வடகிழக்குமூலைச் சுவர். அதன் அடையாளம் இன்னுமிருக்கின்றது.

† இந்த இடம் முதுபக்குக்கு வெளியில் தென்புறத்தில் ஒரு பள்ளியாகக் கட்டப்பட்டு, யாஹுஸைன்பள்ளியென்று வழங்கு கின்றது.

‡ அந்தத் தண்ணீர் கீழ்ப்புறமாக வழிந்தோடி ஒரு பள்ளத்திற் கட்டுண்டு நின்றதென்றும், அந்தப்பள்ளம் வெகுகாலம் ஒரு குட்டை போலிருந்ததென்றும், அதன்பின் அச்சை சுல்தானவர்கள் அதைப் பெருங்குளமாக வெட்டினார்களென்றும், அதுதான் நூர்க்காத்துள மென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திவ்விய திருமேனியை மகனாரே நின்று குளிப்பாட்டினார்கள்.

குளிப்பாட்டி முடிந்தபின், அற்புதமாக எடுத்த பெட்டிக்குள்ளிருந்த பரிசுத்த ஆடையைக்கொண்டு கபனிட்டு, மற்றும் சுறுமா முதலியவை யனைத்துங்கொண்டு ஒழுங்கின்படி செய்வன செய்வித்து, இதற்கிடையில் தயார்செய்யப்பட்ட மஞ்சு என்னும் சந்தூக்கில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருமேனியைத் தூக்கிவைத்து, மேலோர்கள் பலர்கூடி, கலிமா முழக்கத்துடன் தூக்கிக் கொணர்ந்து, தொழுவிக்குமிடம் இதுவென்று குறித்த * இடத்தில் வைத்து, ஹலறத்து சையிது முஃம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் இமாமாய், மற்ற எல்லாரும் மௌனமாய் நின்று தொழுவித்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைத் தொழுவித்தபின், அங்கிருந்து கலிமா முழங்கத் தூக்கி, அடக்கம் பண்ணுவதற்கென்று முன்னமே குறிப்பிட்டதும், இப்போதும், இனி எப்போதும், சுவர்க்கத்திற்குச் சமானமாய் விளங்குவதும், என்றைக்கும், பரிமளமும், ஜோதியும், நாசியையும் கண்ணையும் மருட்டத்தக்கதுமான மகத்துவமுள்ள இடத்தில், ஏற்கெனவே அகழ்ந்திருந்த அலங்காரமான குழியில் கொண்டுபோய் இறங்கினார்கள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருமேனியைக் கொண்டுபோய் இறங்கினவுடன் கபுறாகிய அந்தக்குழிக்குள் அல்லாகுத்தஆலாவின் றகுமத்தும், சுவர்க்கத்துப் பிரகாசமும், பரிமளமும், இறங்கி நிரம்பின.

பின்பு, மகனாரவர்களும், தபோதனர்களும், புறவூரார்களும் புடைசூழ நின்று ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களை அதிக

---

* இந்த இடம் உலாந்தாக்காரர் கட்டின நாற்கால் மண்டபம், இதுதான் பீர்மண்டபமாய் வழங்குகின்றது.

223

அலங்காரத்துடன் அடக்கஞ்செய்து, அங்கே ஓத வேண்டியது முதலான கடமைகளையெல்லாஞ் செய்துமுடித்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து முதுபக்குக்கு வந்து பாத்திஹாவோதி, எல்லாருக்கும் ஸலாம் சொன்னார்கள். எல்லாரும் ஹலறத்து சையிது முஹம்மதுபுகாரி சாகிபு ஆரியில்லாஹி யவர்களின் திருக்கரந்தொட்டு தஅஜ்ஜியத்துச்செய்துகொண்டு விடைபெற்று அவரவர் இடங்களுக்கு மீண்டார்கள்.

பின்பு, ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகாரி சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் தங்கள் மனைவி மக்களுக்கும், தபோதனர்களான பகிர்மார்களுக்கும், ஆறுதலுக்குச் சொல்லத்தக்க அறிவுகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, தந்தையவர்கள் இட்ட கட்டளைப்படி நடத்துவதற்காக மூன்றாந் தினத்தை எதிர்ப்பார்த் திருந்தார்கள்.

[முன் கௌன் என்னும் மலையில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கையைப்பிடித்துக் கலிமா சொல்லி இஸ்லாமிலான இருவிஷிகளுள் மௌலா அலி, முஹ்ஸின் என்னும் இருவர் வெகுகாலத்திற்குப் பின் ஆண்டவரவர்களைத் தரிசிக்கநாடிப் புறப்பட்டு வரும்போது வழியில் மௌலா அலி என்பவர் மௌத்தாய்விட முஹ்ஸின் என்பவர் மாத்திரம் பரதேசியாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு ஆண்டவரவர்களை அடக்கஞ் செய்த அன்றைத்தினம் நாகூர் வந்துசேர்ந்து, ஆண்டவரவர்கள் இன்றுதான் உபாத்தானார்களென்று கேட்டுமிகப் பிரலாபித்து அழுதாரென்றும், ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகாரி சாகிபவர்கள் அதையறிந்து அவரைத்தேற்றி அழைத்துக்கொண்டுபோய், இப்போது பீர்மண்டபம் என்று வழங்குகிற நாற்கால் மண்டபத்தில் உட்காரவைத்து: நீர் என் தந்தையவர்களைக்காணவேண்டுமானல், இங்கே கல்வத்திலிரும் என்றுசொல்லிக் கட்டளையிட்டார்களென்றும், அப்படியே அவர் மூன்றுநாள் வரையும் ஊணுறக்கமின்றி அங்கிருந்து ஆண்டவரவர்களைத் தரிசித்துக் கொண்டாரென்றும், மூன்றும் நாள் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகாரி சாகிபவர்கள் அவர்கையைப் பிடித்துத் தூக்கிவிட்டு: நீர் நாடிய நாட்டம் நிறைவேறப் பெற்றீர். இப்போது உமது தேசத்திற்குப் போய்விட்டு, என் தந்தையவர்

ளின் வரும் வருஷத்துக்கு பாந்திஹாவுக்கு வாருமென்று சொல்லி அநுப்பிவிட்டார்களென்றும், அப்படியே அந்தமுஹ்ஸின் என்பவர் போய் மறுவருஷத்து ஜமாத்துல் ஆகிருமாதம் ஒன்பதாந் திகதியிரவு நாகூருக்கு வந்தாரென்றும், அவர்வந்த அப்போதே சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் அவரை முன்போல அந்த மண்டபத்தில் மூன்றுநாள் கல்வத்திருக்கச்செய்து, பதினோராந்திகதிச் சாயந்தரம் கையைப்பிடித்துத் தூக்கிவிட்டுக் கடற்கரைக்கு அழைத்துப்போய், ஆண்டவரவர்கள் கல்வத்திருந்த மணல்மேட்டைக் காண்பித்து, அங்கு இரண்டு றக்அத்துத் தொழச் சொல்லி கூட்டிவந்து வைத்திருந்து, பகீர்மார் திரும்பிப்போகும்போது அவருக்கும் கொஞ்சந் தொகைப் பணங்கொடுத்து அநுப்பினார்களென்றும், அதன்பின் அந்த முஹ்ஸின் என்பவர் ஏழுவருஷம் வரையில் வந்து ஒவ்வொரு வருஷமும் அம்மண்டபத்தில் வழக்கப்படி கல்வத்திருந்து போனாரென்றும், எட்டாம் வருஷம் அவர் மௌத்தாய் வராதபடியால், பகீர்மார்களில் ஜடாதாரிகளான மலங்கு என்னும் வகுப்பாரில் ஒருவரை அந்த முஹ்ஸின் என்பவருக்குப் பிரதியாக மூன்று நாள் அந்த மண்டபத்தில் கல்வத்திருத்தி முன்போல நடத்தினார்களென்றும், அக்காலமுதல் இதுபரியந்தம் அப்படியே அந்த மலங்கு வகுப்பாரிலேயே ஒருவர் கல்வத்துவைக்கப் படுகிறாரென்றும், இதுதான் பீர் வைத்தல் என்னும் கொண்டாட்டமென்றும், பரம்பராதியாகச் சொல்லப்படுகின்றது.]

உபாத்து முற்றிற்று.

கOச - ம் அத்தியாயம்.

உத்தரவளித்தது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கபுறிலிருந்து கொண்டு தங்கள் மகனாருக்கு உத்தரவு கொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சுல்தானுல்லெளலியா, குத்புல்லக்தாபு, சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாய் அடங்கின மூன்றும்நாள் அதிகாலையில் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபுசாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் எழுந்து, தந்தையவர்கள் உபாத்தின்போது இட்ட கட்டளைப்படி செய்வதற்காக முதுபக்கிலிருந்து புறப்பட்டு, தந்தையவர்களின் சிறப்பான கபுறினிடத்திற்கு வந்தார்கள். அப்போது அங்கேயொரு முதியவர் கபுறின் கால்மாட்டில் நின்று ஓதிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதை ஹலறத்தவர்கள் கண்டு, அவர்கள் ஓதிமுடியும் வரையும் கொஞ்சம் விலகிப் பார்த்துநின்று, அந்த முதியவர் ஓதி முடித்துத் திரும்பி நடந்துபோவதைக் கண்டு, அவர்கள் அடியைத் தொடர்ந்துபோய் ஸலாம்சொன்னார்கள். அந்த முதியவர் திரும்பிப்பார்த்துப் பிரதிஸலாம் சொன்னார்கள். ஹலறத்தவர்கள் முதியவரைநோக்கி "தேவரீருடைய திருநாமம் யாது?" என்று கேட்டார்கள். இக் கேள்விக்கு அவர்கள் "என் நாமம் கலிறு" என்று பிரதிசொன்னார்கள்

நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் தங்கள் திருநாமத்தைச் சொன்னவுடன் சையிது முகமதுயூசுபு சாகிபவர்கள் முகம் வாடினவர்களாய்நின்று அவர்களைநோக்கி: நாயகமே, என் தந்தையவர்கள் மவுத்தாய்விட்டார்கள். நான் என் மனைவிமக்களுடன் இந்தக்கடற்கரையில் தனித்திருக்கின்றேன். இனி எனக்கு இன்னபடித்தான் காலம்

போமென்று தெரியவில்லை. அதனால் என்மனம் சஞ்சலப் படுகின்றது. என் கருமங்கள் சஞ்சலத்திற்கு இடம்படாமல் நடைபெறவேண்டுமே? அதைப்பற்றித் தாங்கள் என்ன சொல்லுகின்றீர்கள்? என்று துக்கமான குரலுடன் கேட்டார்கள். நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் ஹலறத்தவர்களைப் பார்த்து: முகம்மதுயூசுபே, நீர் ஒன்றுக்கும் கவலைப் படாதீர். உமது தந்தை மவுத்தாய்விட்டார்களே யென்று பயப்படாதீர். அதற்காக மனவருத்தமும் வைக்காதீர். அல்லாஹுத்த ஆலா உமது தந்தைக்குச்சொன்ன சில விஷயங்களை நான் வந்து அவர்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கின்றேன். அதன் பிரகாரம் உமக்கும், உமது மனைவிமக்களுக்கும், இனி வரவிருக்கும் உமது சந்ததிகளுக்கும் நானே உபகாரி. உங்களைக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பாதுகாத்து வருவது என் கடமை. உம்முடைய காரியங்களனைத்தும் என்வசம் ஒப்படைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இன்றுமுதல் எந்த வேளையில் நீர் என்னை நினைப்பீரோ அந்த வேளையில் நான் உம்மிடம்வந்து, உமக்கு ஆகவேண்டியதை ஆக்குவிப்பேன். ஆகையால், முகமதுயூசுபே, சஞ்சலப்படாதீர். தைரியமாகவும், சந்தோஷமாகவுமிரும் என்று சொல்லிவிட்டு, மறைந்து போனார்கள்.

தாங்கள் கேட்ட துக்கமான கேள்விக்கு நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் சந்தோஷமான பிரதி சொல்லி விட்டு மறைந்தவுடன், ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் மனத்துயர்நீங்கி முக மலர்ந்தவர்களாய், அங்கிருந்து திரும்பி மேடுபக்கத்துக்கு வந்தார்கள். கொஞ்சநேரத்திற்குள் சூரியனுதயமாகும் வேளையாயிற்று. மேலைநாகூர், நாகப்பட்டணம், பார்ப்பாரூர் மற்றும் சமீபத்திலுள்ள கிராமங்களாகிய இவ்விடங்களில் வசிக்கும் முஸ்லிம்களில் பிரதானமானவர்கள் அந்த அதிகாலையில் புறப்பட்டு, ஆண்டவரவர்களின் ஜியாறத்துக்

225

காகவும், ஹலறத்தவர்களின் தரிசனைக்காகவும்வேண்டி, முதுபக்துடைய தானத்திற்கு வந்தார்கள்.

முஸ்லிமான ஜனங்கள் திரளாய்வந்து கூடினவுடன் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் வந்தவர்களையும், தபோதனர்களான பகீர்மார்களையும் அழைத்துக் கொண்டு கபுறினிடத்திற்குவந்து, அங்கே செய்யவேண்டியவற்றைச்செய்து குறுஆன் ஓதி மூன்றுந்தின ஜியாறத்தை முடித்து பாத்திஹாவோதி, இனிமையான பதார்த்தங்கள் பகிர்ந்து, அன்றைச் சடங்குகள் அனைத்தையு நிறைவேற்றினர்கள்.

கபுறிடத்தில் செய்யவேண்டிய வடங்கலும் முடிந்தபின், ஹலறத்தவர்கள் அங்குக்கூடி நிற்கும் அனைவரையும் பார்த்து: சகோதரர்களே, என் தந்தையவர்கள் எனக்கிட்ட கட்டளைப் பிரகாரம் நான் அவர்கள் கால்மாட்டில் நின்று அவர்களுக்கு ஸலாம் சொல்லப் போகின்றேன். அதற்கு பதில் வரும். நீங்கள் அதைக் கேளுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, கபுறின் கால்மாட்டிற்போய் மரியாதையுடன் தலைகுனிந்துநின்று " அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் என் தந்தையே " என்று திருவாய்மலர்ந்து சொன்னார்கள். இப்படிச் சொன்னவுடன் கபுறிலிருந்து " அலைக்குமுஸ்ஸலாம் என்மகனே, நீர் என் சொல்லைத் தொடர்ந்தபடியால், சிறப்படையக்கடவீர். நீரும், உமது மனைவிமக்களும், இங்கே யிருக்கவேண்டும். இனி உமது சந்ததிகள் அனைவரும் கியாம நாள் வரும்வரையும் இங்குதான் குடியிருக்கவேண்டும். நீரும், இனி வரவிருக்கும் உமது சந்ததிகளும், இவ்விடம் விட்டு எங்கேயும் குடிபோகக்கூடாது. என்னுடைய அன்பும் ஆதரவும் என்றைக்கும் உங்கள்மீது மாறுமலிருக்கும். ஆகையால், என்மகனே, சையிது முகம்மதுயூசுபே, நீர் இங்கேதானே யிரும் " என்று மறுமொழிவந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கபுறிலிருந்து தங்கள் மகனாருக்கு உத்தரவருளின சத்தம் எல்லார் காதிலும் கேட்டது. எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு ஆண்டவரவர்களைப் புகழ்ந்தார்கள். ஹலறத்து சையிது மூகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் ஆநந்த மடைந்து, நமது தந்தை நம்மைவிட்டு மறைந்தும் நம்மோடு தாமிருக்கின்றார்களென்று கவலை தீர்ந்து, முகமலர்ந்தார்கள். வந்த ஜனங்களனைவரும் சையிது மூகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் இனி இங்கேயே யிருக்கத் தீர்மானமானதைப்பற்றிக் களிகூர்ந்து, விடை பெற்றுக்கொண்டு அவரவரூருக்குப் போய்விட்டார்கள். பின் ஹலறத்து சையிது மூகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் நமக்கும், நமது சந்ததிகளுக்கும் இதுவே குடியிருப்பிடம் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, மூதுபக்கில் தரிபட்டார்கள்.

உத்தரவளித்தது முற்றிற்று.

௧௫-ம் அத்தியாயம்.

த போ த னர் பு ற ப் பா டு.

[இவ் வத்தியாயம் தபோதனர்களாகிய பகீர்கள் நானூற்று நால்வரும், பரதேச சஞ்சாரிகளாய்ப் புறப்பட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களின் அருமைமகனாராகிய ஹலறத்து சையிது மூகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் தங்கள் தந்தையின் திருவாக்குப்படி, நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்களின் சொற்களைக் கொண்டு சந்தோஷப் பட்டவர்களாய், மனைவி மக்களுடன் மூதுபக்கில் தரிபட்டிருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாய்ச் சிலநாட்கள் சென்றன. இதற்கிடையில் தபோதனர்களாகிய பகீர்மார்களுக்கு ஒரு

226

விதக் கவலைபிறந்தது. அதாவது:—நம்முடைய எஜமானு கிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாய், நம்மை விட்டு மறைந்துபோனுர்கள். நமது கலீபாவாகிய சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் தங்கள் தந்தையார் சீவியகாலத் தில் வலீயத்தாகவும், உபாத்தானபின் கபுறிலிருந்து கொண்டு தீர்ப்பான கட்டளையாகவும் சொன்னபடி இந்தத் தானத்தில்தானே குடியாயிருந்துவிட்டார்கள். இவர்களுக்கு மனைவி மக்களுண்டாய் ஒரு குடும்பமாயிருக்கிறபடியால், இவர்கள் இங்கிருந்துவிடுவதே உத்தமம். நாம் நானூறு பேர்களும் இங்குத்தானே விருதாவா யிருந்துவிடுவது சிலாக்கியமாகாதே. இதற்கு என்ன பண்ணலாமென்பதே.

இவ்விதக்கவலை பிறந்தபோது அவர்களின் தலைவர் களான நான்குபேர்களுங் கூடி ஒரு முடிவு செய்துகொண்டு, ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் சமுகத்தில் வந்து "எங்கள் நாயகமே, நமது எஜமானுகிய ஆண்ட வரவர்களின் மகத்துவமான கட்டளைப்படி தாங்கள் இங் கேயே குடியிருங்கள். அடிமைகளாகிய எங்களுக்கு ஒரு வழி சொல்லுங்கள். நாங்கள் நானூற்று நால்வரும் இங் கிருந்து புறப்பட்டுப்போய்ப் பல தேசங்களையுஞ் சுற்றிக் காலங்கழிக்கின்ருேம். தாங்கள் எந்தக்காலத்தில் இங்கு வரச் சொல்லுகின்றீர்களோ அந்தக்காலத்தில் வந்து சேர் கின்ருேம். இவ்விதம் கட்டளை பண்ணுவீர்களானுல், நாங் கள் தவருமல் நடந்து கொள்ளுகின்ருேம்" என்று சொன் னுர்கள். இப்படி அவர்கள் சொன்னசொல்லை ஹலறத் தவர்கள் கேட்டு, அவர்களைப் பார்த்து "என் சகோதரர் களே, நீங்கள் நானூற்று நால்வரும் பலகாலம் என்னேடு மருவியிருந்து, பலராச்சியங்களையும் சுற்றினீர்கள். அப் படிப்பட்ட உங்களை நான் விட்டுப் பிரிந்து ஒருக்ஷணப் பொழுதி ருக்க என்மனம் உடன்படவில்லை. உங்கள் மீதுள்ள பக்ஷம் அளவுகடந்தது. ஆயினும், நீங்களனை

வரும் வீணில் இங்கேயே யிருப்பதிலும் காரியமில்லைதான். எதற்கும் என் தந்தையவர்களின் நாற்பதாந்தினத்து பாத்திஹா முடியட்டும். அதன்பின் உங்கள் பிரியப்படிக்கே நானொரு முடிவு சொல்லுகிறேன். அப்படியே நீங்கள் நடந்துகொள்ளுங்கள்'' என்று வதில் சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட அவர்கள் சந்தோஷப்பட்டு, ஆகட்டுமென்று இருந்துவிட்டார்கள். சில தினங்கள் சென்றபின் ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான நாற்பதாந்தினம் அடுத்தது. அனைவரும் அந்தத்தினத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான நாற்பதாம் நாளின் மாலையானபோது சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களும், தபோதனர்களும் ஒருங்குகூடி, திவ்வியமான உணவுகள் தயார்பண்ணி வைத்துக்கொண்டு, சிறப்பும், மகிமையும் பொருந்தின கபுறைச்சூழப் பெருக்கி, நீர் தெளித்து, கபுறின்மேல் பரிசுத்தமான வெண்துகில் போர்த்து, நறுமலர்சொரிந்து, தூபமிட்டு, சூழ்வரத் தீபங்கள் வைத்து, அனைவரும் மொய்த்திருந்து குறுஆன் ஓதி, ஹதியாசெய்து, பாத்திஹா வோதி முடித்து, அவ்வுணவுகளைப் பகிர்ந்துண்டு களிகூர்ந்து, துஆ செய்தார்கள். இவ்வாறு நாற்பதாஞ்சடங்கு முடிந்தது.

மறுநாட் காலையில் தபோதனர் தலைவர்கள் நால்வரும் ஹலறத்தவர்கள் சமுகத்தில் வந்து, பணிந்துநின்று "எஜமானே, தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி நாற்பதாஞ்சடங்கு முடிந்தது. எங்களுக்கு ஒரு கட்டளையிடுங்கள்'' என்று கேட்டார்கள். அப்போது ஹலறத்தவர்கள் அவர்களைப் பார்த்து "சகோதரர்களே, நீங்கள் எல்லாரும் பிரியம் போலப் பலராச்சியங்களையுஞ் சுற்றுவதாகப் புறப்படுங்கள்: நான் இன்றைக்கே உத்தரவு தருகின்றேன். ஆனால், நீங்கள் எந்தக்காலத்தில் எந்தத்திசையில் என்ன அலுவலி

யிருந்தாலும் என் தந்தையவர்கள் உபாத்தானகாலம் நெருங் கினல், அங்கிருந்து திரும்பி, இங்கே வந்திடவேண்டும். அப்படிவந்து அவர்கள் உபாத்தான வருஷ பாந்திஹர்வை முடித்துவிட்டு, மறுபடியும் நீங்கள் பரதேசஞ் சஞ்சாரஞ் செய்யப் போய்விடலாம். இவ்வாருக நீங்கள் வருஷமுழுவதும்ஊரூராய்ச் சுற்றி, வருஷ பாந்திஹாவுக்கு மாத்திரம் இங்கே வந்துவிடுங்கள். இதில் தவருதீர்கள்'' என்று சொல்லி, அவர்கள் பிரயாணப்பட உத்தரவுங்கொடுத்தார்கள். அப்போது அவர்கள் ஹலறத்தவர்களை நோக்கி ''யாசையிதீ, தங்கள் திருவாய்மொழியைத் தங்கள் தகப்பஞராகிய எங்கள் எஜமானவர்களின் திருவாய்மொழியாகவே ஒப்புக்கொண்டோம். தங்கள் கட்டளைப்படியே, நாங்கள் எங்கிருந்தாலும் எஜமானவர்களின் வருஷ பாந்திஹாவுக்கு இங்கே வந்து சேர்கின்ருேம். அவ்வாருகவே வருஷந் தோறும் தவருமல் வந்துகொண்டிருக்கிருேம். இதில் எவ்வளவும் தவறமாட்டோம்'' என்று உறுதி கூறினர்கள்.

பின் நானூற்று நால்வரும் பரதேச சஞ்சாரஞ் செய்வதற்காக இங்கிருந்து புறப்படத் தயாராஞர்கள். ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசபுசாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் அவர்களுக்கு இன்றியமையாத சில அறிவுகளைப்போதித்து, பிரியாவிடை கொடுத்துப் பயணமநுப்பிஞர்கள். நானூற்று நால்வரென்னும் பகீர்மார்களனைவரும் பரதேசசஞ்சாரஞ் செய்யவேண்டி, இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

தபோதனர் புறப்பாடு முற்றிற்று.

---

௧0௬ -ம் அத்தியாயம்.

பள்ளிக்கட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கபுறு ஸ்தானத்தில் ஆரம்பமாகப் பள்ளிகட்டின வரலாற்றைச் சொல்லு கின்றது.]

ஹலறத்து ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களின் அருமைவாய்ந்த சிஷர்களான நானூற்றுநான்கு தபோதனர்களும் பரதேச சஞ்சாரஞ் செய்யப் புறப்பட்டுப் போனபின், ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் தனித்தவர்களாய் மனைவிமக்களுடன் முதுபக்கில் குடியாயிருந்தார்கள். கிழ்புறமுள்ள பட்டினச்சேரிப் பரதர்கள் அடிக்கடி வந்து ஹலறத்தவர்களுக்கு ஊழியஞ்செய்து போவார்கள். அன்றியும், சுற்றூர்வாசிகளும் சிலபோது வந்து தரிசனைசெய்து போவார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவமுள்ள கபுறு மைதான் வெளியிலேயே யிருந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஹயாத்துடன் முதுபக்கிலிருக்கும்போது, புதைத்துவைத்த புதையலொன்று காணமற் போயிற்றென்று வந்து முறையிட்டு, உலுசெய்த தண்ணீர்கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு போய்ப் புதைத்தவிடத்தில் தெளித்து, பின் அப்புதையலைக் கண்டெடுத்தார்களே சிலபரதர்கள்? அவர்கள், ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாயடங்கின சிலமாதங்களுக்குப் பின் ஒருநாள், ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் சமுகத்தில் வந்து பணிந்து கைகட்டி நின்று: காணமற்போன எங்கள் பொருளைக்காட்டிக் கொடுத்த பெருமானர் அடங்கியிருக்கும் சிறப்பான கபுறு மைதான் வெளியிலிக்கின்றபடியால், அதைச் சூழப் பலகைகொண்டு ஒரு பள்ளிபோ

லடைத்து மறைக்க நாங்கள் விரும்புகின்றோம். அப்படிச் செய்வதற்கு எஜமானவர்கள் உத்தரவு தரவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். இதைக்கேட்ட ஹலறத்தவர்கள் சந்தோஷப் பட்டு: நல்லது; உங்கள் பிரியப்படியே செய்யுங்கள் என்று உத்தரவு கொடுத்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவர்வர்களின் கபுருஸ்தானத்தில் பள்ளிகட்ட உத்தரவுபெற்றுக்கொண்ட அந்தப்பரதர்கள் தங்கள் சேரிக்குப்போய், கட்டிடத்திற்குச் சாமான்கள் தயார் பண்ணினார்கள். பாரிய மரத்தூண்கள், உத்திரங்கள், அடைப்புப் பலகைகள், பாவுபலகைகள்; குறுக்குக் கம்பைகள், பலவகை இருப்பாணிகள் அனைத்தும் தயாராயின. பலகை கட்டிடத்திற்கு வேண்டியவெல்லாம் தயாரன வுடன் தச்சுத்தொழிலிற் சிறந்த ஒடாவிகளும், பரதர் சிலருங்கூடிக் குளித்து ஈரத்துகிலுடன் கபுறிடம் வந்து, சிறப்பான கபுறை நடுவில்வைத்து நான்குபுறமும் சதுராகாரமாக இடங்கோலி எல்லைக்குறியிட்டு, வேலை தொடங்கினார்கள். அதிகாலையில் வந்து வேலை தொடங்கி, மாலைவரையும் செய்வார்கள். ஒவ்வொருநாளும் நீராடி, ஈரத்துகிலோடேதான் வந்து நின்று வேலைசெய்வார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கபுறுக்கு வடமேற்கு, வடகிழக்கு, தென்மேற்கு, தென்கிழக்கு ஆகிய நான்கு மூலைகளிலும் முந்தி நான்கு பாரியதூண்களை நட்டினார்கள். ஒரு தூணுக்கொரு தூணிடையில் பல சிறுதூண்களும் கட்டி னார்கள். குறுக்கே நெருக்கமாகப் பலமான கம்பைகளை நிரையாக வைத்து தூண்களோடிணக்கி, இருப்பாணி வைத்து அறைந்தார்கள். ஸ்தம்பங்களான நட்டுமரங் களும், குறுக்குச் சட்டங்களும் பலப்படுத்தப் பட்டபின், நான்குபுறமும் அடைப்பாகப் பலமான பாரிய பலகைகளை நெருங்கப் பிடித்து, நிரைநிரையாக ஆணி தைத்தார்கள்.

மேல்புறம், வடபுறம், கீழ்ப்புறமாகிய மூன்றுபக்கமும் பொருத்துவாயுள்ள பலகைகள் பிடித்து, இல்விதீர ஆணி யடித்து அடைத்தபின், கபுறின் கால்மாடான தென்புறம் நடுவில் சிறுவாசல்வைத்து, இருபுறமும் பலகையால் அடைத்தார்கள். அவ்வாசலுக்குச் சித்திரவேலை செய்த கதவுமிட்டார்கள். நான்கு பக்கமும் இப்படி பலமான அடைப்படைத்தபின், மேலே திறந்துள்ளதற்குப் பருத்த உத்திரங்களை நெருங்கப் பரத்தி, இருதலைகளிலும் ஆணிகள் கடாவி, அதன்மேல் பாவுபலகைகளைப் பரப்பி, ஆணி யறைந்தார்கள். அப் பாவுபலகைகளின் இருபுறமும் பொருத்துவாய் வெட்டி வெகு பலமாக இணக்கியிருந்தது. மழைநீர் சிறிதுங்கசியாத வண்ணம் மேலே திடப்படுத்தி, அதற்கு மேன்கூரையொன்று பலகையால் செய்தார்கள். அதன் சிகரத்தில் கண்ணுக் கலங்காரமான கொத்துவேலை செய்த சித்திரவிமானம் ஒன்று செய்துவைத்தார்கள். இவ் விதப் பணிக்காகப் பள்ளிவேலை முடிந்தபின், உள்ளே பல தீபங்களும், வெளியில் முன்புறம் பலதீபங்களும் எரியத் தக்கனவாகத் தீபக்கால்களும் செய்து வைத்தார்கள்.

இவ்விதமாகப் பரதர்கள் பலநாள் பாடுபட்டுப் பள்ளி யைக் கட்டிமுடித்து, ஹலறத்தவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். பள்ளிகட்டி முடிந்த நாள் முதல் ஹலறத்தவர்கள் தந்தையவர்களின் மகத்துவமும், சிறப்புந்தங்கின தர்கா என்னும் அப்பள்ளிக்கு விளக்கேற்றி, எல்லாக் கைங்கரியங்களுஞ் செய்யத் தொடங்கி நடத்தி வந்தார்கள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கபுருஸ்தா னத்தில் பரதர்கள் மரத்தில் பள்ளியொன்று கட்டினார்க ளென்று சுற்றூரெங்கும் பிரஸ்தாபப்பட்டது. அநேகர் பிரதிதினமும் வந்து அப்பள்ளியைத் தரிசனை பண்ணிக் கொண்டு போக ஆரம்பித்தார்கள். பரதர்களாற் கட்டுண்ட அலங்காரமான பள்ளி சுவர்க்கத்து விசித்திரமான ஓரறைக்

குச் சமானமா யிருந்தது. பிரதிதினமும் தீபதூபங்களால் சிறந்து விளங்கிற்று.

பள்ளிகட்டி விளக்கு வைத்த அந்நாள் முதல் பலதிசைமனிதர்களும் வந்து ஆண்டவரவர்களுக்குக் காணிக்கை சமர்ப்பிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் ஜனங்கள் வந்து காணிக்கை வைத்தல் தவருமல் நடந்தது. அக்காணிக்கைப் பொருட்களை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவாக்கின்படி அவர்கள் மகனுராகிய சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்களே அநுபவித்துக்கொண்டு, முதுபக்கில் குடியிருந்தார்கள்.

பள்ளிகட்டினது முற்றிற்று.

கஏ-ம் அத்தியாயம்.

கந்தூரி.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு முதலாம் கந்தூரி நடத்தின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது காதிறுலி கன்ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்களின் அருமை மகனுரான சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் தந்தையாரவர்களின் திவ்வியாலயப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு இருக்குங்காலத்தில், ஜாமத்துல்லாகிறுமாதம் அடுத்தது. ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தானமாதம் அடுக்கவே ஹலறத்தவர்கள் வருஷ கந்தூரி நடத்துவதற்கு ஆயத்தமானுர்கள். பரதேசஞ் சுற்றப் போயிருக்கும் தபோதனர்கள் வருவார்களென்கிற நம்பிக்கையும் அவர்களுக்கிருந்தது. ஆதலால், ஜமாத்துல்லவ்வல் மாதக் கடைக்கூற்றிலேயே சர்வசாமான்களும் தயார் பண்ணினுர்கள். சுற்றூர்களுக்குத் தெரிவித்து அரிசி, பருப்பு, கறிச்சரக்கு, நெய், விறகு, எண்ணெய், காய்

கனிப் பதார்த்தங்கள், பாய்கள், தென்னங்கீற்றுகள், கடாக்கள், இன்னும் வேண்டியவை யனைத்தும் சேகரித்து வைத்தார்கள்.

பெருந்திரளினரான விருந்தினராய் வரும் நானூற்று நால்வருக்கும், தந்தையவர்களின் சந்தூரிக்குமாக மேற் சொன்னவையனைத்தையும் தயார்பண்ணிக் கொண்டு, ஜமாத்துல்லாகிறு மாதப் பிறையையும், அத் தபோதனர் வருகையையும் எதிர்ப்பார்த்தவர்களாய் ஹலறத்தவர்கள் இருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான மகத்துவமுள்ள ஜமாத்துல்லாகிறுமாதப் பிறைகாணும் அன்று சாயரக்ஷை, பரதேசசஞ்சாரத்தில் ஒருவருஷம்வரையுஞ் சுற்றித்திரிந்த தபோதனர் நானூற்று நால்வரும் கூட்டங் கூட்டமாய் வரத் தலைப்பட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான நாற்பதாம் நாள் தீர்ந்தபின் இங்கிருந்து புறப்பட்ட தபோதனர்களான பகீர்மார் பலபாகங்களையுஞ்சுற்றிக்கொண்டு குவாலீர் வரையும் போய், பின் அங்கிருந்து திரும்பி, நாட்கணக்குத் தவறாமல் எங்குஞ்சுற்றி, ஒருநாளுக்கு முந்தியே மேலநாகூரில் வந்து தங்கி, மறுநாள் சாயந்தரம் புறப்பட்டு இங்கே வந்தார்கள்.

[தபோதனர்களான பகீர்மார் நானூற்று நால்வரும் இங்கிருந்துபோனபின், நான்கு வகுப்பாய் பிரிந்துகொண்டார்கள். அவ்வகுப்புக்களில் முதலாவது பான்வா என்றும், இரண்டாவது மலங்கு என்றும், மூன்றாவது மதாரி என்றும், நான்காவது ஜலாலி என்றுஞ் சொல்லப்படும். இவ்வகுப்பாரில் பான்வா வகுப்பார் சுத்தாறிய்யா காதிறிய்யா தறீக்குகளிலுள்ளவர்கள். மற்ற மூன்று வகுப்பாரும் வேறுபல தறீக்குகளிலுள்ளவர்கள். ஒவ்வொரு வகுப்புக்கு ஒவ்வொரு தலைவரும் அத்தலைவரின்கீழ் சில உத்தியோகஸ்தரு மிருக்கின்றார்கள். வகுப்பைக் கிரு வென்று, தலைவரை சர்கிரு வென்றும் சொல்லுவார்கள். இந்நான்கு வகுப்பிலும் பான்வாவே பிரதானமாது.

இரண்டாவதான மலங்கு என்னும் வகுப்பார் ஜடாதாரிகள், இவர்கள் விவாகஞ்செய்யாத பிரமசாரிகள். இவர்களிலொருவர் ஸ்திரீ சம்பந்தப்பட்டால், சடை புழுத்துப்போம். அதையறிந்து சடையைக்களைந்து கீழ்த்தரத்திலாக்கப் படுவார். மூன்றாவதான மதாரிகள் வடதேசம்போகாமல் பிரதிவருஷமும் தென்மண்டலத்திலேயே சுற்றித்திரிவதால், மண்டல்தார் என்றுஞ் சொல்லப்படுவார்கள். நான்காவதான ஜலாலிகள் எக்காளகாரர். இவர்கள் எப்போதும் எக்காளம் ஊதுகிறவர்கள். இவர்களை உறுமிபகீர் என்றுஞ்சொல்லுவார்கள். இவர்களுள் ஒவ்வொருவருக்கும் வலதுதோளில் முத்திரை வைக்கப்பட்டிருக்கும். சிரசில் கம்பளிக்கயிறு சுற்றியிருப்பார்கள். இந்நான்குவகுப்பிலும் பிரதானமான பான்வாவுக்குமாத்திரந்தான் * பில்குண்டா நகரத்தில் ஹலறத்து ஷாஹா பாபாபதுறுத்தீன் ஆண்டவரவர்களின் தானத்தில் வருஷத்திற்கொருதரம் தலைவர் நியமிக்கப்படுவார். அந் நியமகம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான ஜமாத்துல்லாகிறு மாதப் பத்தாந்திகதியாகிய கத்தத்து இரவுதான் அங்கே நடக்கும். அங்கே நியமிக்கப்பட்ட தலைவர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பலதேசமுஞ்சுற்றி, றமலான்மாதம் திருச்சிராப்பள்ளியில் வந்திருப்பார். பான்வாவகுப்பு இங்கிருந்து கந்தூரி கழித்துப் புறப்பட்டு, றமலான் மாதம் திருச்சிறாப்பள்ளியிற் போனவுடன், இங்கிருந்த தலைவர் விலகிவிடுவார். அங்கிருந்து வந்தவர் அவ்வகுப்புத் தலைவராய், எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்து மறுவருஷ கந்தூரிக்கு இங்குவருவார். ஒவ்வொரு வருஷமும் இவ்வாறே நடக்கின்றது. கந்தூரிகழித்து இங்கிருந்து புறப்படும் நான்கு வகுப்பும் ஒரே திசையிற் போகவேண்டுமென்கிற ஏற்பாடு இல்லை. அவ்வவ்வகுப்பார் நாடினதிசையிற் போவார்கள். ஆனால், சில தானங்களில் நான்குவகுப்பும் சந்திப்பதுண்டு. இந்நான்கு வகுப்பல்லாமல், ஐந்தாவதாக ஒரு வகுப்புப் பிற்காலத்தில் வந்துசேர்ந்தது. அதன்பெயர் றபாஇய்யா. இவர்களே தாயிறு வென்னும்கொட்டடிக்கிறவர்கள். ஆக இவ்வைந்து வகுப்புகளே ஒவ்வொருவருஷ கந்தூரியிலும் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவ்வகுப்பார்களாக அக்காலந்தொட்டிருப்பவர்கள், வமிசபரம்பரையாரல்ல ; இடையில்வந்து சேர்கிற தீட்சதர்களே.]

* இவ்வூர் வடதேசத்திலுள்ளது.

அன்று சாயங்காலம் முதலாவதாக ப்ரான்வா வகுப்பாரும், இரண்டாவதாக மலங்கு வகுப்பாரும், மூன்றுவதாக மதாரி வகுப்பாரும், நான்காவதாக ஜலாலி வகுப்பாரும் ஒருவர்பின் ஒருவராய் வந்துசேர்ந்தர்கள். வந்த பக்கீர்மார் எல்லாரையும் ஹலறத்து முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் எதிர்சென்று உபசரித்து அழைத்தார்கள். அவர்கள் ஹலறத்தவர்களுக்கு அடிபணிந்து ஸலாம் சொல்லி அனைவரும் ஆண்டவரவர்களின் கபுருஸ்தானத்துக் கட்டிடத்தைப் பார்த்துக் களிகூர்ந்து, பாத்திஹா வோதி ஜியாறத்துச் செய்துகொண்டு, அவரவருக்கு வசதியாக இருப்பிடந் தயார்பண்ணிக்கொண்டு, தங்கினார்கள். கபுருஸ்தானத்திற்குத் தென்புறமுள்ள தோப்பிலேயே கொட்டகைகளிட்டு அவற்றிலிருந்தார்கள். குதிரை முதலான வாகனங்கள் பலவிடமுங் கட்டப்பட்டிருந்தன.

அன்று சாயந்தரமே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தர்கா வென்னும் பள்ளிக்குமுன் அலங்காரமான பூம்பந்தலொன்று போடப்பட்டது. தலைமாட்டுக்கு மேல்புறம் ஒரு பாரிய மூங்கிலைவெட்டி, ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான மாதமென்னும் அடையாளமாகக் கொடியேற்றுவதற்கு நாட்டினார்கள். மாலைநேரம் நெருங்கவே, முன்னமே தயார் பண்ணியிருந்த இளம்பிறைக்கொடி யொன்றை ஹலறத்து முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களும், தபோதனர்களுங் கூடிநின்று பூம்போர்வையுடன் அலங்கரித்த ஒரு ஒட்டக முதுகில் வைத்து, முதுபக்கிலிருந்து கபுருஸ்தானத்திற்குக் கொணர்ந்தார்கள். அப்போது, புறவூர்களிலுள்ள ஜனங்கள் பலர் ஜியாறத்திற்காக வந்திருந்தார்கள். பொழுது படுமுன் பள்ளியின் உள்ளும்புறமும் பல தீபங்களேற்றப்பட்டன. வாசலுக்குமுன் தூபம் கமகமவென்று கமழ்ந்துகொண்டிருந்தது. பள்ளியின் பிரகாசமும், நறுமணமும், ஜனங்களைப் பிரமிக்கச் செய்தன.

௪௪அ கன்ஜூல் கருமாத்து.

சூரியன் அஸ்தமித்துப் பொழுதுபட்டபின் எல்லாரும் மேற்றிசையில் பிறை பார்த்தார்கள். ஜமாத்துல்லாகிறுமாதத்து இளம்பிறை தெரிந்தது. உடனே சந்தோஷ கோஷ்டத்தோடு கொடியேற்றப்பட்டது. அதன்பின் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களும், தபோதனர்களும், மற்ற ஜனங்களும், ஆண்டவரவர்களின் பள்ளிக்கு முன்வந்து நின்று பாந்திஹாவோதி, ஜியாறத்துச் செய்தார்கள். அன்று இராமுழுதும் குறுஆன் வேத சத்தம் பள்ளியிலும், பக்கத்திலும், பலரிருந்து ஓதுவதால் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அன்றிரவுபோய் மறுநாள் நாகபட்டணத்து முஸ்லிம்களின் பிரதானமான சிலரும், அவ்வூர்த் தலைவருமாகப் புறப்பட்டு, ஹலறத்து ముகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் சமுகத்தில்வந்து ஸலாம்சொல்லிப் பணிந்து நின்று: நாயகமே, தங்கள் தகப்பனாராகிய எங்கள் ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான இம்மாதத்துப் பத்தாமிரவாகிய கத்தத்தின் போது நாங்கள் ஒரு காரியஞ்செய்ய விரும்புகின்றோம். அதாவது:—உயர்ந்த சந்தனமரத்து வயிரம்பாய்ந்த கட்டை தயார்செய்து அதனையரைத்த குழம்பை ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்து, மூங்கிற்கழிகளாற்கட்டிப் பலவர்ணத் தாள்களால் விசித்திரமாகப் பொத்திமூடிப் பிரகாசமாக ஒரு கூடு செய்து, அச் சந்தனக்குழம்புள்ள பாத்திரத்தை அக் கூட்டில்வைத்து, ஊர்கோலஞ்சுற்றிக் கொண்டுவரவேண்டுமென்பதே. அப்படி நாங்கள் ஆடம்பரமாகக் கொணர்ந்து தரும் சந்தனத்தை ஆண்டவரவர்களின் கபுறின்மீது பூசவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம் என்று சொன்னார்கள். இதை ஹலறத்தவர்கள் கேட்டு அவர்களைப் பார்த்து: சகோதரர்களே, உங்கள் விருப்பத்தை நான் தடுக்கமாட்டேன். நீங்கள் கருதினபடியே செய்யுங்கள். ஆனால், நீங்கள் சந்தனம் அரைத்துக்கொண்டு வருவதை

நிறுத்திவிட்டு, கூடுமாத்திரம் உங்கள் விருப்பப்படி செய்து கொண்டு வாருங்கள். சந்தனம் நீங்கள் கொண்டுவர வேண்டாம் என்று உத்தரவு பண்ணினார்கள். இதைக்கேட்டு அதற்கு உடன்பட்டு நாகபட்டணத்தார் போய்விட்டார்கள்.

அப்போது நாகபட்டணத்தில் ஒரு பிராமணனிருந்தான். அவன், ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல் ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் ஹயாத்துடன் ழுதுபக்கிலிருக்கும்போது ஒருநாள் வந்து, தன் உடலிலுள்ள தீராப் பிணியைப்பற்றி முறையிட்டு அழுதான். ஆண்டவரவர்கள் மனதிரங்கி, அல்லாகுத்தஆலா இடம் துஆ விரந்து, அப்பிணியை நீக்கிவிட்டார்கள். அன்றுமுதல் அவன் அடிக்கடி சந்தனமரைத்துக் கொணர்ந்து ஆண்டவரவர்களுக்குச் சமர்ப்பித்து, தரிசனைபண்ணிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தானபின், தன் வழக்கப்படி ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபுசாகிபவர்களுக்குச் சந்தனங்கொணர்ந்து கொடுத்துத் தரிசனை பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அந்தப் பிராமணனை ஹலறத்தவர்கள் ஆள்விட்டழைத்து: என் தந்தையவர்களின் மகிமையுள்ள கபுறின்மீது பூசுவதற்குப் பரிசுத்தமாகச் சந்தனம் அரைத்து, இந்தமாதப் பந்தாந்திகதியிரவு, இங்கே கொண்டுவா வென்று அவனுக்குக் கட்டளைபண்ணினார்கள்.

அப் பிராமணன் இக்கட்டளையைச் சிரமேலேற்று நாகபட்டணம்போய், தகுந்த சந்தனக் கட்டைகள் தேடிவாங்கி, அதிகமான பயபக்தியுடன் தன் பணிவிடையை அன்றைத்தினமே தொடங்கினான். கூடுகட்டிக் கொண்டுவர உத்தரவு பெற்றுபோன முஸ்லிம்களும் தங்கள் வேலையை அன்றைக்கே ஆரம்பித்துக் கொண்டார்கள்.

கூட்டுவேலை வெகு சிறப்பாய் நடந்தது. சித்திரகாரர் பலர்கூடிக் கூடுகட்டத் தொடங்கினார்கள். அதற்காகுமான மரக்கம்பைகள், பலகைகள், சட்டங்கள், பலவர்ணத்

சுருக்கம்   கன்ஜுல் கருமாத்து.

தாட்கள், நானுநிறச் சாயங்கள், அப்பிரேகத்தகடுகள், ஈயத் தகடுகள், சருகுபித்தளைகள், பொன்வெள்ளி முலாமிட்ட தாட்கள், இன்னும் வேண்டியவெல்லாம் தயாராயின. இவற்றைக் கொண்டு. கட்டவேண்டியவைகளைக் கட்டி, பொருத்தியிணக்கி, யிணங்க வேண்டியவைகளை பொருத்தி யிணக்கி சாயந்தீரவேண்டியதற்குச் சாயந்தீர்த்து, ஒட்ட வேண்டியவைகளை ஒட்டி, பொத்தவேண்டியவைகளைப் பொத்தி, சுழல்வன சுழலவும், நால்வன நாலவுஞ் செய்து, பருத்த அடியும், கூர்த்த சிகரமுள்ளதாக, கொத்து வேலை யும், மற்றவேலையும் பணிக்காகச்செய்து, உயர்ந்த பொன்னு லும் வெள்ளியாலுஞ்செய்து நவரத்தினங்களையும் பதித்தாற் போலக் கூட்டு வேலையை முடித்தார்கள். இவ்வளவில் ஜமாத்துல்லாகிறு மாதம் ஒன்பதாந்திகதி யாயிற்று. முன் சொன்ன பிராமணனும் சந்தனம் தயார் செய்துவிட்டான்.

ஒன்பதாந்திகதிச் சாயந்தரமே ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்களின் தர்கா வெகு அலங்காரமாகச் சோடிக்கப்பட்டது. சுற்றிலும் வாழை, கமுகு முதலியன மங்களகரமான விருக்ஷங்கள் நட்டப்பட்டு, ஒரு பூங்காவனம்போலிருந்தது. பள்ளிக்குமுன் பலவிதப் புஷ்பங்களால் அலங்கரித்த பந்தல் போடப்பட்டது. பத்தாந்திகதி இரவாகப் பொழுதுபடவே பள்ளிமுழுதும் விளக்கேற்றி, நாற்புறமும் தீபஸ்தம்பங்களை நட்டி, ஏகசோதிமயமாக்கினார்கள். மகத்துவமுள்ள ழதுபக்கிலும் தீபாலங்காரஞ் செய்யப்பட்டிருந்தது. பல விடங்களிலும் நறுமணங்கமழும் தூபமிட்டார்கள். இவ் வளவும் ஹலறத்தவர்களும், தபோதனர்களுமே நின்று நடத்தினார்கள். இவ்வளவுக்குள் சுற்றார்களிலிருந்தும், நாட்டுப் புறங்களிலிருந்தும் அநேக ஜனங்கள் ஆண்டவ ரவர்களின் வருஷ கந்தூரியின் கத்தத்திரமவென்று திரள் திரளாய் வந்து கூடியிருந்தார்கள். மாலை தொடங்கி தர்காவில் வேதவாக்கியங்கள் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன.

இரவானபோது, நாகப்பட்டணத்து முஸ்லிம்கள் திரண்டுகூடி, தாங்கள்செய்து வைத்திருக்கும் சித்திரக் கூட்டைத் தூக்கி, ஊர்கோலம் சுற்றினார்கள். கூட்டின் பலபாகமும் தீபங்களால் ஜொலித்தன. இரு புறமும் தீவர்த்திகள் நிரையாகச் சென்றன. பலவகை வாத்தியங் களும் இடிபோல முழங்கின. அக்கினி பாணங்கள் ஆகாயத்தைக் கீறிக் கிழித்துச் சிறிச்சினந்து போயின. கூட்டுக்கு முன்னும் பின்னும் ஜனசந்தடி வெகு மும்முரமா யிருந்தது. இவ்வித ஆடம்பரத்துடன் சந்தனக் கூட்டை நாகப்பட்டணத்து வீதிமுழுதுஞ் சுற்றி, தர்காவுக்கு கொண்டுவருவதற்காக வடபுறம் நோக்கிச் சிறப்புடன் திருப்பினார்கள். இச் சந்தனக்கூடு இங்குவந்து சேருமுன், பிராமணன் சந்தனம் தயார்செய்து புதிய செப்புக்குட மொன்றில்வைத்து, தலைமேற் சுமந்துகொண்டுவந்து, ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டான்.

நாகப்பட்டணத்து முஸ்லிம்கள் கூட்டைக் கொணர்ந்து முதுபக்கு வாசலில் நிறுத்தினார்கள். அதை ஹலறத்த வர்களும் தபோதனர்களும் பார்த்து ஆச்சரியாநந்த மடைந்து, பிராமணன் கொணர்ந்த சந்தனக்குடத்தை அதனுள் வைத்து, கூட்டை அங்கிருந்து தூக்குவித்து தர்காவுக்கு முன்கொணர்ந்து நிறுத்தச் செய்தார்கள். கண்களை மழுக்கும் பல தீபங்களாலும், பலவகை நறுமணங் களாலும் சுவர்க்கத்தை யொத்துவிளங்கும் பள்ளிக்குமுன் கூடு தரிபட்டவுடன், ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் அச் சந்தனக் குடத்தை வாங்கித் தலைமேற் சுமந்துகொண்டு தர்காவுக்குள் புகுந்தார்கள். அந்நேரம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான வைகறையென்னும் தஹஜ்ஜத்து நேரமாயிருந்தது.

௬௫௨ கன்ஜுல் கருமாத்து.

ஹலறத்தவர்கள் சந்தனக்குடத்துடன் உள்ளே புகுந்த போது கதவு சார்த்தப்பட்டது. ஹலறத்தவர்களே தனித்திருந்து ஆண்டவரவர்களின் சிறப்பான கபுறின்மேல் சந்தனத்தைப் பூசினூர்கள். அந்நேரம் வெளியிலுள்ள மூஸ்லிம்களெல்லாரும் குறுஆன் ஓதிக்கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளே சந்தனம்பூசி முடிந்தவுடன் ஹலறத்தவர்கள் கூடவே கொண்டுபோயிருந்த * வெள்ளைப்புடவை யொன்றைப் பூசின சந்தனத்தின் மேல் விரித்து, கபுறில் போர்த்தினூர்கள். இவ்வளவும் உள்ளே முடிந்தபின், ஹலறத்தவர்கள் வெளியில்வந்து ஓத வேண்டியவைகளை யோதி, ஜியாறத்தை முடித்தார்கள்.

பொழுதுவிடிந்து சூரியனுதய மாயிற்று. மேலான புலவுச்சாதம் பாத்திஹாவுக்காக அன்றிரவே தயார்செய்யப் பட்டிருந்தபடியால், அதை ஹலறத்தவர்களின் உத்தரவுப் படி அன்று காலையில் எல்லாருக்கும் பகிர்ந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் கிடைத்தமட்டுக்கும் அந்தச் சாதத்தைப் பிரசாதமாகப் பெற்று உட்கொண்டு புளகமடைந்து, அவரவர் தானம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அன்றைத்தினமே நாகப்பட்டணத்து மூஸ்லிம்கள் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபூசுபு சாகிபு ஆண்டவரவர்களிடம்: நாங்கள் இதுபோல ஒவ்வொரு வருஷமும் பிறை யன்றைக்குக் கொடி கொண்டுவர ஒரு இரதமும், பத்தாமிரவு சந்தனங்கொண்டுவர ஒரு கூடும், செய்து வருகின்றோமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஹலறத் தவர்கள் அதற்குச் சம்மதித்து உத்தரவு கொடுத்தார்கள்.

---

* இப்படியே அன்றுமுதல் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஒவ்வொரு வெள்ளைப்புடவையைப் பூசின சந்தனத்தின்மேல் ஒன்றுமேலொன்றாகப் போர்த்துவருகின்றார்கள். மூந்நூற்றுச் சிலவான வருஷம் இப்படிப்போர்த்தியும் ஆண்டவரவர்களின் கபுறு கட்டின உயரத்தளவுக்கு எள்ளத்தனையும் அதிகப்படாமலேயே யிருக்கின்றது.

பின் ஹலறத்தவர்கள் சந்தனங் கொணர்ந்த பிராமணனைப் பார்த்து: இதுபோல இனி ஒவ்வொரு வருஷமும் நீயும், உன் சந்ததிகளுமே சந்தனமரத்தைக் கொடுத்துவர வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார்கள். அக்கட்டளையை அவன் சந்தோஷத்துடன் சிரமேலேற்றுச் சென்றான்.

[இப் பிராமணன் தன் ஆயுசுபரியந்தம் வருஷந்தோறும் சந்தனங்கொடுத்து வந்தான். பின் இவன் சந்ததிகளும் கொடுத்துவந்தார்கள். சில பத்தாண்டுகளுக்கு முன் அச் சந்தனங்கொடுப்பவனில் ஒரு பிசகுகண்டு, அப்போதிருந்த சாகிபுமார்கள் அவனை விலக்கி விட்டார்கள். அன்று முதல் நூர்கா நாட்டாண்மைக்காரர்களாகும் எட்டுப்பேர் வீடுகளிலும் சந்தனமரைத்துக் கொடுக்கப்பட்டுவருகின்றது.]

கத்தங் கழித்த பத்தாந்திகதியாகிய அன்று காலையிலேயே முதல்திகதிப் பிறைகண்டு ஏற்றின கொடியை * இறக்கி விட்டார்கள். தபோதனர்களாகிய பகீர்கள் சில நாள் தங்கியிருந்தார்கள். அதன்பின் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகூடு சாகிபவர்கள் அத் தபோதனர்களுக்குச் செலவுக்கென்று சிலதொகைப் பணங்கொடுத்து, அவர்களைப் பயணப் படுத்தினார்கள். மறு வருஷம் இப்படியே வருவதாக அவர்கள் அனைவரும் ஹலறத்தவர்களுக்குப் பயணஞ் சொல்லிக்கொண்டு, முன்போலப் பரதேசசஞ்சாரஞ் செய்யப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். ஹலறத்தவர்கள் தந்தையவர்களின் பணிவிடையில் மனைவி மக்களுடன் முதுபக்கிவிருந்தார்கள்.

[இப்போது நடந்த முதலாம் கந்தூரி யாரம்பமாகவே ஒவ்வொரு வருஷமும் பகீர்மார்கள் கந்தூரிப் பிறைகாண வருதலும், கத்தம் தீர்ந்தபின் முந்தின பிரகாரம் ஒருதொகைப் பணம் வாங்கிக் கொண்டு போதலும் நடந்துவருகின்றன.

கந்தூரி முற்றிற்று.

---

* பதினொன்காந்திகதியிரவில் கொடியிறக்கும் வழக்கம் பிற்காலத்திலேற்பட்டது.

௧௦அ-ம் அத்தியாயம்.

விவாகம்.

[இவ் வத்தியாயம் ஹஸறத்து சையிது மூகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபு பில்லாஹியவர்களின் மக்கள் எட்டுப்பேருக்கும் விவாகம் நிறைவேறின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹஸறத்து ஷாதுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தா யடங்கியிருக்கும் சமாசாரம் இந்தியா முழுதும் பிரஸ்தாபமாயிற்று. வெகு தூரந்தொலைகளிலிருந்தும் அநேகம் பேர்வந்து ஆண்டவரவர்களின் சிறப்பான கபுறைத் தரிசித்து, நற்பேறு பெற்றுப்போகத் தலைப்பட்டார்கள். சாதிபேதம், மதபேதமின்றி எல்லாருக்கும் ஆண்டவரவர்கள் கிருபை செய்துவர ஆரம்பித்தார்கள். யார் யார் எதை நாடிவந்தும் கேட்கும் எல்லா வரங்களும் கொடுக்கப்பட்டன. அவரவர் நாட்டம் நிறைவேற நிறைவேற, காணிக்கைவரத்து இடைவிடாமல் வரத்தொடங்கிற்று. ஆகையால், ஆண்டவரவர்கள் அடங்கி விளங்குந் தானம் என்றைக்கும் ஜனசந்தடி யுள்ளதாகவே யிருந்தது. தரிசனைக்கு வருவோர் நாள் தவறாமல் வந்துகொண் டிருந்தார்கள். அதனால், ஹஸறத்து மூகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் மனம் களிப்படைந்திருந்தது. நாம் நமது குடும்பம் பல்கும்படி இங்கேயே யிருந்துவிட்டோம். தந்தையவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து சொன்னபடியே பலபகுதிகளிலுமுள்ள பலரும் இங்குவந்து, காணிக்கையாகப் பலபொருள்களையும் நமக்குக் கொடுக்கின்றார்கள். சர்வ வல்லவனாகிய அல்லாகுந்த ஆலா நமது தந்தைக்குச் சொன்னபடியே நம்மை ஆதரித்து ஆள்கின்றான். அவன் காவல் கொண்டும், தந்தையவர்கள் பக்கத்திலிருக்கும் ஆதரவுகொண்டும், நமக்கு

ஒரு தீங்கும் சம்பவிக்காது என்று ஹலறத்தவர்கள் கருதி, அதிகமான மனத்திருப்தியுடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் செலவுக்குத் தக்கபடியே குறைவின்றிக் காணிக்கை வந்து குவிந்துகொண்டிருந்தது. ஆகவே, அவர்கள் குடும்பம் செல்வத்தோடிருந்தது. பக்கத்திலுள்ள பட்டிணச் சேரிப் பரதர்கள் அடிக்கடிவந்து இடுங்கட்டளைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஹலறத்தவர்களின் ஆண் மக்கள் ஆறுபேரும், பெண்மக்கள் இரண்டுபேருமாகிய எட்டுப்பேர்களும் பதினைங்கு இல்மிலுந் தேர்ந்த மகான்களாகும்படி தங்கள் தந்தையாகிய ஹலறத்தவர்களிடமே கல்வி பயின்றுவந்தார்கள். ஹலறத்தவர்கள் அல்லாதுத்தஆலாவை வணங்குவதும், அவ்வந் நேரங்களில் தந்தையவர்களின் தர்கா ஊழியஞ்செய்வதும், மற்ற வேளைகளில் மக்களுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதுமே அலுவலாயிருந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாய்ச் சில வருஷங்கள் சென்றன. இதற்குள் கபுறைச்சூழப் பரதர்கள் கட்டின மரக்கட்டிடம் பழுதுபட்டது. நட்டின ஸ்தம்பங்கள் மண்தின்னப்பட்டு, வெயிலிலும், மழையிலும்மிருப்பதால் பலகைகள் வெடித்து, பலவாறு கலைந்து பிரியத்தலைப்பட்டது. தாங்கள் கட்டின கட்டிடம் பழுதானதை அந்தப் பரதர்கள் கண்டு, பின்னும் அவர்களே வந்து நின்று, நாற்புறமுள்ள பலகையடைப்பைப் பிரித்துவிட்டு, மண்ணால் சுவரெழுப்பி, மேலே பலகையாலேயே கூரையிட்டுக் கட்டிமுடித்தார்கள். அந்த மண்கட்டிடந்தான் அதன்பின்பு தர்காவா யிருந்தது.

இவ்வாறிருக்கையில், முன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை நிந்தனையாகப் பேசினபடியால் வாயில் பிளவை கிளம்பிப் பாடுபட்டு, பின் ஆண்டவரவர்களிடம் வந்து மன்னிப்புப்பெற்றுச் சுகமடைந்தாரே நாகபட்டணத்து இராயதுஞ்சாலிமரைக்காயர், அவர் ஒருநாள் ஹலறத்து

235

கன்ஜுல் கருமாத்து.

சையிதுமுகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் சமூகத்தில் வந்து: எஜமானே, எனக்கு நேரிட்ட ஆபத்திலிருந்து என்னை ரக்ஷித்த எஜமானுகிய ஆண்டவரவர்களின் மகிமையான தர்கா மண்கட்டிடமாயிருக்கின்றபடியால், அதை நாங்கள் கற்கட்டிடமாகச் செய்ய விருப்பமுற் றிருக்கின்றேன். தாங்கள் உத்தரவு தாருங்கள் என்று கேட்டார். ஹலறத்தவர்கள் சந்தோஷங்கொண்டு, அதற்கு உத்தரவு கொடுத்தார்கள்.

அப்போதே இராயதுஞ்சாலி மரைக்காயர் என்பவர் நாகபட்டணம் போய், கருங்கற்கள், செங்கற்கள், சாந்து, மரம், மற்றும் வேண்டியவை யனைத்தும் தயாராக்கி, கைதேர்ந்த சிற்பர்களையும், தச்சர்களையும், கொற்றர்களையும் வைத்துக் கட்டிடவேலையைத் தொடங்கினர். பரதர்கள் முன் மரத்தாற்கட்டின அளவில், பின் மண்ணு லெழுப்பின சுவரை உள்ளடக்கி, கருங்கற்களால் அத்திவார மிட்டு, செங்கற்களால் சாந்திட்டுச் சுவரெழுப்பி, சதுராகாரக் கட்டிடமாகக் கட்டி, மேலே குவிந்த * மண்டபமுஞ் செய்துமுடிக்கப்பட்டது. அன்றியும், சதுராகார மதிலுக்கு வெளியில் நான்குபுறமுஞ் சூழத் தாழ்வாரமிட்டு, மேலே நீண்டமண்டபங் கட்டப்பட்டது. முன்னிருந்த வாசலில் பாரிய நிலைவைத்து, இரட்டைக்கபாட மிடப்பட்டது. இவ்வண்ணமாக ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தர்கா என்னும் திவ்விய கட்டிடம் நடுவே சதுராகாரமதிலும், நாற்புறமும் மண்டபத் தாழ்வாரமும், நடுவிலுள்ள குவிந்த மண்டபச் சிகரத்தில் பொற்கலசமுமுள்ளதாய், சுவர்க்கத்து அலங்கார அறைக்குச் சமானமாய்முடிந்தது. பார்ப்பவர் கண்களை மழுக்கத்தக்க பொற்கலச மண்டபம் அதிக அலங்காரத்துடன் விளங்கிற்று. பலகைக் கட்டிடமா யிருந்த

* இந்த மண்டபம் ஆண்டவரவர்களின் கபுருஸ்தானத்தின் மேலே தெரிகிற பாரிய மண்டபத்துக்கு உள்ளே யிருக்கின்றது.

ஆண்டவரவர்களின் தர்கா கல்லாற்கட்டப்பட்ட தென்கிற பிரஸ்தாபம் எங்கும் பரந்தது. நாலுதிசையிலுமுள்ள ஜனங்கள் தர்காவைப் பார்க்கவேண்டித் திரள் திரளாய்க்கூடி, வந்து பார்த்து ஆநந்தங் கொண்டார்கள்.

இந்தத் திவ்வியஸ்தலத்தில் அக்காலத்தில் முதுபக்து என்கிற பூர்வகட்டிடமும், புளியமரத்திற்குத் தென்புற முள்ள நாற்கால்மண்டபமும், தர்காவும் ஆகிய இம்மூன்று கட்டிடமல்லாமல், வேறு ஒருகட்டிடமும் * இல்லை. இம் மூன்று கட்டிடங்களும், கீழ்புறம் பட்டினச்சேரியுமான இந்தஸ்தலத்தில் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹி யவர்கள் தங்கள் புத்திரர் புத்திரிகள் புடை யிருக்க வாழ்ந்திருந்தார்கள். ஹலறத்தவர்களின் புத்திரர்க ளான பாபாபகுறுத்தீன், ஹமிதுல்லாஷிக்கீன், சுல்தான்கபீரி, சுல்தான்ஹக்கானி, சுல்தான்நூறுத்தீன், சுல்தான்சகீரி என் னும் அறுவரும், புத்ரிகளான ஜுஹறாபீவி, பாத்திமாபீவி என்னும் இருவரும் தீனுல்லிஸ்லாத்தின் இல்முகளனைத் தையுங் கற்றுத் தேறி, வரவரத் தகுந்த பிராயத்தையும் அடைந்துவந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் மேலைநாகூரில் பஹாவுத்தீன் ஸஹரவர்தீ என்று ஒரு வர்த்தகர் குடியிருந்தார்கள். இவர்கள் வட தேசத்திலிருந்து கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் வர்த்தகஞ்செய் வதற்காக இங்கேவந்து குடியேறி, மரக்கல வியாபாரியாய் விளங்கும் ஒரு உயர்குலப் பிரபு. ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள் மேலைநாகூருக்கு வந்தபோது, அவர்களை அவ மதித்த அவ்வூர்ச் சனங்களில் சேராமல் விலகிக்கொண்ட சில வீட்டுக்காரர்களில் இவர்களு மொருவர். ஆண்டவர

---

* ஆண்டவரவர்கள் தனித்திருக்கப் பனையோலைவேய்ந்த சிறு வீடொன்று கட்டப்பட்டிருந்ததென்றும், அவ்வீடு வெகுகாலம் அழி யாமலிருந்ததென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். அப்படி கிரந்தகர்த்தாக் கள் எழுதவில்லை.

வர்கள் முதுபக்துத் வந்தபின் இந்த பஹாவுத்தீன் ஸஹா வர்தீ யவர்கள் ஆண்டவரவர்களிடம் வந்து, தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பத்திற்கும், அபயங்கேட்டுக்கொண்டார்கள். அப்போதே ஆண்டவரவர்கள் இவர்களுக்கு அபயங் கொடுத்து: நீர் உமது புத்திர புத்திரிகளோடு க்ஷேமமாக வாழ்ந்திரு மென்று திருவாக்கிட்டு அநுப்பியிருந்தார்கள். அன்றுமுதல் இவர்கள் மேலேநாகூரில் முப்தியாகவும், செல்வப்பெருக்குள்ள சீமானுகவும் வாழ்ந்திருந்தார்கள். இவர்களுக்கு இரண்டு ஆண்மக்களும், ஆறு பெண்மக்களு முண்டு.

ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களுக்குத் தங்கள் மக்கள் பருவமடைந்திருப்பதைக் கண்டு, இனி இவர்களுக்கு விவாகஞ்செய்துவிடவேண்டு மென்று எண்ண முண்டாயிற்று. உண்டாகவே, பெண்களும், மாப்பிள்ளை மாரும் எங்கே தேடலாமென்று பலவழியிலும் ஆலோசித் தார்கள் ; ஒன்றும் புலப்படவில்லை. கடைசியாக, மேலே நாகூரிலிருக்கின்ற பஹாவுத்தீன் ஸஹரவர்தீ யவர்களின் ஞாப கம் வந்தது. வந்தபோது, ஹலறத்தவர்கள் பஹாவுத்தீன் ஸஹரவர்த்திக்கு ஆறு பெண்மக்களும், இரண்டு ஆண்மக்களு மிருக்கின்றார்கள். அந்தப் பெண்மக்கள் அறுவரையும் நமது புத்திரர்கள் அறுவருக்கும்: இரண்டு ஆண் மக்களை யும் நமது புத்திரிகள் இருவருக்குமாகப் பேசி, விவாகஞ் செய்துவிடலாம். இதுதான் உத்தமமாகத் தெரிகின்ற தென்று தங்களுக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, ஒரு ஆளை யநுப்பி பஹாவுத்தீன் ஸஹரவர்தீயை வரவழைத்தார்கள்.

ஹலறத்தவர்கள் விடுத்த ஆள் போனவுடன் அவர்கள் புறப்பட்டு வந்தார்கள். தங்கள் சமுகத்தில்வந்த பஹாவுத் தீன் ஸஹரவர்தீயவர்களை ஹலறத்தவர்கள் அருகிலிருத்தி, பல சம்பாஷணைகளையும் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்து, பின்பு அவர்களைப் பார்த்து: பஹாவுத்தீனே, என் மக்கள்

பிராயமடைந்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு விவாகஞ் செய்துவிட வேண்டுமென்று நினைக்கின்றேன். தங்களுடைய ஆறு பெண்மக்களையும் என் புத்திரர்கள் அறுவருக்கும் விவாகஞ்செய்துகொள்ளச் சம்மதிப்பீர்களானால், என் இரண்டு பெண்மக்களையும் தங்கள் இரண்டு புத்திரர்களுக்கும் மணமுடித்துத் தருகின்றேன். இது சம்மதமா? என்று கேட்டார்கள். உடனே பஹாவுத்தீன் ஸஹரவர்தீ: நாயகமே தங்களின் மேன்மக்களான புத்திரர்களுக்கு என் பெண்களை விவாகஞ்செய்விப்பது சாமானியகருமம். தங்கள் செல்வப் புதல்விகளை என் ஆண்மக்களுக்குத் தருவது பிரதானமல்லவா! இதற்கு என்னைப்போன்ற ஒருவன் சம்மதிக்காமலிருப்பானு! ஆ! பாக்கியமே!! என்மக்கள் எட்டுப் பேருக்கும் இருலோக வாழ்க்கையும் கிடைப்பதற்கு இனி என்னதடை? இப்போதே சம்மதித்தேன் என்று பேரானந்தத்துடன் இதயபூர்வமாகச் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட ஹலறத்தவர்கள் சந்தோஷப்பட்டார்கள். பின் இருவருமொத்து, விவாகநாள் இன்னதென்று அப்போதே குறிப்பிட்டுக் கொண்டார்கள்.

பின்பு பஹாவுத்தீன் ஸஹரவர்தீ ஹலறத்தவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மேலைநாகூருக்குப்போய், விவாக தீர்மானத்தைத் தங்கள் குடும்பத்தாருக்கும், சுற்றத்தாருக்கும் தெரிவித்தார்கள். இதை எல்லாருங் கேட்டுக் களிகூர்ந்தார்கள். சமீபத்தில் நாள் குறித்திருந்தபடியால், விவாகத்திற் காகுமான சர்வ பிரயத்தனங்களும் செய்யப்பட்டன. பஹாவுத்தீன்ஸஹரவர்தீயவர்களின் மனைவாசலில் அலங்காரமான பாரிய பந்தல்கள் போட்டுச் சோடிக்கப்பட்டன. மேலைநாகூர்த் தெருக்கள் முழுதும் அலங்கரிக்கப்பட்டன. இருபக்கிலும் விவாகத்திற்கு வேண்டிய கருமங்களை ஹலறத்ததர்கள் நடத்திக்கொண்டு தயாராயிருந்தார்கள். நாகபட்டணம், பார்ப்பாரூர்களிலுள்ள முஸ்லிமானவர்

களுக்கு இன்னநாள் இன்னாரின்னாரின் புத்திர புத்ரிகளுக்கு விவாகமென்று இருபுறத்தாரும் தெரிவித்தார்கள்.

விவாகநாள் அடுத்தபோது ஜனங்கள்வந்து கூடினார்கள். அனைவருக்கும் மேலைநாகூரிலேயே சம்பிரமமான விருந்துகள் அன்று காலைதொடங்கிக் கொடுக்கப்பட்டன. மாலையானபோது, ஹலறத்தவர்களின் இரு பெண்மக்களும் பல்லக்கிலேறி, மேலைநாகூருக்கே அநுப்பப்பட்டார்கள். மற்ற ஆண்மக்களான ஆறுபேர்களும் புதிய மாப்பிள்ளைமாராகத் தயார் பண்ணப்பட்டு முதுபக்கி லிருந்தார்கள். பஹாவுத்தீன்ஸஹரவர்த்தியவர்கள் மனையில் அவர்களின் பெண்கள் ஆறுபேர்களுடன் ஹலறத்தவர்களின் இருபெண் மணிகளையுஞ்சேர்த்து, ஆக எட்டுபேர்களையும் புதியமணவறைப் பெண்களாக ஆடையாபரணங்கள் அணிவித்து, அலங்கரித்து வைத்திருந்தார்கள்.

பொழுதுபட்டு இரவாகவே பஹாவுத்தீன் ஸஹரவர்த்தியவர்களும், அவர்கள் குடும்பத்தாரும், மேலைநாகூரிலுள்ள பிரதானமானவர்களும், நாகபட்டணம் முதலான விடங்களிலிருந்து வந்துள்ள முஸ்லிம்களுமாகப் புறப்பட்டு முதுபக்குக்குவந்து, ஹலறத்தவர்களையும், அவர்களின் ஆறு குமாரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு டைத்துகள் முழங்க வெகு மகிழ்ச்சியுடன் மேலைநாகூருக்குப் போனார்கள். பின்பு, அங்கே தயாராயிருந்த பஹாவுத்தீன்ஸஹரவர்த்தியவர்களின் குமாரர்கள் இருவரையுஞ்சேர்த்து ஆக எட்டுப் பேர்களையும் புதிய மணவாளர்களாக அலங்கரித்து, டைத்து முழக்கத்துடனும், மங்கலவாழ்த்துடனும், அவர்வருக்கிட்ட ஆசனங்களிலிருக்கச்செய்து, ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களும் பஹாவுத்தீன்ஸஹரவர்த்தியவர்களும், முஸ்லிம் பிரபுகள் புடைசூழவிருந்து, தீனுல் இஸ்லாத்தின் முறைமைதவறாமல் நிகாஹை நிறைவேற்றினார்கள். எட்டு மணவாளர்களுக்கு, எட்டு நிகாஹுகள்

செய்யப்பட்டன. நிகாஹ் முடிந்தவுடனே, ஒலிமாவென்னும் விருந்து கொடுக்கப்பட்டது. இன்னா ரின்னாரெனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தபடி அவ்வம் மணவாளர் மணவாளிகளைச்சேர்த்து, அவரவருக்கென்று அலங்கரிக்கப்பட்ட அறைவீடுகளுக்கு அநுப்பினார்கள். இவ்வித மகிமையுடனும், சிறப்புடனும், அலங்காரமான விவாகம் நிறைவேறிற்று.

சிலநாள்வரையுமே மணவாளர் மணவாளிகள் எட்டுப்பேரும் மேலநாகூரில் இருந்தார்கள். அதன்பின் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களின் விருப்பப்படி எல்லாரும் முதுபக்குக்கே வந்துவிட்டார்கள். ஹலறத்தவர்களின் மருமகப்பெண்கள் அறுவரும், புத்திரிகள் இருவரும், முதுபக்கிலேயே குடியிருந்தார்கள். அவ்வவருக்கென்று அங்கே வெவ்வேறு இடங்கள் குறிக்கப்பட்டிருந்தன.

இவ்வாறாக ஹலறத்து சையிது முகமதுயூசுபு சாகிபவர்கள் பாரிய குடும்பத்தை யுடையவர்களாய், இபாதத்திலும், தந்தையவர்களின் ஊழியத்திலும் தரிபட்டு, வருகிற காணிக்கைப் பொருளைச் செலவுசெய்துகொண்டு, மனைவி, மக்கள், மருமக்கள் சகிதமாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

[ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களின் பெண்மக்களிருவரின் மணவாளர்களும், ஆண்மக்களறுவரின் மணவாட்டிகளுமான எண்மரின் திருநாமங்களும் இன்னின்னவையென்று கிரந்தகர்த்தாக்கள் எழுதத் தவறிப்போனபடியால், அந்நாமங்கள் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. அந்நாமங்களை அவரவர் வமிசத்தாரையே கேட்டறிய வேண்டும்.]

விவாகம் முற்றிற்று.

238

௧௦௬ - ம் அத்தியாயம்.

ஹலறத்தவர்களின் உபாத்து.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹி யவர்கள் உபாத்தான வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களின் மகனுராகிய ஹலறத்து சையிது முகமதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹியவர்கள் முதுபகீது என்னும் திவ்விய ஸ்தலத்தில் மனைவி, மக்கள், மருமக்களுடன் காணிக்கைப் பொருள்களை அநுபவித்துக்கொண்டு குறைவற்ற செல்வத்துடன் வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில், எட்டு மக்களுக்கும் ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளைகள் பிறந்து, குடும்பம் பல்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதனுல், ஹலறத்தவர்கள் தங்கள் மக்களுக்கு வெவ்வேறுகச் சிறுவீடுகள் கட்டுவித்து, அவரவர் தம் தம் மனைவிமக்களுடன் வேறு வேருய்க் குடியிருக்கச் செய்தார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் பிரிந்திருந்தும், ஹலறத்தவர்களின் சமிரட்சணையிலேயேயிருந்தார்கள். அவர்கள் குடியிருக்கும் அவ்வீடுகளனைத்தும் ஆண்டவரவர்களின் தர்கா என்னும் திவ்வியாலயத்தைச் சூழவே கட்டப்பட்டிருந்தன.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அடங்கப்பெற்று அவர்களின் சந்ததிகள் குடியிருக்கும் மகத்துவத்தினுல், இந்த ஸ்தலத்தில் அயலூரார் பலர்வந்து குடியேறத் தலைப்பட்டார்கள். குடியிருக்க நாடி வருகிறவர்கள் ஹலறத்தவர்களிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, அடர்ந்தோங்கி வளர்ந்திருக்கும் மரங்களை வெட்டி, மணல்மேடுகளையெல்லாம் சமதரையாக்கி, வீடுகள்கட்டிக் குடியேறினுர்கள். பெரும்பாலும் தெற்கிராச்சியத்து முஸ்லிம்களே ஆதியில் குடி

பேறி வந்தார்கள். இவ்வாறுகவே முதலில் ஒரு சிறுபட்டணமாய் * நாகூர் என்று பெயர் வழங்கத் தொடங்கிற்று.

நாகூரானது சிறு சிறு வீதிகளையும், பல வீடுகளையும், சில கடைவீதிகளையு முடைய சிறுபட்டணமாய், எங்கும் பிரஸ்தாபப்படவே, பின்னும் அநேகர்வந்து குடியேறினுர்கள். பலவகைக் கைத்தொழிலாளர்கள், வர்த்தகர்கள் அனைவரும் குடியேறினுர்கள். குடியேறுவோர் அனைவரும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தர்காவுக்குத் தென்புறமாகவே ஆதியில் வீடுகள் கட்டினுர்கள். தர்காவைச் சூழ ஹலறத்து முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களின் சந்ததிகளே வீடுகள் கட்டிக் குடியிருந்தார்கள்.

ஹலறத்து முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் புத்திர புத்திரிகள், பௌத்திர பௌத்திரிகள், பிரபௌத்திர பௌத்திரிகளுடன் தொண்ணூறு வயதுக்கு மேற்பட வாழ்ந்திருந்தார்கள். வடதேச வழக்கப்பிரகாரம் பௌத்திர பிரபௌத்திரர்க ளெல்லாரும் ஹலறத்தவர்களை தாதா என்று அழைப்பார்கள். அதனுல், அவர்களுக்கு தாதா சாகிபு என்றும் ஒரு பெயர் வழங்கிற்று. இவ்வித மகிமையுடன் ஹலறத்தவர்கள் வாழுங்காலத்தில், அவர்களுக்கு தொண்ணூற்று நான்கு வயது நிரப்பமாயிற்று.

ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களுக்கு வயது தொண்ணூற்று நான்கு நிரப்பமானபோது தங்களுக்கு மௌத்து நெருங்கி, நாள் அடுத்துவிட்டதைத்

---

* இத் திவ்விய ஸ்தலத்தில் ஆதியில் பல விருக்ஷங்களுண்டாயிருந்தாலும், புன்னை விருக்ஷங்களே அதிகமாயிருந்தபடியால் "பன்மை பற்றியவழக்கு" என்னும் தமிழிலக்கண விதிப்படிபுன்னை விருக்ஷத்தின் பெயராகிய நாகம் என்பதை யடுத்து நாகவூர் என்று பெயர்பெற்று, பின் அது நாகூர் என்று மருவி வழங்குகின்றது. இவ்வூர் முந்தியும் உண்டாயிருந்து, பின் அழிந்து போனதாகவுந் தெரிகின்றது.

தெரிந்துகொண்டார்கள். தாங்கள் மௌத்தாகும் நாளாகிய அன்றுபகல் தங்கள் சந்ததிகளையெல்லாம் அழைத்துப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, தங்களின் மௌத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவித்து, அறிவுசொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

என் அருமை மக்களே, மனிதர்களுக்கு மௌத்தானது பிடரி நரம்பைப் போல நெருங்கினது, அவரவர் நிழலைப்போல அகலாததுமாகும். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் மௌத்தாகிற நாள் ஒன்றுண்டு. அது வந்து விட்டால் அவன் எங்கே யிருந்தாலும், எப்படியிருந்தாலும், ஒரு க்ஷணப் பொழுதாவது அதற்குப் பிந்திநிற்க ஏலாது. இவ்வுலகத்தில் வாழ்கிற மனிதர்கள் எப்போதும் இங்கேயே யிருக்கமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு இவ்வுலகம் இருந்தெழுந்து போகத்தக்க ஒரு தங்கு மடமேயன்றி, வேறல்ல. ஒருவன் திரவியவந்தனாய், திடகாத்திர சரீரியாய், நீண்ட வாணாளனாய் வாழ்ந்திருந்தாலும், அவனுடைய ஜீவிய காலம் ஒரு நீர்மேற் குமிழிபோன்றதேயாம். என் பிள்ளைகளே, உங்கள் பணமும், ஏறுவாகனமும், வீடும், மனைவி மக்களும், மற்றுமுள்ள பாக்கியங்களெல்லாமும் அடிக்கடி உங்களை மருட்டும். அதனால் நீங்கள் மருளாதீர்கள். ஜீவியவந்தர் துயில்கின்றார்கள்: இனி விழிப்பார்கள். விழித்த பின் இவ்வுலகவாழ்வு இன்னதென்று காண்பார்கள். உங்களுக்குத் தரித்திர முண்டானாலும், செல்வ முண்டானாலும், ஒரேபடியாயிருங்கள், தீமையை நினைத்தும் பாராதீர்கள். நன்மையைக் கடைப்பிடியுங்கள். நீங்கள் இவ்வுலகத்திலிருக்கும் காலமெல்லாம் தாமரையில் தண்ணீர் போலப் பற்றுவிட்டிருங்கள். அல்லாதத்த ஆலாவுடைய வணக்கத்தில் பராக்காய், நேரான பாதையைத் தொடர்ந்து ஒழுகியிருங்கள். அடிக்கடி சுவர்க்கத்தையும்; நரகத்தையும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் உங்களைவிட்டுப் பிரிந்துபோகும் நாள் வந்துவிட்டது. என் தந்தையவர்கள் எனக்குச்

சொன்ன திருவாக்கின்படியே செய்துவருகின்றார்கள். அது அவர்களுக்கு அல்லாகுத்த ஆலா அறிவித்த ஒரு முக்கிய அறிவிப்பு. அப்படியே அவன் உங்களைக் காப்பாற்றுவான். என் பிள்ளைகளான நீங்கள் எட்டுப்பேரும், உங்கள் சந்ததிகளும், என் தந்தையவர்களின் நர்காவைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். இதில் வரும் காணிக்கை வகைகளை எல்லாரும் பாகித்து அநுபவித்துக்கொள்ளுங்கள். இனி என் சந்ததிகளில் ஒருவராவது வேறிடத்திற்குக் குடிபோகக்கூடாது. இப்படி அல்லாகுத்த ஆலா என் தந்தையவர்களுக்குத் தெரிவித்தான்; அவர்கள் எனக்குக் கட்டளை பண்ணினார்கள். நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்களும் என் முகதாவில் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். நீங்கள் இங்கிருப்பதோடு, உங்கள் வமிசமும் பரம்பரையாய் இங்கேயேயிருக்கவேண்டும். உங்கள் நிமித்தம் இது பெரிய பட்டணமாகும். உங்களுக்கும் உங்கள் சந்ததிகளுக்கும், அல்லாகுத்தஆலா போதுமானவன். என் தந்தையவர்களும் உங்கள் பக்கத்திலிருக்கின்றார்கள். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதீர்கள். சஞ்சலப்படாதீர்கள் என்றும், இன்னும் பலவுஞ் சொல்லிமுடித்தார்கள். இதைக்கேட்ட மக்கள் முதலானவர்கள் ஹலறத்வர்களின் மௌத்தையறிந்து துக்கக்கடலில் மிதந்தவர்களாயிருந்தார்கள்.

பின் ஹலறத்தவர்களின் உபாத்துவேளை யடுத்தது. அப்போது அவர்கள் குடும்பம் புடைசூழ்ந்து இருந்தது. ஹலறத்தவர்கள் மனைவியுடன் குடியிருந்த மதுபக்கு மண்டபத்து வடமேற்கே மூலையைவிட் டெழுந்து, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான இடமாகிய அம்மண்டபத்து வடகிழக்கு மூலையிற்போய்ப் படுத்திருந்தார்கள். அவ்விடமுழுதும் நறுமணம் கமகமவென்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஹிஜ்றத்து ஆயிரத்து முப்பத்திரண்டாம் வருஷம், துல்ஹஜ்ஜு மாதம், மூன்றாந்திகதி, ஹலறத்து

சையிது முகம்மதுயூசுபு ஆரிபுபில்லாஹி யவர்கள் உபாத்தானார்கள்.

ஹலறத்தவர்கள் உபாத்தான சங்கதி சுற்றூர் முழுதும் பிரஸ்தாபமாயிற்று. மேலநாகூர், நாகபட்டணம், பார்ப்பாரூர் முதலான இடங்களிலிருந்து கணக்கற்ற முஸ்லிம்கள் வந்து கூடினார்கள். அன்று நாகூர் முழுதும் துக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தது. பின் ஹலறத்தவர்களை மக்கள், மருமக்கள், பௌத்திரர் அனைவரும் கூடிநின்று குளிப்பாட்டி, கபனிட்டு, சிறப்பான மஞ்சில் வைத்து, முன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அடிக்கடிப்போய் உட்கார்ந்திருந்ததும், அவர்கள் சீவியகாலத்திலேயே நீர் அடங்குந்தானம் இதுவென்று ஹலறத்தவர்களுக்குக் குறித்துக் காட்டப்பட்டதும், அவர்களின் கபுருஸ்தானத்திற்கு மேல் புறமுள்ளதுமான மணல்மேட்டை வெட்டியகழ்ந்து, அந்த மகத்துவமுள்ள கபுறில் அடக்கினார்கள்.

ஹலறத்தவர்களை அடக்கி பாத்திஹா வோதி முடிந்த பின் வந்த முஸ்லிம்கள் அனைவரும் அவர்கள் குடும்பத்தாரைத் த்அஜ்ஜியத்துச் செய்துகொண்டு, அவரவர் தானம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு ஹலறத்தவர்களின் புத்திர பௌத்திரர்கள், பாட்டனாராகிய ஆண்டவரவர்களுக்கும், தகப்பனாராகிய ஹலறத்தவர்களுக்கும் பணிவிடைகாரர்களா யிருந்தார்கள். ஹலறத்தவர்களின் மூத்தகுமாரராகிய பாபா பதுறுத்தீன் சாகிபவர்களே குடும்பத்தலைவரா யிருந்து வாழ்ந்தார்கள்.

[ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்கள் உபாத்தான பின் அவர்களின் மூத்தகுமாரராகிய ஷாஹா பாபா பதுறுத்தீன் சாகிபவர்கள் தர்காவில் வரும் காணிக்கை வரும்படிகளை எட்டுப் பங்காக்கி, ஒருபங்கை தாயாரவர்களுக்கும், ஆறுபங்குகளைத் தாங்கள் உள்பட ஆறு சகோதர்களுக்கும், ஒருபங்கை இரண்டு சகோ

தரிகளுக்குமாகப் பிரித்துக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். இவ்வாறு நடந்துவருங்காலத்தில், சிலகாலஞ்சென்றபின் * பாபாபகுறுத்தீன் சாகிபவர்கள் தங்கள் மனைவிமக்களை விட்டு இல்லறம் நீத்துத் துறவுபூண்டு, வனவாசியாய்ப் போய்விட்டார்கள். அதன்பின் இரண்டாம் குமாரராகிய † ஹமீதுல்லாஷிக்கீன் சாகிபவர்கள் குடும்பத்தலைவராய்ச் சிலகால மிருந்து, பின்பு அவர்களும் மனைவி மக்களைவிட்டுத் துறவியாய், வானவாசஞ்செய்யப் போய்விட்டார்கள். அதற்குபின் மூன்றாம் குமாரராகிய ஹலறத்து சுல்தான்கபீர் சாகிபவர்களே சகல அதிகாரங்களையு மேற்று, குடும்பத்தலைவராயிருந்து, முன்போலவே தர்காவின் வருமானத்தை எட்டுப்பங்காக்கிக் கொடுத்து வந்தார்கள். அதன்பின், அவர்களின் சந்ததிகளில் அவ்வெட்டுப் பங்குகளையும் பெறுகிறவர்கள் தம்முள் சமாதானமாய்க் குடும்பத்திற் கேற்றபடி ஒரு பங்கை எண்பதாகப் பிரித்துப் பெற்று அநுபவித்து வந்தார்கள். அதனால்தான் ஒரு பங்கு எண்பதாய், எட்டுப்பங்கும் அறுநூற்றுநாற்பதாய் இதுவரையும் பிரிக்கப்படுகின்றன. ஆதியில் பங்குபெற்ற எட்டுப்பேர்களின் உரித்தாளரே பரம்பரையாய் நாட்டாண்மைக்காரர் என்று சொல்லப்படுகின்றார்கள்.]

ஹலறத்தவர்களின் உபாத்து முற்றிற்று.

---

* இவர்கள் புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த வனத்தில் உபாத்தாய் அடங்கியிருக்கின்றார்கள். இப்போதும் அவ்விடம் காட்டுபாவாசாகிபு பள்ளிவாசல் என்று வழங்குகின்றது.

† இவர்கள் நத்தம் என்னுமூரில் அடங்கி யிருக்கின்றார்கள்.

௧௧ம - ம் அத்தியாயம்.

போர்வை வந்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கபுறின்மீது போர்த்துவதற்காக ஒரு அரசன் போர்வை யொன்று அநுப்பினதும், அது வந்துசேர்ந்த ஆச்சரியமுமான வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் அடங்கி விளங்கும் திவ்வியஸ்தலம் பட்டணமாய் நாகூர் என்று வழங்குவதும், அவர்கள் சந்ததியார் பாரிய குடும்பமாய்ப் பல்கியிருப்பதும், உலகமெங்கும் பிரபலமாயின. இடைக்கிடை ஆண்டவரவர்களால் அநந்த அற்புதங்களும் நிகழ்ந்துவந்தன. வெகுதூரங்தொலைவிலுள்ளவர்களின் பிரார்த்தனைகளும் நிறைவேறி, அவரவர் நாகூருக்கு வந்து காணிக்கை சமர்ப்பித்துப் போவார்கள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பர்மாராச்சியத்தின் தர்ணச்சரிக்குப் போனவர்களாதலால், அவ்விராச்சியத்திலும் அவர்கள் மகிமை பரவிற்று.

அவ்விராச்சியத்து * பாந்தன் என்னும் ஊரிலுள்ள அரசன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவத்தைக் கேள்விப்பட்டு, பலதேசத்தாரும் பலபொருள்களை ஆண்டவரவர்களுக்குக் காணிக்கையாக அநுப்புவதுபோல, நாமும் சில பொருள்களை அநுப்பவேண்டுமென்று கருதி, ஆண்டவரவர்களின் கபுறுமீது போர்த்துவதற்காக ஒரு போர்வை தயார்பண்ணினன். அது, உயர்ந்த பசும்பட்டினல், பொன்னூலிழைக்கப் பட்டு, விசித்திரமான வேலைப் பாட்டுடன் முடிக்கப்பட்டது. அந்தச் சிறப்பான

* இவ்வூர் பர்மாராச்சியத்து ரங்கூன் பட்டணத்தைச் சேர்ந்த நாட்டுக்குள் இருக்கின்றது. இதை இப்போது பாந்தன என்கிறார்கள்.

போர்வையுடன் இன்னுஞ்சில பொருள்களை யநுப்பவேண்டு மென்று அரசன் சிந்தித்து, தர்காவின் தூபத்திற்காக உயர்ந்த குமஞ்சானும், வயிரம் பாய்ந்த சந்தனக்கட்டைகளும் சேகரித்தான்.

போர்வையும், குமஞ்சானும், சந்தனக்கட்டைகளும் தயாரானவுடன், அவற்றை ஒரு பாரிய மரப்பெட்டிக்குள் பக்குவமாக வைத்து ஒரு காகிதமுமெழுதிக் கூடவைத்து, மூடி, பூட்டிட்டு, பூட்டுவாய்க்கு முத்திரைவைத்துப் பத்திரப்படுத்தி, அப்பெட்டியின்மேல் ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் என்று விலாசமெழுதி, நாகபட்டணம் போகிற கப்பலில் ஏற்றியநுப்பி, நாகூர் தர்காவிற்கொடுத்துவிடச் செய்யும்படி அவ்வரசன் கட்டளைபண்ணினன். உடனே ஏவலாட்கள் அப்பெட்டியைத் துறைமுகப்பட்டணங் கொணர்ந்து நாகபட்டணத்திற்குப் பயணமாயிருந்த கப்பலில் மாலுமிவசம் ஒப்படைத்து, நர்கூருக்கு அனுப்பி விடும்படி சொன்னார்கள். மாலுமி அதையொப்புக்கொண்டு, தன் அறைக்குள் வைத்துக்கொண்டான்.

பின்பு பெட்டியேற்றின கப்பல் அங்கிருந்து நங்கூரந் தூக்கி, நாகபட்டணம் நோக்கி ஓடிவந்தது. சிலநாள் வரையும் சீராயோடி நடுக்கடலில் வந்தபோது அக்கப்பலுக்கு மீளாத ஆபத்துச் சம்பவித்தது. அதுவரையும் கொண்டலாயடித்துநின்ற காற்று, திடீரென்று கச்சானய் மாறிற்று. மாறினகாற்றுச் சீராயடிக்கவில்லை; அதிகமும்முரமாய் மோதிற்று. காற்று உரக்கவே கடல்கொந்தளித்தது. வர வரக் காற்றுரமும், அலைக்கிளர்ச்சியும் அதிகமாயின. ஆகாயத்தில் மந்தாரம் மூடிக்கொண்டது. எங்கும் இருள் பரந்திருந்தது. இவ்வளவு கடுமையான சண்டமாருதம் தொடங்கினபோது, சிறியகப்பல் என்ன செய்யும்! நாலா பக்கமும் ஒங்கியெழுந்து மோதும் அலைத்திரளிலகப்பட்டுத் தத்தளித்தது. ஒவ்வொரு அலையிலும் நாம் முழுகிப்

போவோமென்றே கப்பலாட்கள் பரிதபித்தார்கள். கொஞ்ச நேரத்திற்குள் பாய்மரங்களெல்லாம் முரிந்துவிழுந்தன. கடுமையாக எழுந்து தாக்கும் அலைகளின் அதிர்ச்சியால், கப்பலின் இரண்டருகும் பழுதாய்ச் சிதைந்தன. பின் நாற்புறமும் வரும் திரிதிரைமுழுதும் கப்பலுக்குள்ளாயின. ஆதரவற்ற நடுக்கடலில் புசலிலடிபட்டுத் தவிக்கும் கப்பலாட்கள் மீட்சிபெற என்ன வழியுண்டு! எல்லாரும் ஏங்கி மரணத்திற்கே தயாராயிருந்தார்கள். சற்று நேரத்தில் ஒவென்ற பேரிரைச்சலுடன் கப்பல் கடலில் முழுகிற்று. எல்லாரும் விதிப்படி முழுகியிறந்தார்கள். முழுகின கப்பல் அலைகளால் அடியுண்டு, சின்னாபின்னமாயிற்று. ஏற்றியிருந்த சரக்குகள் பல திசையும் மிதந்து அலைந்து, சிதைந்து அழிந்து போயின.

கப்பலும், ஆட்களும், சரக்குகளும் இவ்வாறாக, ஹஸறத்து ஆண்டவரவர்களுக்காக விலாசமிட்டு ஏற்றின பெட்டி மாத்திரம் ஒரு பழுதுமடையாமல் மிதந்தது. பின்பு புசலடங்கிக் கடல் சாந்தமாகவே, பழயபடி கொண்டலடிக்கத் தலைப்பட்டது. உரத்தடிக்கும் அக்காற்றினாலும், எழுந்து மோதும் அலைகளாலும் அப்பெட்டி தள்ளுண்டு, நாகபட்டணத்திற்கு நேராக மிதந்து வந்தது. கப்பல் முழுகிப்போன நாலாறு தினங்களுக்குள் பெட்டி மிதந்து நாகபட்டணத்துறையில் வந்து சேர்ந்தது.

நாகபட்டணத் துறைநோக்கி வந்த பெட்டி ஆளேறிச் செலுத்தும் படகைப் போலக் கரையருகில் வந்து, அங்கிருந்து வடக்கே திரும்பி, நாகூரை நோக்கி மிதந்துவந்தது. இதை அங்குள்ள ஆட்கள்கண்டு, துறைமுக அதிகாரிக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதிகாரியின் கட்டளைப்படி சில சேவகர்கள் புறப்பட்டு அப்பெட்டியோடே கரையில் நடந்து அதைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தார்கள். பின்பு, பெட்டி நாகூரில்வந்து, தர்காவுக்கு நேரே கரையில் ஒதுங்கிற்று.

பெட்டி கரையடைந்த போது துறைமுக அதிகாரச் சேவகர்கள் நெருங்கிப் போய்ப் பார்த்தார்கள்; அதன் மேல் ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் என்று விலாசமிட்டிருந்தது. உடனே அதைத்தூக்கி நாகூரில் கொணர்ந்து, தர்காவில் ஒப்படைத்தார்கள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்கள் அதை யொப்புக்கொண்டு பூட்டைத் திறந்து பார்த்து, அதிலிருந்த கடிதத்தையெடுத்து வாசித்தார்கள். அதைக்கொண்டு, பாந்தன் நகரத்து அரசன் ஆண்டவரவர்களுக்கு அநுப்பின வெகுமதிகளென்றும், இதையேற்றின கப்பல் கடலில் முழுகிப்போயிற்றென்றும், இப்பெட்டி மாத்திரம் மிதந்து அற்புதகரமாய் வந்து சேர்ந்த தென்றும் தெரியவந்தது. பின் அந்தப் போர்வையை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவமுள்ள கபுறின்மீது போர்த்திவிட்டு, குமஞ்சாணையும், சந்தனக்கட்டைகளையும் தர்காவின் தூப உபயோகத்திற்காக வைத்துக்கொண்டார்கள்.

துறைமுகச் சேவகாட்கள் போய் இச்சமாசரத்தை அதிகாரிக்குத் தெரிவித்தபோது, இந்த விவரங்களனைத்தும் எழுதி பாந்தன் நகரத்து அரசனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அரசன் இதையறிந்து அதிக ஆச்சரியமடைந்தான். பெட்டிபோய்ச் சேர்ந்த அற்புதத்தைக் கேட்கும் ஒவ்வொருவரும் ஆண்டவரவர்களை முப்பொறிகளுமொத்துத் துதித்தார்கள்.

போர்வை வந்தது முற்றிற்று.

243

கககக - ம் அத்தியாயம்.

கொலைத்தீர்ப்பை மாற்றினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் திருமலைச் செட்டிக்கு விதித்த கொலைத் தீர்ப்பை மாற்றின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களின் அற்புதமகத்துவம் இவ்வாறு விளங்கி வரும் அக்காலத்தில், மலாய்த்தேசத்திலுள்ள மலாக்கா என்னும் ஊரை உலாந்தாக்காரர் ஆண்டுவந்தார்கள். அவ் வூர் அரசாங்க வுத்தியோகக் காரருள் திருமலைச்செட்டி யென்னும் ஒரு தமிழனு மிருந்தான். இவன் இந்தியாவின் தென் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ளவன். சீவனத்தொழிலுக்காக மலாக்காவிற் போய்ப் பல வேலைகளுஞ்செய்து, பின் அவ் வூர்க் கம்பட்டச்சாலைக்கு அதிபனானன். இவனுக்கு அரசாங்கத்தில் அதிக செல்வாக்கிருந்தது. அதிகாரிகள் இவனை மிகவும் உவந்திருந்தார்கள். வரவர இவனுக்குக் காசேறித் திரவியவந்தனாய், மனைவிமக்களுடன் வாழ்ந் திருந்தான்.

"கேடுவரும்போது மதி கெட்டுவரும்" என்பது மூத்தோர் சொல்லல்லவா? திருமலைச்செட்டி சகல சம்பத்துடன் துரைத்தன வுத்தியோகத்திலமர்ந்து வாழும் காலத்தில், ஒரு மதிகேடுவந்து அவனைத் தொட்டது. நாணய மடிக்கும் கம்பட்டச்சாலையின் அதிகாரம் நம் கையிலிருப்பதால், நாம் நாடினதைச் செய்யலாமென்று இவன் புத்தி மருண்டது. கள்ள நாணயத்தையடித்து, அரசாங்க நாணயத்தோடு கலந்து, அதன் ஊதியத்தை நாமடையலாம். அதனால் நமக்குத் திரவியம் பெருகும். இதனிலும் அதிக

செல்வாக்குப் பெறலாமென்று நாடி, மாற்றுக்குறைந்த வெள்ளி பொன்களைக் கொண்டு திரளான நாணயங்களை யடித்து, துரைத்தன நாணயங்களுடன் கலந்துவிட்டான். இரு நாணயங்களும் பார்வையில் பேதந்தோற்றுமல் வழங்கத்தொடங்கின.

ஊரில் அளவுக்கு அதிகமாக நாணயங்கள் வழங்குவது அரசாங்கத்தாருக்குச் சமுசயத்தைக் கொடுத்தது. துரைத்தன அதிகாரியும், அவன் உத்தியோகஸ்தரும் ஒருங்குகூடி இதைப்பற்றி ஆலோசித்து, நாணயங்களைப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினர்கள். அவர்கள் பரிசோதனையில் கள்ளநாணயங் கலந்திருப்பது வெளிப்பட்டது. இது யார் செய்த வேலையென்று துப்புவைத்து, தூண்டித் துருவிப் பார்த்தார்கள். திருமலைச்செட்டி செய்த வேலைதான் என்று தீர்மானமாய் வெளிப்பட்டது. அவனைப் பிடிக்கும்படி உடனே கட்டளை பிறப்பித்தார்கள். துரைத்தனக் கட்டளைப்படி திருமலைச்செட்டி பிடிபட்டு, விலங்குமாட்டி, சிறையிலடைக்கப்பட்டான். அவன் திரவியமுழுதும் துரைத்தனத்திற் சேர்க்கப்பட்டன. வீடு முதலானவகை ளடங்கலும் அதிகாரிகளால் காவல் வைக்கப்பட்டன.

திருமலைச்செட்டியைப் பிடித்து அடைத்தபின், அவ்வூர் அதிகாரியும், அவனைச்சேர்ந்த மந்திராலோசனை சபையார் எட்டுப்பேர்களுமிருந்து, அவன்செய்த குற்றத்தை விளக்கி, குற்றவாளியென்றே தீர்மானித்து, நாளைக்காலை ஆறுமணிக்குத் திருமலைச்செட்டியைக் கழுவிலேற்றிக் கொல்லவேண்டியது என்று தீர்ப்பெழுதி, அதிகாரியும் எட்டுப்பேரும் கையெழுத்திட்டு, அந்தத் தீர்ப்புப் பத்திரத்தை ஒரு கைப்பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டு, அவரவர் சாகைக்குப் போய்விட்டார்கள். பிடிபட்ட திருமலைச்செட்டி சிறைச்சாலையில் தனியே அடைபட்டிருந்தான். கழுமரமும் நட்டப்பட்டது.

துரைத்தனக் குற்றவாளியென்று சிறைப்பட்டிருக்கும் திருமலைச்செட்டிக்கு மீட்சிபெற வழியொன்றுமில்லை; "பட்டாலறிவான் சண்டாளன்" என்பதுபோல, அப்போதுதான் நாம்செய்தது பெருங் குற்றமென்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. சிறைமீட்சி பெறுவதற்குப் பல வழியும் சிந்தனை பண்ணினான்; ஒன்றிலும் அவனுக்கு நன்மைகிடைக்குமென்று தோன்றவில்லை. இனி நாம் என் செய்வோம்! என்று மனம் வாடினவனாய், சிறைச்சாலையிலேயே யிருந்தான். அன்று பொழுதுபட்டு இரவாயிற்று, ஊணுறக்கமின்றித் துக்கத்தில் மூழ்கினவனாய் உட்கார்ந்திருந்தான். பின்னும் அவன் மனம் சும்மா இருக்கவில்லை. பலவகையிலும் ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டிருந்தது; நமது தெய்வங்களையாவது பிரார்த்தனைபண்ணி வேண்டிக் கொள்ளலாமென்று நினைத்து, ஒவ்வொரு தெய்வத்தையும் குறித்து, ஒவ்வொரு விதமாக நேர்ந்து, எனக்குச் சாதகமாவதற்கு ஒரு குறிகாட்ட வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டான். அப்படிப்பட்ட குறியொன்றும் அவனுக்குக் காணப்படவில்லை. அதற்கு பிரதிபலனாக, நாளைக்காலை ஆறுமணிக்கு நீ கழுமரத்தில் கொல்லப்படுவாயென்று நடுச்சாமத்தில் ஒருவன்போய் அவனுக்குச் சொன்னான்.

கழுவிலிட்டுக் கொல்லப்படுவோ மென்பதைத் திருமலைச்செட்டி அறிந்தவுடன் அவன் மனம் என்னபாடுதான் படாது! திகில்பிடித்துத் தடுமாறினான். சிறைமீட்சிக்கே சாதகஞ்செய்யத் திராணியில்லாத நமது தெய்வங்கள் இனி நம்மை கொலையிலிருந்து மீட்கப்போகின்றனவா! என்று எல்லாவற்றையும் கைவிட்டுச் சோர்ந்துபோனான். அவனுக்கு பரிவுற்று உதவிசெய்வார் யாருமில்லையே. அதனால், இனி நமக்கு மரணமே கதியென்று உள்ளஞ் சோர்ந்து படுத்திருந்தான். அப்போது அவனுக்குத் திடீரென்று ஒரு நினைப்புவந்தது. அதாவது :— நமது தெய்

வங்கள் தாம் நமக்கு உதவி செய்யவில்லை ; தொலையட்டும். இனி நாம் இக்கொலையிலிருந்து மீட்சிபெற வேறுவழியில்லை. ஆயினும், இக்காலத்தில் நாகூரில் அடங்கி விளங்குகின்ற மீறன்சாகிபு ஆண்டவர்களை நாம் இப்போது வேண்டிக் கொண்டால், அவர்கள் நமக்கு உதவிசெய்ய மாட்டார் களா ? என்பதே.

இவ்வித நினைப்பு அவனுக்கு அர்த்தசாமத்தில் வந் தது. வரவே, மற்றுமான எவ்வித எண்ணங்களையும் விட் டொழித்து, பரிசுத்தமானதாய், நாகூரைத் தியானித்துக் கொண்டு " நாகூர்மீறன்சாகிபே, தமியேன் தவறுசெய்து விட்டேன். இப்போது அகப்பட்டுக் கலங்குகின்றேன். நாளைக்கு என்னைக் கழுவிலிட்டுக் கொல்லப்போகின்றார்கள். இக்கொலையிலிருந்து என்னைமீட்டி ரக்ஷிக்கவேண்டும். அடியேன் மீட்சிபெறுவேனானால், சயப்பாளங்களும், குமஞ் சானும், அகிற்கட்டை சந்தனக்கட்டைகளும் என் கப்பல் நிறையவேற்றி, அக்கப்பலோடே தங்கள் திருவடிகளுக்குத் தக்ஷிணையாக அநுப்புகின்றேன்" என்று இவ்வாறு பிரார்த்தனை பண்ணினான். இந்தப் பிரார்த்தனையெண்ணத் துடன் ஒரே சிந்தனையாக ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மீது மனதை வைத்தவனாய் உட்கார்ந்திருந்தான். அப்போது அவனுக்கு தூக்கம் வந்தது.

பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்ட திருமலைச்செட்டிக் குத் தூக்கம்வந்து கண்ணைமயக்கினவுடன், ஒரு சொப்ப னங்கண்டான். அந்தச் சொப்பனத்தில் பிரகாச முகத்தை யுடைய மகா துறவிகளிற்சிறந்த தவத்தினரான ஒரு முதியவர் கையில் தடியுடன் வந்துநின்று " ஏ, திருமலைச் செட்டி, அஞ்சாதிரு. நாளைக் காலையில் நீ விடுதல் பெறு வாய்" என்றுசொல்லி, கைத்தடியால் அவன் முதுகில் ஒரு அடியடித்துவிட்டு மறைந்தார். தடியடியால் திருமலைச் செட்டி பதறிவிழித்து, கண்டகனவை நினைவுகூர்ந்து,

சஎசு கன்ஜூல் கருமாத்து.

ஆண்டவரவர்கள் நம்மை ரக்ஷிப்பார்களென்று தைரிய முற்று, சந்தோஷத்துடன் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான்.

திருமலைச்செட்டியின் சொப்பனத்தில் வந்த முதியவர் அப்போதே அதிகாரியிடத்திலும், அவன் மனைவியிடத் திலும், கொலைத்தீர்ப்பில் கையெழுத்திட்ட எட்டுப்பே ரிடத்திலும், அவரவர் மனைவிகளிடத்திலும்போய் "திரு மலைச்செட்டி நம்மிடம் அடைக்கலமாயிருக்கின்றான். அவ னைக் கொல்லுதல் நமக்குச் சம்மதமல்ல. நாளைக்கே விடு தல்செய்துவிடவேண்டும்" என்றுசொல்லி, கைத்தடியால் முதுகுகளில் அடித்துவிட்டுப்போய்விட்டார். இச்சொப்ப னத்தை அவர்களெல்லாரும் ஒரேவேளையில் கண்டார்கள்.

அவரவர் வீட்டில் அர்த்தசாமத்தில் சொப்பனங் கண்ட அவர்களனைவரும் பதறியெழுந்து, அவரவர் மனைவிகளோடு ஆச்சரியத்துடன் பேசிக்கொண்டு, பொழுது விடிவதை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். பின் சேவல்கூவிப் பொழுது விடிந்தது. அதிகாரியே அவசரப் பட்டவனாய் முந்தி உத்தியோகசாலைக்குவந்து, எட்டுபேர்களையு மழைத்து வர ஆள் விட்டான். அவ்வெட்டுப் பேர்களும் இவனைப் போலவே தனித்தனி ஆச்சரியப்பட்டவர்களாய்ப் புறப் பட்டுவந்து கூடினார்கள்.

எல்லாருங்கூடி உட்கார்ந்தவுடன் அதிகாரியே தான் கண்ட சொப்பனத்தை முந்தி அவர்களுக்குச் சொன்னான். இதைக்கேட்ட அவர்களும் தனித்தனியாகத் தாங்கள் கண்ட சொப்பனத்தைச் சொல்லி, அடிபட்ட முதுகுகளை யும் ஒருவருக்கொருவர் காட்டிக்கொண்டார்கள். இது அவர் களுக்கு அதிக ஆச்சரியாற்புதமா யிருந்தது. திருமலைச் செட்டிக்காகவே இது நடந்ததென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு, முதல்நாள் எழுதிக் கைப்பெட்டிக்குள் வைத்த தீர்ப்பை யெடுத்துப் பார்த்தார்கள். அதில் "கழுவேற்றிக்

கொல்லவேண்டியது'' என்று எழுதின எழுத்துகள் இல்லாமல் ''விடுதல் செய்யவேண்டியது'' என்று மாற்றியெழுதப்பட்டிருந்தது. இதைக்கண்டவுடனே அவர்கள் வேர்த்து விதிர்த்துப்போய், திருமலைச்செட்டியைக் கொண்டுவரும்படி சிறைச்சாலைக்கு ஆளனுப்பினார்கள்.

திருமலைச்செட்டி சிறைச்சாலையிலிருந்து இட்ட விலங்குடன் கொண்டுவந்து அங்கே நிறுத்தப்பட்டான். அவன் விலங்கை தறித்துவிடும்படி அதிகாரியின் கட்டளை பிறந்தது. அப்படியே விலங்கு தறிக்கப்பட்டது. பின்பு அதிகாரி முதலான உத்தியோகஸ்தர்கள் அவனைப் பார்த்து:—நீ இன்றிரா சிறைக்கூடத்திலிருக்கும்போது நூதனம் யாதும் கண்டதுண்டா? என்று கேட்டார்கள். அதற்குத் திருமலைச்செட்டி: துரைகளே, நான் சிறையிலடைபட்டபோது என் குலதெய்வமுதலான பல தெய்வங்களையுந் தியானித்து, சிறையிருப்பை விட்டு மீட்டவேண்டிப் பிரார்த்தித்தேன். அதனால் அநுகூலமான யாதொரு அறிகுறியும் எனக்குத் தோற்றப்படவில்லை. நாளைக்காலையில் நீ கழுவிலேற்றிக் கொல்லப்படுவாயென்று அர்த்த சாமத்தில் ஒருவன் வந்து சொன்னான். அதைக்கேட்டு நான் மனந்தடுமாறி, இக்காலத்தில் நாகூரிலடங்கி விளங்கும் மீறன்சாகிபு ஆண்டவரைப் பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டேன். நான் மீட்சிப்பெற்றால் சில தக்ஷிணைகளனுப்புவதாகவும் நேர்ந்தேன். அப்போது எனக்கு நித்திரை வந்தது. கண்மயங்கும்போது, ஒரு முதியவர் என் சொப்பனத்தில் வந்து: '' நீ அஞ்சாதிரு. நாளைகாலையில் விடுதல் பெறுவாய்'' என்று சொல்லி, கையிலிருந்த தடியால் முதுகில் அடித்துவிட்டுப் போனார். வேறுநூதனமொன்றுமில்லை என்று சொல்லி, முதுகைக் காட்டினான். இதைக்கேட்ட அவர்கள் மறத்துப்போய், இதுமகா ஆச்சரியம்: இவன் கண்டவிதமும், அதற்கொத்தபடியே நாம் கண்டவை

களும், அதிக ஆச்சரியமாயிருக்கின்றன. இவனை நாம் விடுதல் செய்யாவிடில், நமக்கு ஏதும் ஆபத்துச் சம்பவிக்கும். ஆதலால், இவனை விட்டுவிடுவதே உத்தமமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, திருமலைச்செட்டியைப் பார்த்து: நாகூரிலுள்ள அந்த மகா பெரியவர் உன் குற்றத்தை மன்னித்துவிட்டார். அதனால் நீ விடுதலடைவாயாக. உன்னை நாங்கள் விடுதல் செய்துவிட்டோம். நீ போய், உன் பிரார்த்தனைப்படி நடத்து என்று சொல்லி, அவனையனுப்பிவிட்டார்கள். பின் அவனுடைய திரவியமுதலியவையெல்லாம் அவனுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டன. திருமலைச்செட்டி விடுதலடைந்து, சந்தோஷகரத்தினனாய் வீடு சேர்ந்தான்.

கொலைத்தீர்ப்பை மாற்றினது முற்றிற்று.

௧௧௨-ம் அத்தியாயம்.

மரக்கல மழைத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் திருமலைச்செட்டியனுப்பின ஆளில்லாமரக்கலத்தை அழைத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான் சுல்தான் ஷாஹுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்களின் அற்புத மகத்துவத்தினால் கொலையிலிருந்து விடுதல்பெற்ற திருமலைச்செட்டி வீடு சேர்ந்த அன்றைக்கே, தன் பிரார்த்தனைப்படி ஆண்டவரவர்களுக்குக் காணிக்கையையனுப்ப எத்தனப்பட்டு, ஈயப்பாளங்களும், உயர்தரப் பாற்குமஞ்சானும், சந்தனமரம் அகில் மரங்களும் ஏராளமாக வாங்கி, தனக்குச் சொந்தமான ஒரு கப்பல் நிறைய ஏற்றினன். இந்தச் சாமான்களடங்கலும் நிறைபாரமாக ஏற்றினபின், இதை ஊரதிகாரிக்கும், அவ

ளைச்சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும், ஊரிலுள்ள மற்றப் பிரதானமானவர்களுக்குந் தெரிவித்து, எல்லாரையு மழைத்துக்கொண்டு கப்பலுக்கு வந்தான். கப்பலில் வேறே யேற்றுமதியின்றி, இந்தக் காணிக்கைப்பொருள்களே யேற்றப்பட்டிருந்தது மன்றி, மாலுமிமுதலான கலாசுகாரக்கடலோடிகளெல்லாரும் தயாரா யிருந்தார்கள்.

கப்பலுக்குச் சென்ற திருமலைச்செட்டி ஏற்றுமதிகளைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டு, கப்பலின் தட்டுவாய்களில் மூடிபோட்டு அடைத்து, துரைத்தனமுத்திரை வைத்தான். அதன்பின், ஒருகடிதமெடுத்து அதில் தனக்கு நேரிட்ட விபத்தையும், தான்கண்ட புதுமையையும், விடுதல் பெற்றதையும் விவரமா எழுதி, இக்கப்பலும், ஏற்றுமதிச்சாமான்களும் நாகூர் மீறன்சாகிபு ஆண்டவர்களுக்குக் காணிக்கையாக அநுப்பப்படுகின்றனவென்பதையுங் குறித்துக் கீழே கையெழுத்திட்டு மடித்து, அக்கடிதத்தை ஒரு கைப்பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டி, சாவியை அதன்வாயில் கட்டித் தொங்கவிட்டு, அப்பெட்டியை மாலுமியிருக்கும் அறைக்குள் வைத்துவிட்டு, கப்பலின் பாய்களனைத்தையும் அவிழ்த்து, விரித்து இழுத்துக் கட்டும்படி உத்தரவு செய்தான். அப்படியே கலாசுகாரர்கள் செய்து முடித்தார்கள். பின் நங்கூரத்தைத் தூக்கக் கட்டளை பண்ணினான். நங்கூரமுந் தூக்கப்பட்டது. கப்பல் ஓடும்பக்குவத்திலானபோது, மாலுமிமுதலான கலாசுகாரர்களும், மற்றவர்களும், கரைக்குப்போகப் படகுகளிலிறங்கிவிடுங்க ளென்று கட்டளை யிட்டான். அப்போது துரைத்தன அதிகாரி அவனைப்பார்த்து; செட்டீ, ஆளொன்று மில்லாமல் வெறுங்கப்பல் எப்படி ஓடிச்செல்லும்? எல்லாரையும் இறங்கச்சொல்லுகின்றாயே! இதென்ன ஆச்சரியம்!! என்று கேட்டான். அதற்குச் செட்டி: அதிகாலையில் கழுவேறிமாளவிருந்த என்னை அதிலிருந்து மீட்டி

சஅ௦ கன்ஜூல் கருமாத்து.

ரக்ஷித்த நாகூராண்டவர், இக்கப்பலை ஆளேறியிருந்து செலுத்தாமல் அழைத்துக்கொள்ளுவது ஆச்சரியமா? அல்ல; அல்ல. அப்படியே அழைத்துக் கொள்ளுவார். வேண்டுமானால் அதை நீங்கள் பாருங்கள், கரையிறங்குங்கள் என்று வதில் சொன்னன். இதைக்கேட்ட எல்லாரும் படகுகளினிறங்கினர்கள். திருமலைச்செட்டியும் இறங்கிவிட்டான்.

எல்லாரும் படகுகளிலிறங்கிக் கரையிற்போய், அங்கேயே நின்று கப்பலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். காற்று முகத்திற் கிடந்த கப்பல் தானகத்திரும்பி, மேல்புறம் நோக்கி ஓடத் தொடங்கிற்று. கப்பல் நாகூர்த்துறைக்கு நேராய்த் தலைவைத்து ஓடுவதை அதிகாரிமுதல் எல்லாரும் பார்த்து அதிசயித்தவர்களாய், கப்பல் மறையும் வரையும் நின்று, மறைந்தபின் அவரவர் சாகைபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். திருமலைச்செட்டியும் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவம் அங்கே மிகவும் பாராட்டிப் பேசப்பட்டது.

மலாக்காத் துறையிலிருந்து ஆளின்றித் தானக ஓட ஆரம்பித்த காணிக்கைக்கப்பல் இரண்டு மூன்று தினத்திற்குள் நாகூர்க்கரைக்கு நேரேவந்து, பின் அங்கிருந்து தெற்கே திரும்பி நாகபட்டண துறைக்குப்போய், அங்கு நங்கூரமிட்டுக் கிடக்கும் கப்பல்களுக்குப் பக்கத்தில் தரிபட்டு நின்றது. அப்போது மீன்பிடிப்பதற்கு அங்கே திரிந்த கட்டுமரக்காரப் பரதர்கள், புதிதாயோடிவந்த கப்பலாயிற்றே, மீன் வாங்குவார்கள் என்று எண்ணி, கப்பலருகிற்போய்ப் பார்த்தார்கள். கப்பலில் ஆட்பழக்கமேயில்லை. நங்கூர மிடாமலும், பாய்கள் கட்டப்படாமலும், கப்பல் நிற்பதைப் பார்த்துக் கரைக்குவந்து, துறைமுக அதிகாரிக்குத் தெரிவித்தார்கள். இதைக்கேட்ட அதிகாரியும், சேவகாட்களும் புறப்பட்டு, படகேறிக் கப்பலுக்குப் போய்ப் பார்வை யிட்டார்கள். கப்பலில் ஒரு ஆளாவ

தில்லை. நங்கூரம் போடப்படாமல் தூக்கிவைத்தபடி யிருந் தது. பாய்களும் விரித்தபடி யிருந்தன. இவ் வெல்லா வற்றையும் பார்த்துவிட்டு, தட்டுவாய்களைப் பார்த்தார் கள்; எல்லாம் மூடப்பட்டு, உலாந்தா முத்திரை வைத்தி ருந்தன. மாலுமியிருக்கும் அறைக்குள் நுழைந்து பார்த்த போது, அங்கே கைப்பெட்டி யொன்று சாவியோடிருக் கக்கண்டு, அதைத் திறந்தார்கள்; உள்ளே கடிதமொன் றிருந்தது. அதையெடுத்து வாசித்து, இக்கப்பல் திரும லைச்செட்டி யென்பவன் மலாக்காவிலிருந்து ஆண்டவரவர் களுக்கு அநுப்பினதென்று தெரிந்து, ஆளில்லாதபடி இக்கப்பலை ஆண்டவரவர்களே அழைத்தார்களென்று ஆச்சரியப்பட்டு, இவர்களும் உலாந்தா துரைத்தனத்தார் ஆகையால், தட்டுவாய் முத்திரைகளை யுடைத்துப் பார்வை யிட்டுக்கொண்டு, நங்கூரம் போடுவித்து, பாய்களைக் கட்டு வித்து, கரைக்குவந்து, படகுவிட்டுச் சாமான்களை யிறக்கக் கட்டளை பண்ணினார்கள்.

ஈயப் பாளங்களும், குமஞ்சான் பெட்டிகளும் இறக்கி, பண்ட சாலைகளில் வைக்கப்பட்டன. அகில் மரங்களும், சந்தன மரங்களும் இறக்கி, கடற்கரை மைதானில் அடுக் கப்பட்டன இப்படி எல்லாமிறங்கினபின், துறைமுக வதிகாரி அச்சாமான்களுக்குக் காவற்காரரை நியமித்து வைத்துவிட்டு, கப்பலிலும் இரண்டுமூன்று பேரைக் காவல்வைத்துவிட்டு, இவற்றை என்ன செய்கிறதென்று ஊரதிகாரிக்குத் தெரிவித்து வதிலை யெதிர்பார்த்திருந் தான். இதற்குள் இந்தச் சமாசாரம் நாகூருக்கு வந்து விட்டது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்கள் காதில் இது விழுந்தபோது, சில ஆட்களையழைத்து, எங்கள் பொருள்கள் உங்கள்வசம் வந்திருகின்றன. அவற்றை

உடனே எங்களுக்கு அநுப்பிவிடுங்களென்று ஊரதிகாரிக்குச் சொல்லியநுப்பினார்கள். இவ்வாட்கள் அங்கேபோய்ச் சங்கதியைச் சொன்னவுடன், அவ்வதிகாரி இவர்களைப் பார்த்து: ஆம்; உங்கள் பொருள்கள் எங்கள் வசந்தானிருக்கின்றன. கடற்கரையிலிருக்கிற சந்தனமரம் அகில் மரங்களையெல்லாம் தெப்பங்கட்டி, அவ்விடத்தில்தானே வைத்துவிடுகிறோம். இப்போது ஊரில் மழைபெய்யாமல் பஞ்சம் பிடித்திருக்கின்றது. ஜனங்கள் மிகக் கஷ்டப்படுகின்றார்கள். ஆளில்லாக் கப்பலை அற்புதகரமாக அழைத்த ஆண்டவரவர்கள் மழைபெய்யச்செய்து எங்கும் வெள்ளக் காடாக்கி, அந்த வெள்ளத்திலேயே தெப்பங்களை மிதப்பித்து நாகூருக்கு வரவழைக்கவேண்டும். இதுதான் எங்கள் கோரிக்கை. அதன்பின் மற்றப்பொருள்களை ஒப்படைத்துவிடுகின்றோம் என்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட ஆட்கள் திரும்பிவந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்களிடம் தெரிவித்தார்கள்.

இதைக்கேட்ட அப்போதே அவர்கள் ஆண்டவரவர்களின் தர்காவின் முன்வாசலிற்போய் நின்று, சங்கதியை முறையிட்டார்கள். அன்று பொழுதுபட்டு இரவாகவே, ஆகாய முழுதும் மந்தாரத்தால் மூடப்பட்டு மழைபெய்யத் தொடங்கிற்று. முன்னிரவிலேயே பெய்யத் தொடங்கின மழை விடியும் வரையும் சோனாமாரியாகப் பொழிந்தது. எங்கே பார்த்தாலும் வெள்ளமயமாயிருந்தது. நாகபட்டணத் துறையிலிருந்து நாகூர்வரையுமுள்ள கடற்கரை மைதான் முழுதும் மழைவெள்ளம் பிரவாகித்துக் கட்டிக்கொண்டது. பொழுது விடியுமுன் அந்த வெள்ளத்தின்வழியே சந்தனமரம் அகில் மரங்கள் கட்டப்பட்ட தெப்பங்கள் மிதந்து, நாகூருக்குவந்து, தர்காவின் பக்கத்தில் ஒதுங்கிக் கிடந்தன.

[அன்று முதலாகவே மாரிகாலங்களில் நாகப்பட்டணத்திற்கும், நாகூருக்கும் இடையிலுள்ள கடற்கரை மைதானில் தண்ணீர்கட்டி நின்று, பிரவாகமாகக் காணப்படுகின்றது.]

பொழுது விடிந்தவுடன் அதிகாரி முதலானவர்கள் கடற்கரைக்குவந்து தெப்பங்களைக் காணுமல், நாகூருக்கு ஆளனுப்பித் தெப்பம்போய்ச் சேர்ந்துவிட்டதை யறிந்து, புதுமையாய்ச் சந்தோஷப் பட்டார்கள். அன்றேடே பஞ்சமுந் தொலைந்தது. அன்றுகாலையில் தெப்பங்களைப் பிரித்து மரங்களாக்கி, தூர்காவுக்குக் கொண்டுவரப் பட்டன.

பின்பு ஊரதிகாரி ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்களுக்கு ஆளனுப்பி, மற்றவைகளை ஒப்புக்கொள்ளச் சொன்னன். இவர்கள் உடனே தகுந்த ஆட்களுக்குக் கட்டளை பண்ணி, கப்பலையும், ஈயப்பாளங்களையும், அங்கேயே விற்கச்செய்து, அந்தப் பணத்தையும், குமஞ்சான்பெட்டிகளையும் தங்களிடம் வரவழைத்துக் கொண்டார்கள்.

[கப்பல் விற்றதும், ஈயப்பாளம் விற்றதுமான பணங்களை ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்கள் அநுபவித்துக்கொள்ளவில்லை. அந்தப்பணத்தைக்கொண்டு, ஆண்டவரவர்களின் தூர்காவைப் பருப்பித்துக் கட்டினர்கள். முன் இராயதுஞ்சாலி மரைக்காயர் கட்டின கட்டிடத்தின்முன் முகப்பிலிருந்து இப்போது வெள்ளிக்கதவிட்டிருக்கும் முன்வாசல்வரையும் பருப்பித்துக் கட்டப்பட்டது. உள்ளேஇராயதுஞ்சாலி மரைக்காயர் கட்டின கட்டிடத்து முதல்வாசலுக்குப்பின் நான்குவாசல்கள் ஒன்றுக்குமுன் ஒன்றுக வைக்கப்பட்டு; ஆக ஐந்துவாசல்களையும் யுடையதாகக் கட்டிமுடிந்தது. முந்தியிருந்த தாழ்வார மண்டபத்தை யுள்ளடக்கி அதையொருசுற்றுக்கி, அதன் வெளியில் மற்றொருசுற்று மண்டபமும் கட்டினர்கள். அந்த இரண்டு சுற்று மண்டபத்திற்கு உள்ளேதான் ஆண்டவரவர்களின் சிறப்பான கபுறு இருக்கின்றது. கபுறிருக்குங் கட்டிடத்தின் மேல் முன் கட்டப்பட்ட குவிந்த சிகரமண்டபத்தை உள்ளடக்கி, மேலேயொரு குவிந்த சிகர மண்டபமும் கட்டினர்கள். அந்த மண்டபந்தான் கபுறுக்கு நேராகத் தோற்றப்படுகின்றது. திருமலைச் செட்டி

249

யநுப்பின சந்தனமரம், அகில்மரங்கள் முன்வாசற் பக்கத்திலுள்ள மண்டபங்களுக்குள்ளே வேலைசெய்து போடப்பட்டிருக்கின்றன. உள்ளே போய்ப் பார்ப்பவர்களுக்கு அந்தமரங்கள் நன்றாய்த் தெரியும்.]

மரக்கலமழைத்தது முற்றிற்று.

கக௩-ம் அத்தியாயம்.

கூலி கொடுத்தது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தர்காவைச் சூழ வேலியடைத்த ஆட்களுக்குக் கூலிகொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றன.]

ஹலறத்து மீருன்சுல்தான் ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்களின் அன்புபெற்ற பௌத்திரர்கள் சுகமாக வாழ்ந்திருக்கும் அக்காலத்தில், காணிக்கைவரும்படி அடுத்தடுத்துவருவதால் தர்காவாசலில் ஆளிருந்து அதை வாங்குவது கஷ்டமா யிருப்பதைப்பற்றி ஒரு உண்டியற்குடம் தயார்பண்ணி, அந்தக்குடத்தை முன்வாசற்படிமேல் வைத்தார்கள். பிரார்த்தனைக்கு வருகிற ஜனங்கள் தங்கள் காணிக்கைகளை அக்குடத்தில் போட்டுவந்தார்கள். அதி காலையில் வைக்கும் உண்டியற் குடத்தை மாலையானபின் எடுத்து, அதிலுள்ள பொருள்களைப் பங்குபிரித்து, அவரவர் எடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். அன்று முதல் இப்படி வழக்கமாயிற்று.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்கள் அலங்காரமான தர்காவைச்சூழ நான்குபுறமும் அரணாக வேலியடைத்து வைக்கவேண்டுமென்று நாடி, அதற்கான சாமான்கள் தயார்செய்து, கூலிக்காரர்களை யழைத்து வேலி வேலை தொடங்கினார்கள். அக்கூலிக்காரர்கள் நாலைந்து தினம் நின்று வேலியடைத்து வந்தார்கள். கடைசிநாள்

* வேலியடைத்து முடிந்தது. வேலியடைத்து முடியும் அன்றுமாலைக்குப்பின் ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்கள் ஒவ்வொருநாளும் பங்குபிரித்துக்கொள்ளும் வழக்கப்படி உண்டியற்குடத்தையெடுத்துப் பங்குபிரித்துக்கொண்டாகள்.

பொழுதுபட்டபின் வேலியடைத்த கூலிக்காரர்கள் வந்துநின்று கூலிகேட்டார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்கள், ஆ! என்னவேலை செய்தோம்!! உண்டியலைப் பங்கிட்டுவிட்டோமே! இவர்களின் கூலியை! கொடுப்பவர் யார்? ஒருவரே கொடுப்பதும் கூடாதே! எல்லாருஞ் சேர்ந்து மறுபடியும் பணஞ்சேர்த்தா கொடுப்போம்? உண்டியல் பங்கிடுமுன்னமே இவர்கள் கூலியை அதிலிருந்து பொதுவிலெடுத்தல்லவா கொடுத்திடவேண்டும்? ஞாபகமின்றிச் செய்துவிட்டோமே! என்று ஒருவரோ டொருவர் கவலையுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தநேரத்தில் தர்காவின் பக்கத்திலிருந்து விருத்தாப்பியமான ஒரு புதுமனிதர் வந்துநின்று அவர்களைப்பார்த்து: நீங்கள் ஏன் கவலைப்படுகின்றீர்கள்? உங்களைச் சஞ்சலப்படவிடாமல் ஆதரிக்கும் ஆண்டவரவர்கள் உங்களுக்கு இருக்கின்றார்களே? நீங்கள் அந்த உண்டியற்குடத்தை யெடுத்துப் பாருங்கள். கூலிக்குத்தக்க பணமிருக்கும் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

உடனே அவர்கள் உண்டியற்குடத்தைக் கொண்டுவரச் சொல்லி, குலுக்கிப் பார்த்தார்கள்; உள்ளே பணமிருப்ப

---

* இந்த வேலியானது இப்போது சாகிபுமனாரு விருக்குமிடம் ஒருமூலையும், ஒட்டுமனாரு விருக்குமிடம், ஒருமூலையும், முதுபக்குமனாரு விருக்குமிடம் ஒருமூலையும், தலைமாட்டுமனாரு விருக்குமிடம் ஒருமூலையுமாக தர்காவை உள்ளடக்கிச் சதுராகாரமாக முந்தி அடைக்கப்பட்டிருந்தது.

250

தாகத் தெரிந்தது. அவிழ்த்துக் கொட்டினார்கள்; கலகல வென்று வெள்ளிநாணயங்கள் விழுந்தன. விழுந்த நாண யத்தை யெடுத்து எண்ணிப்பார்த்தார்கள், வேலியடைந்த கூலிக்காரர் அத்தனைபெயர்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டிகூலி எவ்வளவோ, அவ்வளவுபணந்தான் இருந்தது. ஒரு சல்லியாவது கூடவுமில்லை; குறையவுமில்லை. அந்தப் பணத்தைக்கூலிக்காரர்களுக்குக் கணக்குப்படி கொடுத்து அநுப்பிவிட்டு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைப் புகழ்ந்து, சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

கூலிகொடுத்தது முற்றிற்று.

கககச-ம் அத்தியாயம்.

அற்புதவாட்செய்தி.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தர்காவுக்கு வடபுறமிருந்த மூங்கில்களை வெட்டின ஒருதலைவன், அற்புதகரமான வாளினால் கழுத்தறுப்புண்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவ ரவர்களின் தர்காவின் தலைமாட்டுப்புறத்தில் சில மூங்கிற் புதர்களிருந்தன. அம்மூங்கில்கள் மிகச்செழித்து, ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன. அக்காலத்தில் நாகூருக்கு மேல்புறமுள்ள நாட்டின் அதிகாரியொருவ னுண்டாயிருந்தான். அவன் அதிக்கிரமியானவன். அவனுக்கு வீட்டுவேலைக்காக நல்ல மூங்கில்கள் தேவையாயிருந்தன. அதனால், அவன் தன் ஆட்களைப் பலதிசையும்போய் நல்லமூங்கில் எங்கிருக்கிற தென்று பார்த்துவரும்படி அனுப்பியிருந்தான்.

மூங்கில் தேடிப் புறப்பட்ட ஆட்கள் பலபக்கமாகப் பிரிந்து போனார்கள். ஒருபிரிவார் கீழ்புறமாகப் பார்வை யிட்டுக்கொண்டே நாகூர்வரையும் வந்தார்கள். இங்கே

தர்காவின் தலைமாட்டுப்பக்கம் வளமானமூங்கில்க ளிருப் பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. வந்து பார்த்து உடனே திரும்பிப்போய், இன்னவிடத்தில் நல்ல நல்ல மூங்கில்க ளிருக்கின்றனவென்று, அதிகாரியினிடம் தெரிவித்தார்கள். அப்போதே அவன் பல்லக்குத் தயார்பண்ணி யேறிக் கொண்டு, தன் சேவகர் பலர் புடைசூழ நாகூருக்கு வந்து, மூங்கில்களைப் பார்வையிட்டான். தன் வேலைக்குத் தகுதி யான மூங்கிலென்று அவன் சந்தோஷப்பட்டு, அவற்றை வெட்டும்படி ஆட்களையேவினன்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் திவ்வியஸ்தலத்தி லுள்ளதாயிற்றே யென்று அஞ்சினவனுமல்ல: அதற்குரிய வர்களான ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்களிடம் அநு மதிபெற்றுக்கொண்டவனுமல்ல. அவன் ஒன்றையும் கவ னிக்காமல் வெட்டக் கட்டளைபண்ணினவுடன், ஆட்கள் நின்று வெட்டினார்கள். மூங்கில் வெட்டுகின்றார்களென்று ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்கள் அறிந்து அங்கே போய், இது ஆண்டவரவர்களின் தர்காவைச் சேர்ந்தது. வெட்டப்படாது; வெட்டாதீர்கள் என்று தடுத்தார்கள். அதிக்கிரமியான அந்த அதிகாரி இவர்கள் தடுப்பதைக் கொஞ்சமும் சட்டைபண்ணவில்லை. தனக்கு வேண்டிய மட்டும் வெட்டுவித்து, எல்லாவற்றையும் புணையாகச் சேர்த்துக்கட்டி, ஆற்றுவழியாய் இழுத்துக் கொண்டு வாருங்களென்று கட்டளை பண்ணிவிட்டு, சிலசேவகர் பின்னேவரப் பல்லக்கிலேறிப் போய்விட்டான். அவன் கட்டளைப்படியே ஆட்கள் மூங்கில்களைத் தெப்பமாகக் கட்டி, ஆற்றி லிழுத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

இவற்றை பார்த்து நின்ற பௌத்திரர்கள் தங்கள் பாட்டனாரவர்களின் தர்கா வாசலில் வந்து நின்று: எங்கள் மூங்கிலை அநுமதியின்றி அதிக்கிரமமாய் வெட்டிக்கொண்டு போகிறார்கள். இதைத் தாங்கள் கேட்டுக்கொடுங்கள்.

என்று முறையிட்டார்கள். இப்படியிவர்கள் முறையிட்டு நிற்கும்போதே, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கபுறுமீது போர்த்திருக்கும் போர்வைக்குள்ளிருந்து ஒரு ஓலைச்சுருள் புறப்பட்டது.

புறப்பட்ட ஓலைச்சுருள் பறவை பறந்தாற்போல ஆகாயமார்க்கமாய்ப் பறந்து, பல்லக்கிற் போகிற அதிகாரியின் மடியிற்போய் விழுந்தது. மடியில் என்ன வந்து விழுந்ததென்று பதறினவனாகப் பார்த்தான்; ஓலைச்சுருளென்று தெரிந்தது. உடனே அதைக் கையிலெடுத்து, அதன் இருதலைப்பையும் விரித்து வாசிக்கலாமென்று முகத்துக்கு முன் கொண்டுபோனான். அவ்வோலை இருபுறமும் கருக்குள்ள வாளாய் நீண்டது. அவன்கையே அதைக்கொண்டுபோய்க் கழுத்தில்வைத்து இறுக்கிற்று. அவன் கழுத்து அறுப்புண்டு பிரேதமாய்ப் பல்லக்குள்ளே சாய்ந்தான்.

பல்லக்கின் இருபுறமும் ரத்தம் பிரவாகித்து வழிந்து ஓடிற்று. பல்லக்குச் சுமந்து செல்வோர் ரத்தத்தைக்கண்டு, இதென்ன? ரத்தமேது? என்று சொல்லிப் பல்லக்கையிறக்கிவைத்து, உள்ளே பார்த்தார்கள். அவர்கள் எஜமான் கழுத்தறுப்புண்டு, பிரேதமாய்க் கிடப்பது தெரிந்தது. அவர்கள் கூக்குரலிட்டார்கள். பின்னேபோன சில சேவகர்கள் ஓடிப்போய்ப் பிரேதமாய்க் கிடைப்பதைக் கண்டார்கள்.

கூடப்போன சேவகர்களுக்கு, இது வேறொன்றுமல்ல மீறன்சாகிபு ஆண்டவர்களுடைய பள்ளியருகில் நின்ற மூங்கிலை அவர்களின் பௌத்திரர்கள் தடுத்தும் மதிக்காமல் இவன் வெட்டினபடியாலேதான் இப்படி நேரிட்டது என்று தெரியவந்தது. உடனே அவர்கள் அஞ்சி நடுநடுங்கி, நாம் மூங்கில் தெப்பத்தைத் திருப்பிக் கொண்டுபோய் உடையவர்களிடம் ஒப்படைத்து, மன்னிப்புப் பெறவேண்

டும். இல்லாவிட்டால், நமக்கும் ஆபத்துவரும் என்று தீர் மானித்துக்கொண்டு, பிரேதத்தைப் பல்லக்குடன் அவன் சாகைக்குக் கொண்டுபோகச் சொல்லிவிட்டு, ஆற்றுவழியே யிழுத்துப்போகிற தெப்பத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு நாகூருக்கு வரும்படி ஒரு ஆளையநுப்பிவிட்டு நாகூருக்கு வந்தார்கள். அதன்பின் மூங்கிற்புணையும் திரும்பி நாகூர் வந்து சேர்ந்தது.

வந்த சேவகர்கள் தர்காவுக்குமுன் நடுங்கி நின்று: எஜ மானவர்களே, எங்கள் எஜமானுடன் கூடி அவன் சொற் கேட்டு, நாங்களும் குற்றஞ்செய்துவிட்டோம். தேவரீர் மன்னித்து எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று நெடுநேரம் மன்றாடிவிட்டு, பின் ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்க ளிருக்குமிடம்போய் நெடுஞ்சாண் கிடையாய் விழுந்து: எஜ மான்மார்களே, எங்கள் தலைவன் ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவத்தை அறிந்திருந்தும் கொஞ்சமும் மதிக்காமல் செய்தவேலைக்குத் தக்கப்படி தண்டனை யடைந்து மாண் டான். ஆண்டவரவர்கள் அவன் தலையை யறுத்துத் தண்டித்து விட்டார்கள். அவன் மூங்கிலைத் தறித்ததற்குத் தலை தறிபட்டதே தக்கதண்டனை. இப்போது தங்கள் மூங்கில்களில் ஒன்றுவது பழுதுபடாமல் கொணர்ந்து சேர்த்துவிட்டோம். தாங்கள் ஒப்புக்கொண்டு, எங்களுக்கு மன்னிப்பருளவேண்டும் என்று கெஞ்சினார்கள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்கள் அவர்களுக்கு அபயங் கொடுத்து அநுப்பிவிட்டு, மூங்கில்களை ஒப்புக்கொண் டார்கள்.

அற்புதவாட்செய்தி முற்றிற்று.